

ЮДЖИЙН ДЖЕЙК БЕЗСРОЧЕН ДОГОВОР

chitanka.info

1

От „Международно летище Маями“ излезе млад мъж носещ черна кожена чанта с ръчен багаж и се насочи към спрелите отпред таксите. Спря на тротоара, извади телефон и набра номер. Беше облечен със сини джинси и черна тениска. Спортни черни мокасини и масивен часовник допълваха облеклото му в комплект с яко и тренирано тяло. Джинсите бяха опънати по бедрата, а тениската очертаваше силно развит гръден кош. Висок около 1,90 и поне стотина килограма и руса малко по-дълга коса стигаща до началото на гърба с дълъг бретон. Под правите кестеняви вежди светеха сини очи. Остави чантата на земята и бавно прокара ръка през косата си назад, за да отметне падналите на челото кичури.

— Пристигнах, Крис — каза в апарата. Слуша известно време и след това попита — Резервацията на мое име ли е или на твое?

— Добре, Крис, идвам — каза и се засмя силно, при което около очите му се появиха няколко бръчици. Околните жени се обърнаха към него. Последваха няколко оценяващи погледа и съблазнителни усмивки — ще я видя и сам, стига си ми я хвалил. Какво ли пък ще ѝ е невероятното — кльоцава манекенка — каза мъжът, сви рамене и отново се засмя — Добре, Крис, добре — каза и затвори телефона. Взе отново чантата в ръка и бавно се отправи към таксито пред него.

Двамата приятели стояха на канапето в салон „Pure Beauty“ и чакаха Андреа Уилсън да приключи с процедурите по разкрасяването си. По принцип Джейсън въобще беше против идването им тук, но Крис бе неотстъпчив.

— Няма начин, Джес, обещах ѝ да съм там, когато приключи. — При категоричния отказ на приятеля му да се обезкосми, Кристофър примирено сви рамене, но не и преди да направи още един последен опит. — Искаш да присъстваш на купона, нали? Няма ли да се чувстваш неудобно пред всички епилирани мачовци, които ще присъстват там?

— Въобщо — каза мъжът спокойно и леко сви широките си рамене. — А когато се видите елате в хотела да ме вземете.

— Стига Джес, отиваме двамата — беше непреклонен Крис.

Най-накрая, след дълъг спор, в който победител излезе Крис, двамата влязоха в салона за красота. Джейсън започна да разглежда помещението. Беше в цвят шампанско и портокалово примесени с хромникелови елементи. Свежите цветове придаваха колорит и динамичност на мястото. Някак си те караха да се отпуснеш. На масата имаше нахвърляни всякакви списания, момичето на информацията им поднесе по чаша минерална вода. Русият се загледа се в едно от списанията пред него. На корицата имаше снимка на момиче, с матова кожа и черна коса. Беше зашеметяваща... Отвори първата страница, пак същото момиче, както и на всяка останала до края. Снимките бяха най-различни, на някои беше в съблекалня, на други на подиум, имаше и на океанския бряг, всякакви. Имаше десетки снимки, и такива със заобиколили я мъже, еротични и грабващи погледа като с магнит, но всички изобразяваха едно и също — женската красота.

— Страхотна е — измърмори Джейсън Монтгомъри под нос.

— Струва ми се, че вниманието ти досега не е било приковавано така, както успя да направи мацката от снимките — закачи го Кристофър.

— Невероятна — каза отново Джейсън, а сините очи не се отделяха от каталога.

Вратата се отвори и в салона влезе млад мъж, което бе силно казано, защото от километри си личеше, че отдавна е преминал на другия бряг. Носеше тесни, изтъркани и накъсани джинси и бяла риза с разкопчани почти до кръста копчета. На врата му имаше дълъг наниз от ситни черни камъчета и черен колан на джинсите. Беше с черна коса и модна прическа, която бе по-скоро нахапана, отколкото подстригана и черни слънчеви очила „Рей бан“.

Джейсън отправи към приятеля си красноречиво казващ поглед — „Не ни е тук мястото“.

Ако имаше нещо на света, което мъжът да мразеше истински то това бяха гейовете и то точно тези отявлените, които парадираха с това. Срещу другите нямаше нищо против, щом не му завираха в очите предпочитанията си, всеки има правото да живее както иска и прецени.

— Ема готова ли е? — попита съществото още с влизането си. Джейсън го проследи с леден поглед.

— Ами нея все още я няма, Джулио. Чакаме я да пристигне от Ню Йорк. Всеки момент трябва да дойде, самолета ѝ е кацнал — момичето погледна часовника си и каза — преди около 30 мин.

— Не, този път няма да стоя и да я чакам. Тръгвам си. Кажи ѝ, че съм идвал, но няма повече да вися тук и да чакам да благоволи да дойде. Писна ми, това се повтаря всеки път. Аз си стоя тук и я чакам. Сесията със снимките ще я направим другата седмица.

— Ще те убие ако ѝ провалиш сесията, Джулио, следващата седмица новите каталози трябва да са готови, предстои отварянето на новия салон в Ню Йорк. Ще има презентация в Тръмп тауър. Там ще е събран елита на Ню Йорк, не можеш да ѝ погодиш този номер.

— Не ме интересува — каза въпросния Джулио и тръгна към вратата с походка, на която би завидяла всяка манекенка. Само помаха кокетно на мацката зад извития плот на информацията.

— Тя ще те убие, Джулио — извика момичето след него, но когато излезе добави — Жална ти майка приятел, но си го заслужаваш.

Джейсън се чувстваше не на място в салона за красота и съжеляваше бе меко казано за чувствата бушуващи в него, че така лекомислено бе послушал Крис да го придружи. В момента, в който влезе Джулио мъжът взе твърдото решение да напусне мястото при първа възможност. Освен това в салона бяха започнали да пристигат и други клиенти и двамата млади мъже привлякоха доста женски погледи.

Малка брюнетка влезе със замах. Беше с права черна коса дълга почти до кръста, бял тесен панталон и цикламен топ. Същите цикламени сандали с убийствена височина на токовете бяха обути на краката ѝ. Бе не по-висока от 1,60 и около 50 кг. Дрехите бяха впити по нея и разкриваха тяло, което караше мъжката фантазия да се развихри. Носеше стилна дамска чанта в едната си ръка, а с другата дърпаше обемист куфар. И двете бяха в черно, а големи очила скриваха очите ѝ.

— Здравей, Паола! — каза тя и се отпусна изморено на един фотьойл. — Джулио няма ли го още? — свали слънчевите очила и погледна към момичето.

Това беше момичето от всички снимки. Джейсън гледаше вцепенено, не можеше да откъсне поглед от нея.

— Беше тук, Ема — каза рецепционистката и предаде думите.

— Така значи — каза Ема и стана рязко от стола. — Набери го — каза тя и започна да рови в телефона си. Паола набра номера му и подаде слушалката на Ема.

— Здравей, Джулио, научих, че ти е омръзнало да ме чакаш — бе казано с изненада. — Следващата седмица няма да снимаме нищо, сега ще се обадя и един приятел от Лос Анжелис, който ще ми направи сесията. Ще пратя Том да вземе моите неща от ателието ти. Сбогом — каза тя и затвори слушалката. От телефона си набра номер и зачака.

— Дейв, обажда ти се Ема. Как си с времето? Трябва ми спешно фотограф за новия каталог. Трябва ми за днес или утре. Следващата седмица трябва да е готов, имам презентация в Ню Йорк, ще откривам нов салон там. — Заслуша се в слушалката. — Добре Дейв, благодаря ти — и приключи разговора.

Русият мъж на дивана гледеше момичето като хипнотизиран. В това време две момичета излязоха от помещението на козметичките и Паола каза:

— Господа, след десет минути Андреа ще е приключила.

— Джес? — попита Крис, но приятелят му гледеше въпросната Ема и въобще не го чу. Крис го ритна в глезена.

— Какво? — попита Джейсън и дори не го погледна.

— Сигурен ли си? — последва нов въпрос.

— Абсолютно — каза мъжът и погледът му се върна обратно.

— Проблем ли има, г-не? — намеси си в разговора Ема.

— Не, просто няма да ползвам услугите Ви — каза русият и се облегна назад. Поклати глава и скръсти ръце пред гърдите си.

— Защо? — попита Ема. — Не Ви ли харесва обслужването? — попита тя отново.

— Не, тук съм, за да изчакаме една г-ца, и освен това, просто отказвам да приличам на Джулио — каза той, а Ема избухна в смях.

Щеше да му бъде адски трудно да заприлича на Джулио не само заради силното и развито тяло, но и заради първичното мъжко излъчване, което сякаш привличаше женските погледи с магнит.

— Разбирам, — каза и замълча за секунда — но това, че посещаваш салон за красота не означава нищо, този избор си е на Джулио, лично негов — каза тя отново.

— Именно от тук се започва — каза мъжът отново и леко повдигна вежди в потвърждение на казаното от него.

В това време телефонът на момичето звънна и тя вдигна слушалката.

Едновременно с това Крис се приведе над приятеля си и му каза на ухо:

— Джес, тя едва ли харесва окосмени мъже. Само си представи на какво се подлага, за да изглежда по този начин.

— Да, Дейв, добре, благодаря ти — чуха гласа на момичето и очите на Джейсън сякаш привлечени с магнит се залепиха за нея. — Кога? Следобед? Благодаря, Дейв, ще ти се реванширам — каза тя отново.

— Джес, чуваш ли ме въобще, когато ти говоря? — попита го Крис ядосано.

— Не ме интересува, Крис — каза мъжът отегчено — ако иска и със совалка да излита веднъж седмично — каза русият ядосано. — Няма да се обезкосмявам, точка. А и досега не съм чул някоя да се оплаква от външния ми вид.

Ема гледаше русия великан разположил се на дивана, разкراчен и леко приведен над масичката с лакти опрени на коленете. Беше с дънки и черна тениска, имаше огромни рамене и гърди, а плата на тениската бе разпънат, за да ги обгърне. Ръцете му бяха масивни и здрави, а на лявата му китка имаше огромен часовник. Само това можеше да види от позата, която бе заел. Видя обаче, че ръцете, които държаха каталога ѝ бяха чисти и поддържани. След това срещна и погледа му..., това бяха най-сините очи, които бе виждала през живота си. Трудно отмести очи от него и се замисли за бъдещата фотосесия.

От стаите с козметичките излезе високо и стройно момиче. Тя се усмихна на Кристофър и след секунда всички в салона станаха свидетели на страстната им прегръдка и последвалата я целувка.

— Анди, запознай се с Джейсън — каза Крис — Джес, това е Андреа или Анди.

Джейсън стана и подаде ръка на момичето.

— Здравей — каза момичето и без да се отделя от прегръдката на приятеля си се здрависа с мъжа.

— Здравсти — последва отговорът му.

Ема гледаше изумено мъжът станал прав. Та той бе огромен. Сигурно беше два метра висок и минимум стотина килограма. Имаше развито атлетично тяло, но едновременно с това бе някак слаб и жилав. Очите ѝ бяха като заковани в мъжкото тяло.

— Анди, ако си готова да тръгваме, защото Джейсън е като досаден трън в пръста, който постоянно напомня за себе си. Едва го накарах да остане докато приключиш — каза изнервен Крис, при което момичето се наведе към него и целуна.

— Благодаря за търпението, миличък, тръгваме — каза тя. — Само секунда — добави и се отправи към Паола зад бюрото. Едва тогава видя момичето разположено на фотьойла.

— Ема — извика радостно Андреа — извинявай, но не те видях. — Последва прегръдка между двете. — Кога пристигна? Защо не дойде при мен вътре? — Андреа задаваше въпросите един след друг.

— Не знаех, че си тук, мила. Пък и аз се бях замислила за нещо... — каза Ема и погледна изпод мигли към русия мъж, наречен Джейсън. — В противен случай не бих пропуснала тази възможност, и без това прекалено рядко се виждаме. Трябва да намалиш темпото, скъпа, прекалено много работиш.

— Няма да е за дълго Ема. Манекените не работят до пенсия, имам още няколко години... — каза тя и се засмя. — Ема, ще ходим на едно парти следобед, защо не дойдеш с нас? — попита манекенката радостна.

— Следобед? Не, изключено, днес или утре са снимките за новия каталог.

— Аз ли работя много? — попита Андреа и се засмя. — Когато се освободиш обади ми се, защото утре заминавам.

— Ще дойдеш ли в Ню Йорк на откриването на новия салон? — попита Ема.

— Стига да приключа до тогава, да, с удоволствие ще дойда, с теб винаги е страхотен купон. Трябва да тръгвам, Ема, явно приятелят на Крис много бърза — каза Анди и добави — Когато се освободиш, обади ми се, много искам да се видим.

— Веднага щом приключа. Очаквай обаждане — каза момичето и двете се прегърнаха.

Крис и Анди тръгнаха напред, а Джейсън ги последва след последен поглед към момичето, собственичката на салона за красота.

Единственото, което Ема видя, бе тялото на Джейсън в гръб. Когато вратата се затвори след него, единственото нещо останало в ума ѝ, бе мъжът. Очите ѝ го проследиха и когато се скри от погледа ѝ тя бавно седна обратно на фотьойла.

* * *

Привечер, разположени удобно на яхтата, в разгара на купона, тъкмо приближаваха „Brickell Key Dr“ видяха срещу тях малка яхта. Младо момиче стоеше на предната палуба по силно изрязан бял бански с капела и две огромни дого аржентино от двете ѝ страни. Кучетата бяха бели и контрастираха убийствено с тена ѝ, също както белите бански и капелата покриваща раменете.

Двете яхти бяха една срещу друга и „движеха“ бе силно преувеличено в случая. Купонджиите и най-вече Джейсън, имаха невероятната възможност да се любуват на гледката пред тях.

Джейсън я позна веднага. Това бе ТЯ. Ема. Гледаше, без да е способен да откъсне поглед от нея. Двете кучета изпълняваха това което им показваха треньорите им. Веднъж с оголени зъби, а тя хванала двата синджира в ръце украсени с масивни гривни на бицепсите с убийствено високи и тънки токчета, след това с масивен накит от камъни на челото седнала на палубата, а главите на животните покорно лежаха на бедрата ѝ и гледаха право в камерата.

След това приведе лицето си напред и включиха вентилатор пред нея, който развя дългите ѝ коси назад. Накрая треньорите прибраха кучетата и екип от гримьори се доближи до нея. Започнаха да работят по лицето и тялото ѝ...

Всички насочиха вниманието си към момичето. Яхтата, на която се вихреше купонът бе доста по-голяма от другата и се приближи към нея. Момчетата започнаха да подсвиркват на Ема, но тя надменно обърна глава и бавно отново зае мястото си отпред, на носа, само че този път бе седнала на стол. Повтори се кадъра с вентилатора, но сега снимаха само нея в близък план. Фотографът направи знак с ръка и момичето бавно стана, за да могат помощниците да махнат стола. След пълното ѝ безразличие към купонджиите тяхната яхта направи рязък завой и със силно ускоряване започна да се отдалечава от отсрещната.

В същото това време вълната от рязкото обръщане удари помалката яхта и момичето буквално излетя от борда. С няколко бързи крачки Джейсън полетя към водата и с грациозен скок с главата напред се гмурна. Излезе на повърхността и се огледа. Със силни махове на ръцете се насочи към мястото, на което момичето потъна. Излезе втори път и след дълбоко поемане на въздух се гмурна към дълбините на залива. Плуваше надолу и се оглеждаше във всички посоки, за да види къде е тя. Не след дълго я видя да ръкомаха и да се опитва да изплува. С последни сили се насочи към нея и протегна ръка напред в момента, в който тя се отпусна във водата и тялото ѝ започна да потъва надолу. Хвана черната ѝ коса и се обърна в обратна посока. От силата на обръщането, тялото на момичето се върна назад. Подхвана я през гърдите и бавно, но сигурно започна да плува към повърхността. Притокът на адреналин му придаваше свръх човешки сили и го караше да я дърпа нагоре, нагоре и нагоре към повърхността, там, където бяха хората от екипа ѝ. Само след секунди, които му се сториха вечност, след като я хвана, изплува на повърхността и си пое дълбоко въздух. Извади момичето и го подаде на двамата треньори, които тъкмо бяха прибрали кучетата и скочили във водата.

Джейсън погледна нагоре и отново пое дълбоко въздух. В същото това време погледът му се спря на надвесилият се над перилата Джулио. Остана изумен. Нали щеше другата седмица да я снима? — помисли си мъжът.

Ема бе качена на яхтата и сложена на палубата. Треньорите започнаха да ѝ оказват първа помощ. Не след дълго тя изплю вода и пое дълбоко въздух. Отвори очи и Джейсън се закова на място така, както бе на колене и от него се стичаше вода. Очите ѝ бяха кърваво червени, целите. Тя се огледа и бавно върна погледа си на Джейсън. Всички бяха мокри, но единствено те двамата си поемаха въздух като току-що върнали се към живота.

В това време се появи Джулио и започна да щрака като обезумял с фотоапарата.

— Не мърдай, Ема, невероятна си — каза ѝ и продължи да снима.

— Досуц като удавено куче, точно толкова невероятна. — Изведнъж фотографа се обърна и започна да снима Джейсън.

— Достатъчно, приятел, — каза мъжът, но единственият отговор бе звукът на апарата при заснемането на всеки нов кадър.

— Легни до нея — каза фотографа — По-бързо, ако обичаш — и направи знак с ръка — Няма време, лягай.

Солидният мъж изгледа убийствено фотографа, но бавно седна и след това легна до нея на палубата.

— Ема, прегърни го — момичето направи каквото й каза. Сложи глава на гърдите му, легни на ръката му, сега легни върху него, така, обърнете се с лице към мен, добре, чудесно, не мърдайте, отмести косата си зад главата — младежът говореше и снимаше без прекъсване. Физиономията на Джейсън бе отначало изумена, след това премина в доволна дори на лицето му се появи лека усмивка. Ръцете му отначало отпуснати след това бавно се преместиха на кръста й достигайки средата на гърба.

— Само не ми пускай ръце, ако обичаш — каза тя и го изгледа убийствено — Не стига, че едва не ме удави...

— Да ти пускам ръце? — попита учуден и я отблъсна от себе си. — Да те удавя? Май банята ти е размътила мозъка. — Двамата стояха един срещу друг и се гледаха в очите, докато си разменяха репликите. В този момент чуха непрестанното щракане на фотоапарата и се обърнаха едновременно към фотографа. Погледите бяха смразяващи.

— Не мисля, че е удачен момента да помоля и за целувка, нали? Благодаря много, бяхте чудесни — каза Джулио и свали апарата от лицето си.

— Ема, можеш да се приготвиш за следващата серия снимки. Въпреки че бе мокра като кокошка, момичето царствено се понесе към вътрешността на яхтата.

— Какви снимки, бе, тя трябва да отиде на лекар, едва не се удави. — Джейсън се огледа, но тяхната яхта бе доста далеч, така че, явно трябваше да се прибере в хотела с новите си домакини. След двадесет минути тя излезе с нов тоалет в жълто. Нямахше нищо общо с мокротото момиче, изглеждаше като току-що напуснала салона си за красота. Когато погледна към камерата очите й бяха жълти, точно като широката испанска риза, която бе облякла.

„Лещи“ помисли си Джейсън.

След един час, когато свършиха снимките всички слязоха на брега и Джейсън се отправи към хотела си.

— Хей, пич, — извика Джулио след него — довечера ще има яко парти в „Имението“. Чувствай се поканен. Само кажи моето име.

— Съжалявам, имам неотложен ангажимент — извика мъжът от кея и махна с ръка, а от яхтата се чу звънкия смях на Ема.

2

След премеждията си, посещението в бърза помощ и довършването на снимките, разбира се, тези, които позволяваха това, късно вечерта Ема се обади на Андреа. Намираха се в клуб „ЛИВ“. Тя отиде в клуба, въпреки че бе късно, но не знаеше, кога отново щеше да се види с приятелката си. И двете бяха прекалено ангажирани. Компанията на Андреа бе шумна и голяма, а купонът бе в разгара си. Видя я отдалеч. Промъкна се сред множеството от танцуващи и веселящи се младежи. Бе стигнала средата на дансинга, когато млад мъж я хвана за ръката и я повлече в изумителен танц. Пуснаха латино песен и мъжът я завъртя на дансинга във вихъра на танца. Явно бе професионалист, защото след силно притискане в себе си, заедно се понесоха по дансинга. Така умело я извърташе в посоката, в която се извиваше и самият той, че всички наблюдатели останаха с впечатлението, че са двойка. Дансингът бе празен ако изключим танцуващата двойка. След приключването на танца Ема най-накрая бе оставена да стъпи на пода.

Джейсън стоеше до Крис и от началото на танца не бе отлепил поглед от двойката.

— Ууу — извика младежа и ѝ се поклони. — Благодаря за танца, госпожице.

— Аз Ви благодаря, г-не — каза тя докато все още ѝ бе трудно да си поеме дъх и да се осъзнае от невероятното усещане за свобода придадено от ритъма на музиката и вихреният танц. — Танцър ли сте? — попита го.

— Да — отговори ѝ момчето.

— Бих желала да се науча да танцувам така.

Момчето подаде визитка и каза:

— Обадете се или елате на адреса тук.

— Обезателно — каза Ема и се огледа. Всички все още ги гледаха. Само след секунди от огромните тонколони прозвуча песен на

Риана и дансинга бързо се напълни отново, а момичето се отправи към приятелката си на бара.

— Ема, на танци ли ходиш? — попита Андреа учудена — Бяхте страхотни на дансинга.

— Не, и момчето виждам сега за пръв път. Той буквално ме носеше и обръщаше както трябва — каза тя усмихната.

— Наистина? — попита отново Анди.

— Мога ли да Ви поканя на танц? — Ема чу глас зад себе си.

— Не се ли изморихте вече да ме носите? — попита докато се обръщаше. Там обаче, не бе момчето, с което танцува, пред нея стоеше мъжът, който едва не я удави. — Какво ще направиш сега? Ще опиташ да ми счупиш краката на дансинга, след като не успя да ме удавиш?

— Да те удавя? Та аз ти спасих живота. Докато твоите хора скочат във водата аз бях доплувал до теб и вече те изкарах на повърхността.

— Дори и да е така...

— Така е. Би могла да ми се отблагодариш с един танц като за начало.

— Искаш да ти се отблагодаря?

— Не, просто те поканих на танц, ти си тази, която се заяжда. Хайде — каза усмихнат и ѝ подаде ръка.

Тя сложи своята в неговата и го погледна. Бе толкова красив, че колената ѝ омекнаха. Кимна с глава и тръгна с него. Когато слезе от подиума, на който бяха наредени столчетата пред бара, пред погледа ѝ бяха гърдите му. След прегръдката Ема се почувства сякаш бе опряна в стена. Тялото му бе много твърдо и в мислите ѝ изплува споменът за следобеда, на яхтата. Бе лежала върху него, бе усетила тялото му под себе си, беше я държал за кръста и я бе опипал бавно и старателно по дупето и гърба. И всичко това много ѝ хареса. Почувства се толкова слаба и мъничка, а едновременно с това усети зърната ѝ как настръхнаха, при това не от студ. Сега положението не бе по-добро. Трябваше да го разкара и то по-бързо. Тялото ѝ откликваше прекалено силно на присъствието му, а тя се бе зарекла никога повече да не си позволява чувства и прекомерно задълбочаване на отношенията ѝ с представител на другия пол. Позволяваше си забавления понякога, но това се случваше много рядко. Дали тази вечер да не се поотпусне

малко? Сякаш прочел мислите ѝ мъжът я притисна по-близо до себе си.

— Как се казваш? — попита той. — Аз съм Джейсън. От Хюстън съм, но живея в Ню Йорк.

— Ема. От тук съм, живея и работя тук. Ти на почивка ли си в Маями? — попита тя.

— Може и така да се каже. Всъщност, дойдох, за да се запозная с приятелката на Крис. С Андреа.

Последва повдигане на вежди от Ема.

— Дойде само за да се запознаеш с Анди? Интересно.

— А Вие двете от къде се познавате? От салона ти?

— Не, преди и аз бях манекенка, само че на бельо. Там няма толкова строги изисквания за ръст. Оказа се, че ми беше много по-интересно мястото, на което се грижеха за външността ни пред еднообразното заемане на пози и гледането в определена посока.

Танцът приключи и Джейсън я освободи от прегръдката си.

— Благодаря, беше чудесно изживяване.

Бяха заедно на бара, в една компания, а Джейсън бе постоянно около нея. Пред нея винаги имаше питие, запозна се и с Кристофър, в когото приятелката ѝ бе лудо влюбена. Много по-късно вечерта, след всички танци и смях Анди и Крис тръгнаха, а те двамата с Джейсън се спогледаха на бара. Поръчаха си по още едно питие и веселбата продължи.

Незнайно как в ранните часове на новия ден двамата се озоваха в хотелската му стая. Без да прекъсват целувката, тя обвила крака около кръста му, а ръцете му обгърнали дупето на момичето минаха през фойето и се насочиха към асансьора. Момичето на рецепцията и едно пиколо ги изгледаха смаяно, мъжът носеше момичето с лекота. Безшумно и с лека стъпка мина през фойето и влезе в асансьора. Трудно, но Джейсън успя да уцели ключалката и да отвори вратата. Затвори я с крак и опря момичето на стената, ръцете му обстойно обходиха тялото ѝ...

3

Беше привечер, залата бе осветена ярко, а монтираните огледала и всякакви уреди на най-новият и модерен салон за красота в Ню Йорк заедно с шефката им очакваха пристигането на гостите. Стените на залата бяха в тъмно или светло сиво. По тях висяха огромни пана с различни снимки от салона на Ема в Маями, грижливо подбрани от дизайнерите и всяко едно пано изобразяваше различните услуги, които предлагаха. Над всяко от тях имаше насочващи се лампи, които го осветяваха.

На партито имаше много известни личности от бизнес и кино средите. Облеклата на дамите бяха елегантни и повече разкриваха, отколкото прикриваха, телата на елита. Изключение правеха по-възрастните, но те също имаха какво да покажат. Със средствата, които притежаваха посещаваха редовно известните козметици, пластични хирурзи, коафьори и най-престижните фитнес салони ако въобще ходеха по такива места, защото почти всички имаха свои лични треньори, които ги посещаваха в домовете им, в личните им зали за трениране. Мъжете бяха в костюми и обикновено не бяха заинтересувани от подобни събития, но пък те бяха чудесна възможност да се съберат на групички и да обсъдят някоя нова любовница на „свой познат“ или бизнес дела. Имаше няколко момичета, които обгрижваха бъдещите клиентки на Ема и обясняваха с подробности всички процедури извършвани в салоните.

Дамите бяха заплени от новия каталог на Ема и от огромните изображения със снимки на другия ѝ салон, в Маями.

Искрено възхитени те разговаряха със собственичката и изказваха уверенията си, че следващата седмица, когато отворят врати ще бъдат нейни редовни клиентки. Увлечена в разговор Ема стоеше с гръб към вратата. По принцип винаги лично посрещаше гостите си, но в случая господинът, който влезе и огледа помещението бе посрещнат от няколко момичета, които веднага се насочиха към него.

Джейсън бавно влезе в залата облечен в сив костюм и бяла риза. На врата му имаше тъмно синя вратовръзка. Косата му бе небрежно обърната назад, а леко наболата брада му придаваше много секси излъчване.

— Добър вечер, г-не, Ема не каза, че ще дойдете — каза младо момиче, което веднага застана пред него. — Заповядайте, разгледайте и се отпуснете, тя е някъде тук. Много сте хубави двамата — каза и му намигна.

— Така ли? А вие откъде знаете? — попита той учуден момичето с повдигната вежда.

— Как откъде? — попита тя още по-учудено. — Сам ще се уверите.

Мъжът се насочи към паната и едно по едно разгледа всички с чаша шампанско в ръка, услужливо поднесено му от същото девойче. След това се насочи към каталога. Започна да разглежда и отново бе запленил от красотата на Ема. Отгръщаше бавно страниците и наблюдаваше или по-скоро изпиваше с поглед момичето от снимките. Отгърна следващата страница и замръзна. На снимката бяха те двамата, кадърът, на който ядно се обърнаха и погледнаха Джулио. Мокри, тя легнала върху него, гърдите ѝ очертани под мократа червена рокля бяха върху неговите. Той самият с мокра тениска, ръцете му бяха на кръста ѝ, точно над закръгленото ѝ дупе също с прилепнал по него плат. Помисли си какво ли ще е усещането отново да я държи в прегръдките си. Усети как се възбужда само от мисълта за това.

— Защо си тук? — попита глас зад гърба му.

Това бе тя. Не показва да е чул хапливата забележка и бавно отгърна следващата страница.

— Когато се публикуват подобни снимки би трябвало да имаш съгласието на хората, които присъстват на тях, а моето никой не го е потърсил. Мога да те осъдя за подобно нещо — каза бавно и се обърна към нея, а сините очи я погледнаха оценяващо. — Но ако ми се извиниш подобаващо, обещавам да не прибягвам до подобни постъпки — каза отново и погледът му я обходи похотливо от глава до пети. Това, което видя пред себе си едва не го накара да загуби самообладание.

Малка черна рокля обгръщаше плътно чудесно изваяното от природата и тренировките тяло, високи сандали с тънки токчета и

прибрана в семпъл кок коса. На врата ѝ лежеше накит от черни и бели перли направени на два отделни наниза усукани един около друг. Тъмно червено червило и лек сребрист грим подчертаваха красотата ѝ. Този път очите ѝ бяха черни като нощта. Почувства как потъва в тях, когато ги погледна.

Момичето гледаше като зашлевено.

— Съжалявам, но аз не съм искала снимката, на която ти присъстваш да е включена в каталога. Това е самоинициатива на Джулио. Би трябвало да се обърнеш към него за извинение. Не мисля, че ще ти откаже, струва ми се, че е за пленен от теб. След като те видя, дни наред говореше постоянно за теб, проглуши ми ушите. Да му се обадя ли? Прибра се в хотела, но трябва да дойде по-късно.

— Не благодаря, просто не е мой тип. Но все пак каталогът е твой. Не ми говори глупости, ако не си я искала, нямаше да е тук. Все пак мен всички жени ме искат... — замълча драматично и я погледна с пълен с обещания поглед — Е, да очаквам ли подобаващо извинение? — попита мъжът сериозно, но в погледа му светеха весели искри. — Ясно защо момичето ме позна още с влизането ми.

— Нещастник... — измърмори под нос. — И какво извинение очакваш от мен, ако смея да попитам? — попита го високо.

— Джейсън, — чу се глас до тях, — какво правиш, момчето ми? Как е баща ти? Бизнесът върви ли? — попита мъж около седемдесетте в стилин костюм.

— Здравейте, г-н Донъли. Татко вече е много по-добре, благодаря, но все още няма да се връща на работа. Сега вече с брат ми заедно се занимаваме.

— Стига с тези официалности, достатъчно дълго съм те друсал на коленете си, за да говорим на ти. Брандън тук ли е? — попита учуден мъжът — Не знаех, че се е върнал, къде всъщност беше през времето, когато ти мина през всичко това?

— Оказа се, че е закупил два нови терена в Аляска — отвърна му уклончиво. — Как сте Вие? А как е леля Кейт? — попита по-младия любезно.

— Добре сме, благодаря, както виждаш щом предстои откриване на нов салон за красота ние сме на първа линия. Не знам дали някога ще ѝ омръзне всичко това... — каза и направи жест с ръка към

помещението — Отново си в очарователна компания, момчето ми — каза като погледна към Ема.

— Ммм, да... — каза Джейсън и обгърна кръста ѝ с ръка. Прилепи момичето до себе си и веднага усети реакцията на тялото си. — Дори ме покани да се забавляваме в някой клуб след края на презентацията.

— Не... — каза тя и опита да каже, че това не е вярно, но мъжът я притисна до себе си и тя млъкна.

— Вие нямате ли желание да се присъедините към нас? Не мислим да закъсняваме, ще бързаем да се прибираме, все пак и двамата работим — каза отново.

— Разбира се, Джейсън, с най-голямо удоволствие ще дойдем с вас. Жена ми ще бъде възхитена от идеята и без това постоянно мърмори, че не ѝ отделям достатъчно време и внимание.

— Чичо Брадли, запознай се с Ема. Тя е виновницата за срещата ни, цялата тази красота тук е нейна, тя е собственичката на салона в Маями и този тук.

— Ема, съкровище, — каза Джейсън и отново я притисна към себе си — запознай се с г-н Брадли Донъли, той е шефът на една от големите газови компании в страната.

— Е, започвате напоследък да ме минавате с брат си, чувам много добри отзиви за вашата компания. Но ще ти призная, не знаех, че Брандън се е върнал, мислех, че сам се справяш с бизнеса.

— Вече не, заедно сме. Ако бях сам, в момента едва ли щях да имам време да посещавам светски събития — каза отново младият мъж.

— А ти как така си тук? Обикновено не посещаващ подобни места — каза възрастният мъж.

— С Ема се запознахме в Маями миналата седмица и наминах да видя какво е направила и както всеки път, останах очарован — каза, като я погледна многозначително.

Тя го погледна отстрани и видя един арогантен мръсник, чиято арогантна и привлекателна външност говореше за дивашки удоволствия.

С това „очарован“ дали имаше предвид презентацията, каталога със снимките или самата нея, момичето остана да гадае, знаеше само, че тялото, до което бе притисната я караше да желае прегръдката да не

прекъсва скоро. Разбра, защо бе това поведение на мъжа до нея и действително му бе благодарна, явно с г-жа Донъли щяха да се сприятелят, което щеше да се отрази добре на бъдещата ѝ работа. А и се оказа, че въпросният Джейсън се занимава с газ. Колко интересно...

— А и в Маями станахме доста близки — каза младият мъж като я гледаше с неприкрито обещание в очите. — Оказа се, че харесваме едни и същи неща.

— Така ли? — попита мъжът отново.

— Да, и двамата сме почитатели на изкуството, а и имаме еднакви вкусове. Обаче на определено изкуство...

Ема го погледна вцепенено с широко отворени очи.

— И какво харесвате? — попита мъжът с интерес.

— Пикасо — чу се тя да казва и сама не повярва на лъжата, която изтърси, но тъй като не знаеше в какво положение ще я постави той, побърза да каже първото нещо дошло ѝ наум.

— О, доста дръзко — каза възрастния мъж и се усмихна. — Не предполагам, че си запален по Пикасо, момчето ми.

— Нямате представа колко... — каза Джейсън, без да отделя погледа си от нея, а само леко го плъзна надолу, към бюста ѝ. Веднага след думите си усети токчето ѝ върху кутрето си, а погледът ѝ беше все така мил и очарователен.

— Е, скъпа Ема, ще ме разведеш ли наоколо? — попита и леко я отдели от себе си на достатъчно разстояние, че да няма повече възможност за подобни действия. Гласът му бе все така мил, но очите му святкаха.

— Какво се опитваш да направиш? Да ми смажеш кутрето? — попита с усмивка, но през зъби, докато кимаше за довиждане на г-н Донъли.

— Престани! — каза тя тихо. — Защо изобщо дойде, Джейсън? И как разбра, кога и къде ще е презентацията? — попита вече ядосана и едновременно с това очарована отново от мъжа до нея.

— Който иска, получава необходимата информация. Дойдох, за да те видя, бонбонче... — и ѝ намигна. — Липсваше ми — каза ѝ в ухото, при което тя настръхна. — Нямаш и най-беглата представа колко ми липсваше... — каза и я погледна с такъв поглед, че момичето прочете обещание за невероятна нощ в очите му.

Бе вече доста късно, когато Ема изпрати и последният си гост. Джейсън чинно чакаше без ни най-малък признак на нервност, но това бе само външно. Беше изнервен, беше възбуден и имаше усещането, че тя се бави нарочно. „Господи, защо тези хора не си тръгваха? Нямаха ли си домове?“ мислеше си докато гледаше момичето пред себе си. Мислите му се върнаха към Маями и прекараната с нея нощ. От този момент нататък и да искаше, нямаше как да скрие издутината в панталона си. Момичетата се усмихваха и побутваха една друга, но единствената реакция на обекта им на наблюдение, бе една невероятна усмивка.

Ема видя случващото се и с поклащане на глава отиде при него.

— Ще тръгваме ли? — попита и с повдигнати вежди погледна към панталона му.

— Съжалявам, бонбонче, така ми действаш. — Тупна я леко по дупето и добави — Побързай захарче, че г-н Донъли може и да не доживее до партито ако се забавим още малко.

Ема го погледна сериозно, но в очите ѝ проблеснаха весели искри. Кой ли можеше да не доживее? Явно кръвта от тялото му се бе събрала на едно място и май кавалерът ѝ всъщност бе заплашен от тази опасност...

Много късно същата нощ бяха в апартамента му. Остатъкът от нощта бе чувствена и необузdana. Жилището бе с главата надолу, чаршафите в спалнята бяха на топка в единия край на леглото, а двамата спяха на пода презадоволени, прегърнати и с преплетени крака.

* * *

На следващата вечер Ема отлетя за Маями. Когато на другата сутрин отиде в салона си, получи огромен букет от червени рози, куриерът каза, че няма представа кой е изпращачът, но някъде сред цветята трябва да има картичка. Имаше, и на нея имаше две чаши с шампанско.

„Открих неизвестно никому досега произведение на Пикасо. В 20,00 в ресторант «Азул»“.

Паола гледаше невярващо петдесетте червени рози.

— Май някой е бил доста палав тези дни — каза тя и се усмихна, а Ема гледаше невярващо картичката, и в този момент бе неописуемо щастлива, че е мургава и не се изчервява.

Вечерта беше там, той вече я очакваше и така цялата следваща седмица. Бяха всяка вечер на ресторант или на интимна вечеря в хотелската му стая. Ема бе очарована от Джейсън. Имаше страхотно чувство за хумор и бе най-галантният мъж, когото бе срещала досега.

Така измина и цялата следваща седмица. С неочаквани подаръци, изненади, вечери и див секс. Той — висок, рус, як и невероятен кавалер, а тя — мъничка и нежна, красива и елегантна. Двамата бяха постоянно център на внимание, с външния си вид, като двойка и пари в изобилие. В ресторантите винаги имаха запазена маса, а в дискотеките винаги им намираха места, независимо колко хора имаше. Ема си живееше в нейния апартамент, а Джейсън се бе настанил в хотел, но почти постоянно бяха заедно. Той я придружаваше навсякъде, дори в салона, и докато тя се занимаваше с нейните неща, той говореше по телефона и движеше своят бизнес.

В петък следобед, когато му приключи разговора, каза на Ема:

— Бонбонче, трябва да отида в Ню Йорк, ще имам среща по работа в събота вечерта. Ти нали ще дойдеш с мен?

— Днес? — попита Ема.

— Да, тази вечер трябва да замина — каза и я придърпа между краката си. Ръцете му бавно се придвижиха от бедрата нагоре към дупето докато стигнаха кръста ѝ.

— Не знам, Джес, — каза Ема — Днес не мога да дойда, но за утре вечер ще направя всичко възможно. Утре ще се снима една фотосесия тук и за външния вид на момичетата ще се грижим ние. Нищо не обещавам, но ще направя всичко възможно да дойда.

— Ох — каза само Джейсън — Трябва да дойдеш Ема. Без теб не знам дали ще успея.

— Как така? — попита момичето учудено.

— Не е сигурно, но... не знам, ще видим — каза той — Ще се чуем. Сега трябва да отида и да си приготвя багажа, Моника вероятно вече ми е запазила самолетен билет.

— Моника? — попита Ема.

— Секретарката ми — каза Джейсън опрял чело на корема ѝ.

— Мх — каза тихо тя.

— Какво има? — попита мъжът и устните му леко като перце целунаха гърдите ѝ през тънката материя на топа, който си бе сложила.

— Нищо, просто се зачудих — каза тя и го прегърна, но мислите ѝ се насочиха към това, до колко се познават двамата.

Как не се бе сетила, че има секретарка? Беше нормално, някой трябваше да се грижи за компанията докато той бе тук с нея. А брат му? Нали така бе казал г-н Донъли? Той не се ли грижеше за компанията? Къде бе той? Май трябваше да се опознаят повече двамата с г-н Джейсън Монтгомъри.

И нали нямаше да има отношения с никой? Вече десет дни са постоянно двамата. Като слепени, като сиамски близнаци. Но пък ѝ бе толкова хубаво с него. Толкова мил, очарователен и галантен. Какъв кавалер бе Джейсън. Страхотен мъж.

4

Ема бе закъсняла доста и забързано влезе в залата, в която бе партито, остана няколко минути на входа, за да си поеме въздух и да успокои разтуптяното си от бързане сърце. Огледа се набързо в едно от огледалата. Остана доволна от образа си. Роклята бе замайваща, наситено червена, по-скоро винена и без презрамки на Зак Посен, дълга до пода и едновременно с това прекалено секси. Гърдите ѝ се очертаваха през тънкия плат и най-лекият полъх на вятъра караше зърната ѝ да изпъкват през материята, а когато вървеше..., дупето ѝ бе като магнит за мъжките погледи.

Огледа се в залата и накрая съзря русата глава на Джейсън, почти в дъното. Запъти се към него. Следваха я много мъжки погледи и пред нея от тихия шепот започна да се оформя пътека, през която тя вървеше с плавна и грациозна стъпка. Почти стигнала до мъжа, към нея стремително се насочи млад мъж.

— Здравей — каза бавно той. Бе много красив и чудесно сложен, но това не я впечатли изобщо.

— Здравей — каза тихо, но очите ѝ търсеха един определен човек. И тогава го видя... До него стоеше красиво момиче с къса руса коса и невероятно къса черна рокля.

— Казвам се Даниел и съм адвокат. Дали бих могъл да Ви поканя за един танц? — каза младежът усмихнат.

В същото това време блондинката нежно положи ръка върху члена на Джейсън. Той ѝ се усмихна мило и ѝ каза нещо на ухо, като в това време ръката му отмести нейната от мястото, на което я бе сложила.

— Г-це? — чу сякаш отдалеч гласът на момчето пред нея. — Ще танцувате ли с мен? — попита то отново.

— Разбира се — каза тя и бавно обърна гръб на мъжа, заради когото бе дошла тук. Хвана кавалерът си под ръка и бавно тръгнаха към дансинга.

В това време чифт сини очи се заковаха в гърба ѝ, щеше да я познае, независимо от разстоянието, скулите на мъжа се стегнаха. С поглед проследи двойката до дансинга, външно изглеждаше спокоен, но вътрешно се тресеше от яд. Не можеше да повярва на очите си, беше отишла да танцува с някакъв преди още да го бе видяла. Младежът ѝ говореше нещо на ухо, а ръката му доста собственически бе обвила кръста ѝ.

По време на танца мислите ѝ се върнаха на Джейсън. Беше с друга, а я бе поканил да дойде. Работата бе там, че тя не бе сигурна дали ще успее да дойде и го завари с друга, ами ако бе казала, че няма да дойде и се появише изневиделица, тогава какво щеше да види? Не, нямаше никога повече да прави компромиси със себе си, заради когото ѝ да било...

Изведнъж чу гласа на младежа:

— А ти как се казваш? Няма ли да ми кажеш най-накрая? Няколко пъти те питам, но мълчиш много сериозно.

— Казвам се Ема — каза тя бавно.

В това време една ръка издърпа момчето от нея и най-брутално обгърна кръста ѝ.

— Танцът приключи — каза Джейсън твърдо. — Тръгвай — обърна се към момичето и ръката му обгърна слабо женско тяло.

— Хей — чу се глас зад тях.

— Да? — попита русият мъж, но погледът му грозно прониза момчето, след което се обърна и бавно тръгна към терасата с дамата си.

Изведе я отвън и в момента, в който шумотевицата остана зад тях, в тъмнината изплющя силен шамар. Свободната му ръка бързо хвана слабата женска китка и притисна силно тялото ѝ към себе си, при което момичето се усети сякаш хванато в менгеме. Погледна го, очите му бяха вперени в нейните и в тях светеше чувство, което никога преди това не бе виждала. Омраза? Запита се тя. В това време на терасата излезе друга двойка и погледна към тях. Стиснатата брутално преди секунда ръка, нежно бе поднесена към устните му и тя усети как леко я целуна. Пусна я и отново я обгърна през кръста, като едновременно с това я поведе отново към партито.

Джейсън я бе прегърнал през кръста, но ако се загледаше човек в двойката щеше да види, че той по-скоро я държеше здраво да не

избяга, отколкото нежното докосване, което се очакваше. Кимна на сервитьор и той поднесе таблата към него, първата чаша шампанско подаде на дамата си, а с втората вдигна тост към нея. Усмивка играеше на устните му, но в очите му припламваха ледени огньове. Сините очи приличаха на натрошени парчета лед. Момичето изпитваше силна болка и с мъка удържаше сълзите си.

— Наздраве, скъпа, — каза ѝ все така усмихнат, но усмивката не достигаше погледа му.

— Да гориш в ада дано — отговори тя сериозно.

— Пий — каза мъжът тихо, но заплашително — или ще излея шампанското в деколтето ти, а и между другото — замълча и кимна на минаващ покрай тях мъж — точно от там се връщам — в същото време желязната схватка на ръката му се стегна още по-силно около кръста ѝ, и я прилепи плътно в него, ухото ѝ се оказа до устните му — Няколко години бях в ада, но да ти кажа, не е чак толкова страшно там — изсъска тихо.

— Дано се задавиш — каза тя с изражение на болка по лицето си.

— Знаеш ли, съжалявам, че те представих като дамата ми. Та ти не си нищо повече от една богата курва. Кой би предположил, че зад това миловидно личице се крие толкова изкусна пачавра? Да ти се не надява човек — каза с леден блясък в очите. — Сега мила моя, през остатъка от вечерта ще се държиш като невинното малко момиченце, чиято роля играеш, а след това, не желая никога повече да те виждам. Ясен ли съм?

Болката ѝ не бе породена от силната прегръдка, макар да имаше чувството, че ребрата ѝ всеки момент ще бъдат строшени. „Просто една богата курва“ Тя ли беше курвата? Ако сред тях двамата имаше курва, то курвата бе той. Той беше с друга, която дори го бе хванала за чатала и то пред всички присъстващи... Не, тя никога повече нямаше да позволи подобно отношение към нея, от никой мъж...

В това време към тях се приближи момичето, което допреди малко висеше на врата му.

— Ааа, мисля, че любимата ти се приближава. Дали не е по-добре да ме пуснеш? — попита тя усмихнато, при което устните му се впиха в нейните.

— Джейсън, скъпи, дамата ти е пристигнала най-накрая? — каза новодошлата, при което завистливо огледа момичето в прегръдката на мъжа от главата до петите.

— Да, Тина, нали ти казах, че не съм сам? Просто Ема имаше неотложен ангажимент и малко закъсня. Нали, миличко? — попита нежно като в същото време устните му леко като перце помилваха слепоочието ѝ.

„Какво, за Бога става тук?“ помисли си брюнетката.

— Нали знаеш, че аз никога не оставам сам, за разлика от теб? Да не би да свършиха мъжете, че отново се навърташ около мен? Мисля, че ясно показах какво е отношението ми към жени като теб.

— Но, Джес, какво очакваше от мен? Та теб все те нямаше. За теб винаги е на първо място бизнеса ти... аз бях постоянно сама. А и каква всъщност съм?

— Разбира се, че е бизнесът ми, пази боже да беше ти на първо място, сега щях да съм и беден и сам. А курвите се множат с всеки изминал ден, нали миличко? — попита и се обърна към момичето притиснато в силното му тяло.

— Скапаните ти кладенци — каза Тина и направи гримаса на отвращение.

— Престани, Тина, не се излагай повече от необходимото. Мисля, че е време да си потърсиш другаде компания. Тук не си добре дошла, вратата за теб е затворена отдавна — каза той и се обърна към брюнетката. — Ела миличко, имам една среща, а и мисля, че все още ти е трудно да се откъснеш от мен, не съм ли прав? — погледна я леко приведен към нея и за всички присъстващи това бе едно галантно отношение към дамата в прегръдките му, но погледа, който момичето срещна бе доста далеч от нежен или любвеобилен. Разликата между дявола и него в този момент бе, че Джейсън бе рус, а не черен и не бълваше огън, но пък очите му говореха красноречиво, че въпросният огън, в момента затрупан от сурови съчки можеше да избухне всеки момент и не само щеше да я опърли, а да я изгори цялата.

— Разбира се, съкровище, как няма да дойда, та имам ли избор? — каза и ръката ѝ нежно се долепи до бузата му. — Дали би дошъл с мен и в тоалетната? — попита Ема с мила усмивка, но с омраза в погледа.

— Съмняваш ли се? Прекалено важна среща имам, за да ти позволя да я провалиш — изсъска в ухото ѝ.

— Какво общо имам аз със срещата ти? — попита тя учудено.

— Пряко нищо, обаче, съпругата на човека, с когото имам среща ще бъде там, а когато на нея ѝ е скучно, съпругът ѝ прекратява много бързо визитите си по подобни места, а е прекалено зает за делови срещи, постоянно е ангажиран. Просто ти ще си говориш с нея, а може и да ти стане клиентка, което не е никак лошо, защото тя има много връзки и би могла само с една дума да те издигне в небесата или сравни със земята. В крайна сметка това да се държиш добре си има и положителните качества и за двама ни. Аз ще проведя на спокойствие разговора, който ме интересува, а ти може да убедиш госпожата да посети салона ти, а след това дори да завържеш познанство с нея, което би ти донесло само облаги. Сега разбираш ли ме вече? — попита я с ирония.

— Можеше да си спестиш сарказма. Бих го направила и без да очаквам облаги за себе си. Нужно бе само да кажеш, а не да се държиш като разглезен пубертет. Сега ако обичаш, отпусни малко схватката си и ме изчакай пред дамската тоалетна, защото може и да не успееш да проведеш въпросният разговор ако си намокря роклята, а и тогава едва ли богопомазаната дама би желала да разговаря с мен в този вид. — Отблъсна ръката му от себе си и със съблазнителна походка се насочи към тоалетната. Мъжът я проследи с поглед и замислено се обърна към залата като потърка мястото на лицето си, на което му бе ударила шамара.

Разговорът бе проведен и бе минал повече от добре за Джейсън. Ема действително завърза разговор с дамата и нещата можеха да се наредят много добре за нея. Г-жа Донъли ѝ бе станала редовна клиентка благодарение на Джейсън, а сега? Дали щеше да се повтори ситуацията? Усети ръката на Джейсън да се обвива около нея.

— Хайде, Ема, можем да тръгваме вече — каза тихо в ухото ѝ, а косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Бавно я поведе към изхода, но всички мъжки очи ги последваха заради двете издутини от настръхналите ѝ зърна.

— Да отидем на терасата, а? — попита тихо момичето.

Посоката бе сменена моментално, сега обаче, липсваше натиска около кръста ѝ, усещаше само леката и чувствена прегръдка на мъжа

до нея. Защо този мъж винаги я караше да се чувства слаба и разгонена като котка в период на размножаване? Стигнаха терасата и тя премести чашата с шампанско в другата си ръка. Завъртя се бавно към него и се прилепи плътно в тялото му като сега нейната ръка легна върху чатала му.

— Това ли ти харесва, скъпи? — попита го мързеливо и ръката ѝ бавно се придвижи нагоре. Веднага усети реакцията на тялото му. Членът му се възбуди и изпълни ръката ѝ. По гръбнака ѝ пробягаха тръпки. Имаше чувството, че са ѝ пуснали ток във вените. В същото време усети колко са подути гърдите ѝ, а зърната пулсират от копнеж.

— Мога да подуша възбудата в дъха ти — промълви в ухото ѝ — усещам аромата на сока между сладките ти бедра, Ема — гласът му бе станал дрезгав — виждам как блестят очите ти — прошепна във врата ѝ, устните му се спуснаха над него и леко го ухапаха, докато се взираше в гърдите ѝ с ленива чувственост. Възбудата бе гореща и сладка, разтичаща се като мед по нея. — Знаеш ли какво ми причинява това, Ема?

Последва само въпросителен поглед, гласът ѝ бе изчезнал заради усещанията превземачи тялото ѝ. Притисна ръката ѝ към панталона си. Бе възбуден до пръсване.

— Ще те чукам, Ема, — прошепна в ухото ѝ сладострастно и накъсано — в асансьора, докато напускаме сградата. Тръгвай — изръмжа рязко и я повлече отново в залата. Тесният панталон не оставяше съмнения за състоянието му, но на него явно не му пукаше. Вървеше през залата гордо и прошепна с дрезгав и натежал от възбудата глас.

— Нека не им даваме поводи за клюки тук. Не че ми пука особено. Доста умело избираш тоалетите си и без това сме център на внимание от дълго време. — Докато говореше погледът му бе устремен към очертаните от възбудата зърна, гордо издули тънката материя на роклята.

Тя премина като на сън залата. В момента бе неадекватна. Той бе мъж, който можеше да ти прати здравия разум по дяволите, а задръжките разхвърляни наоколо.

Със затварянето на вратата на асансьора той се нахвърли върху нея. Ръцете му шареха по тялото ѝ и след секунди роклята ѝ бе набрана на кръста. Спря за момент и натисна копчето за аварийно спиране.

Повдигна я и леко я опря в стената. Ръката му пипна влагата на бикините ѝ и от устата му се изтръгна дълбок стон. Краката ѝ обгърнаха кръста му и той рязко я изпълни допълнително възбуден от доброволното ѝ отдаване. От устата ѝ се изтръгна стон едновременно на удоволствие и изненада след бързото превземане на тялото ѝ, той я изпълни цялата, след което спря за миг, колкото му бе нужен, за да започне с дълбоки тласъци да я пронизва, достигайки до най-тайните ѝ кътчета.

— Ооо, Боже — бе единственото, което прошепна мъжа.

Със силния стон изтръгнал се от нея и притискането ѝ в тялото му, сякаш искаше за последно да го почувства плътно в себе си, Ема достигна оргазъм, и страстите им се поуспокоиха. Джейсън се отпусна тежко на нея и я притисна плътно в стената на асансьорната кабина. Целуна я силно по врата, точно под ухото и нежно я свали да стъпи на крака. Не след дълго той вдигна ципа на панталона си, а тя все още стоеше омаломощена, подпряна на стената. Роклята се бе плъзнала надолу по тялото ѝ, но мислите на Ема бяха далеч. Асансьорът отново тръгна надолу и след малко се чу звънчето оповестяващо пристигането им на партера.

— Сбогом, Джес, всичко най-хубаво в бъдеще — каза момичето и бързо излезе от кабината. Мъжът с все още разтуптяно сърце не успя да разбере какво точно стана. През ума му като светкавица мина мисълта, че тя го заряза. Тя него, а не обратното.

С бърза крачка я настигна и я завъртя рязко към себе си.

— Свали си ръката от мен — каза с леден глас тя и го изгледа студено.

— Шибана, меркантилна кучка. — Думите бяха изречени със злоба. Те се забиха в момичето като клинове с отрова, а очите му приличаха на сини ледове. Няколко кичура от бретона му, преди прилежно подредени назад, сега падаха над очите. Скулите му играеха, а красивата уста, нежно и страстно даряваща я с наслада, бе опъната в грозна черта. Момичето помисли, че е на крачка да усети силата на тренираните му във фитнес залата ръце. — Използва ме, за да се добереш до богатите ми приятели, нали?

— Никога не съм искала нещо от теб кретен, забрави ли? Ти сам ми се натискаше през цялото време. Инфантилен глупак, нямам нужда

нито от теб, нито от който и да било — каза бясна и със замах напусна фойето на сградата.

Ема стоеше умислена в хотелската си стая. Още пиеше уиски, но очите ѝ вече бяха пресъхнали. Какво искаше този мъж от нея? Та тя едва се бе свързала след раздялата с Матю.

Беше го напуснала сама, крайно време бе да го направи, след годините на самозаблуда. Тя реално си даваше сметка за това, знаеше, че от раздялата с него само печели, но се чувстваше гадно, а и я беше яд на самата себе си, че тя сама му бе позволила той да се държи по този начин. През годините, в които бе с Матю бе минала през ада и бе гледала дявола в очите, които не бяха като нагорещени въглени, а черни като нощта. Дори си беше играла с него, с дявола, няколко години подред при това. В момента вече бе превъзмогнала обидите и държанието на Матю, дори до някъде бе простила и на себе си. Но дали наистина бе така?

Тези думи никога нямаше да напуснат съзнанието ѝ, независимо колко красива, богата и преуспяла бе станала:

„За каква се мислиш ти ма, тъпа краво? Като си манекенка, какво? Мислиш се за много красива? Е, не си, да ти кажа. Дори си дребна като джудже. Ти как всъщност стана модел? С колко мъже се чука? На колко още им духа? За каква се мислиш? За нещо повече от мен? Та ти си просто една некадърна курва. Нищо друго. Ходиш да се чукаш с мъжете, за да ти уредят някъде снимки, ама тази вече свърши. Няма повече да излизаш без мен. Купоните и партитата приключиха.“

Ако действително бе надживяла този период от живота си, защо реагираше така на държанието на Джейсън? И защо мамка му, се бе държала като евтина курва в асансьора? Знаеше отговора. Защото нямаше да го види никога повече. Тази нощ отношенията им бяха приключили завинаги.

Сега отново трябваше да започне на чисто. Сама. Беше свикнала вече, нямаше да е нещо ново за нея. Поне вече знаеше пътя. Сега щеше да има една седмица да си стъпи на краката, седмица, от която нямаше да има никакви спомени, седмица отдадена на алкохол и развлечения. Седмица, която щеше да усеща като Дежа вю, като някакво далечно преживяне, но същевременно не чак толкова. Само от преди година...

5

В късния следобед Ема пътуваше в двумоторен самолет от Маями за „Grand Oasis Cancun“ Мексико. Снощи бе взела решението да замине. Ненадейно и неочаквано. Искаше да остане сама за известно време. Искаше да остане сама със себе си. Рано тази сутрин се бе обадила за резервация и след като запази една двойна стая, спокойно започна да опакова багажа си. От три дни не бе преставала да пие. Всеки ден и всяка нощ. Беше ѝ много трудно да проумее случилото ѝ се отново. Защо мамка му, не можеше да открие някой, който да се държи добре с нея? Сутринта бе оставила съобщение на Паола, че заминава за Канкун с малък самолет, защото само на него имаше едно свободно място. Остави номера на полета си и името на комплекса, в който бе резервацията ѝ.

Беше задрямала, когато нещо се случи и самолета се разтнесе. Какво става? Запита се младата жена.

— Стегнете коланите, падаме — чу се гласът на пилота.

— Падаме? — повториха като ехо след него шепата пътници.

— Нещо стана, двигателите отказаха, ще се разбием — каза пилота с фалцет в гласа — Ще направя всичко по силите си, за да се приземим по-леко. Самолетът се снижаваше бързо и в един момент всички пътници започнаха да се молят нба боговете си, а погледите им следяха бързата смяна на пейзажа около тях. Виждаха как дърветата бързо се приближават към тях и малко по-късно усетиха клоните им да стържат в корема на машината.

— Къде сме? — попита Ема.

— Над Куба — извика пилота и едновременно с това мъжът до него взе радиостанцията и започна да изпраща сигнал за помощ. След няколко секундно напрегнато очакване какво ще се случи, самолетът се заби във върховете на дърветата в гъстата гора.

Привечер по новините съобщиха за изчезването на самолета. Паола гледаше и не можеше да повярва на току-що чутото. По една

чиста случайност Джулио точно влезе и стана свидетел на реакцията на Паола.

— Какво става мила? — попита я той угрижено.

— Джулио, — само каза тя и изхлипа — Боже, Джулио, Ема е на този самолет.

От очите ѝ потекоха сълзи.

— Ема? На самолета, който е паднал в Куба? — попита сразен.

— Да, Джулио, тази сутрин си е направила резервацията в комплекса и е отпътувала. Ето, виж съобщението, което ми е изпратила. — Двамата отново го прочетоха, нямаше никакво съмнение, че тя е на самолета, който бе изчезнал над Куба.

* * *

Докато самолетът застане неподвижно сред клоните на дърветата, всички се бяха вкопчили в седалките и не смееха дъх да си поемат, камо ли да мърдат. Първият половин час премина в мълчание, едва след това пилотът се раздвижи.

— Не мърдайте, самолетът все още е заклещен в тънките клони на дърветата. При най-малкото движение може да падне надолу, а това означава да не успеят да ни видят, когато тръгнат да ни търсят.

Ема бе единствената, която запази самообладание, с изключение на пилота. Започна да рови в нещата си и след минути облече дълъг панталон и обу ниски обувки. На кръста си върза тънко яке с дълъг ръкав, а дамската чанта придърпа в себе си. Всички я гледаха все едно бе луда. Пред всички тях остана по бельо и без никакъв срам се преоблече.

— Какво ще правим сега? — попита мъж в напреднала възраст, след като се съвзе от сцената разиграла се пред него.

— Имаме два варианта — първият, да стоим и да чакаме някой да ни открие, а вторият е да тръгнем да търсим помощ.

— И накъде ще се отправим? — попита млад мъж. — Знаем ли къде се намираме?

— Там е проблемът, нямам представа накъде да тръгнем.

Последва разгорещен спор, в който всички си изказваха мнението, единственият мълчащ и слушащ, бе тя. Въобще не ѝ пукаше

какво ще стане. Тя се протегна и извади бутилката уиски от куфара си.

Една пълна матрона я погледна и изсумтя:

— Тази пък ще се напие и въобще не й пука какво ще правим.

— Е, поне ще умра щастлива и няма да ми пука за гадинките наоколо — каза жлъчно и отпи глътка. Погледна жената и добави — Не се притеснявайте за мен, мадам, по-добре си облечете дълги панталони, че скоро ще започнат да се показват нощните твари. Комари, хлебарки, скорпиони, да продължавам ли? Този жлъчен морал няма да ви предпази от тях.

— Гадинки? — изкрещя младежът отпред, а пилотът погледна укорително момичето.

— Какво пък, нека знаят и не си правят илюзии — каза Ема и сви рамене.

Отново настана какофония, която бе прекъсната бързо от разтреслият се самолет смъквайки се с няколко клона надолу. Ема погледна жената направила й забележка и й намигна. Тя отново изсумтя и се обърна на другата страна, към прозореца. Решението бе единодушно, че няма да напускат самолета.

— За някои от присъстващите ще бъде невъзможно дори и да искат — вметна Ема като не остана длъжна на жената, и отново бе възнаградена с презрителен поглед.

Мъжът стоящ близо до нея каза:

— Може ли? — и посочи бутилката в ръката ѝ. След това и младежът отпред се присъедини към тях. Останалите пътници стояха и мълчаха увесили нос все едно се бяха предали и приели участта си на жертви.

* * *

Късно вечерта Джейсън влезе в клуба и бавно се отправи към бара. Седна и се огледа наоколо. Телефонът му звънна и след кратък разговор си поръча питие. Не след дълго към него се приближиха приятелят му Крис и неговата Анди. Тримата заедно се смяха и говориха, а момичетата, които съблазнително го гледаха получаваха безучастни изучаващи погледи, след което им обръщаше гръб. Бе доста късно, когато съзря едно създание, което привлече погледа му

като с магнит. Джулио. „Значи Ема бе някъде тук“, каза си мъжът и погледа му зашари по тълпата. Гърдите му се свиха от чувството, че тя е някъде около него, може би с някой друг? Защо не можеше да я избие от главата си? Вече една седмица напрягаше волята си до крайност, но тя така се бе загнездила в мислите му, че каквото и да правеше образа или името ѝ винаги бяха пред него.

Стана и бавно се отправи към приятеля ѝ.

— Здравей Джулио — каза усмихнат — Как си?

— Много зле, приятел — Джулио бе много пиян. — Много съм зле.

— Това и сам го виждам — каза мъжът. — И защо така, Джулио?

— Заради Ема — изфъфли той насреща му, — ама теб какво те засяга? Беше ли ти гот, когато те хванаха тук? — ръката му се отправи към чатала на мъжа, но реакциите на другия бяха много бързи. Джейсън стисна слабата му ръка и я изви назад.

— Не го прави никога повече — каза студено.

— Ти си мислиш, че искам да те пипам? Не, исках да видиш как се чувства моят приятел, когато види това. Точно така се е почувствала Ема, когато е видяла същото, но какво получи в отговор? Обиди? Изчукване в асансьора? Е, приятел, можеш да бъдеш спокоен, няма я вече. Изчезна. Едва ли някога отново ще я видим.

— Къде е? — попита мъжът давайки си сметка какво бе видяла тя на онова парти. Джулио само сви рамене, но не каза нищо. Ръката му бе извита силно и момчето го погледна ужасено — Попитах те нещо, Джулио. Къде е Ема? — погледът му бе студен и пронизващ, а пръстите стискаха като клещи.

От очите на Джулио потекоха две сълзи.

— Тя... — каза той с треперещ глас — беше на самолета, който днес изчезна в Куба. Какво ще стане сега? Няма да я открият, нали?

— Била е в самолета? — попита мъжът спокойно — Ела с мен, искам да ми разкажеш какво става — каза и го повлече към мястото си на бара. — И спри да ревеш, мамка му, — каза мъжът отвратено.

Кристофър и Андреа гледаха като попарени сцената, в която Джейсън влачи гея след себе си. Приличаха на статуи. Крис само повдигна вежди от изненада и леко отпи от питието си. Той бе видял цялата сцена с Джулио. Това точно не бе очаквал от приятеля си.

Знаеше, че е бил дълго време в армията, но не бе и предполагал, че Джейсън може да има предпочитания към собствения си пол.

— Семейна свада? — попита Кристофър Брейди изненадано и с все така вдървена стойка.

— Стига, Крис, — каза Джес и го погледна сериозно.

— Разказвай, Джулио — каза той и погледна момчето на стола пред себе си.

— Какво да разказвам? Цяла седмица се наливаше, вече и пуши, тя, която живее здравословно заради красотата си. Пропуши. Дори и заради Матю не го бе направила.

— Кой е Матю? — попита Джейсън и очите му се присвиха.

— Ама ти нищо ли не знаеш? — попита момчето изненадано. — Е, Матю е бившият. — Той погледна към мъжа до него, но погледът и позата му го накараха да побърза с разказа си. — Живееха двамата, но нещата се промениха. Тя беше постоянно под психически тормоз, той ѝ спираше тока. Постоянно обиждана и мачкана, налагаше ѝ се да се съобразява постоянно с прищевките му, а тя самата бе маловажна. Това е. Така живя тя няколко години подред. Разбра и за това колко пъти боклукът му с боклук ѝ бе изневерявал и то с някакви пачаври. Накрая си събра нещата и една вечер ми се обади да отида при нея и да ѝ помогна за багажа. Напусна го и пое сама живота си в ръце.

— И къде е сега този Матю? — попита тихо Джейсън.

— Е, ами той си остана в Лос Анжелис. Той, изживява се като актьор. Ама не струва нищо.

— Хубавец значи, така ли? — попита Джейсън отново. — Благодаря за информацията, Джулио. Само не разбрах защо е отпътувала.

— Щеше да се самозабрави една седмица в Канкун, а след това да се върне тук отново старата Ема. Щеше да е още по-силна от преди и да остави в миналото си още един, който я е наранил.

— Какво означава самозабрави? — попита тихо Джейсън.

— Алкохолен туризъм. Предният път бе сама, докато не отидох при нея да ѝ правя компания. Тогава аз поех цялата ѝ болка, самосъжаленията ѝ, бях до нея неотлъчно, до момента, в който не каза стига. Сега положението е много по-зле. В момента не ѝ пука нито как изглежда, нито за бизнеса ѝ. Едва я познах онази вечер. Отидох у тях, знаех, че има проблем, но тя никога не казва нищо. Тогава ми разказа

всичко. Съжалих я, а тя го разбра. Строши бутилката в стената и ме изгони от тях, а сега я няма — каза той и отново се разплака.

Джейсън се огледа и видя половинката на Джулио да ги гледа. Кимна му с глава и той се приближи.

— Приключихме разговора. Свободен е — каза Джейсън, а другият мъж започна да успокоява Джулио и нежно го поведе към изхода.

— Какво става, Джес? — попита Крис.

— Ема, — името излезе като въздишка от устата му — миналата седмица се скарахме, а тази сутрин е отлетяла за Канкун на борда на самолета, който изчезна над Куба.

— И защо се скарахте? — попита приятелят му озадачен.

— Тина — само каза Джейсън и след изумения поглед на Крис бавно му разказа всичко.

— Ей т'ва най-много ти харесвам, Джес, винаги успяваш да се държиш като задник. Правиш го с лекота, без никакви усилия — каза Крис и отново отпи от питието си. — И сега какво?

Джейсън го погледна, със смесица от предупреждение, че отива твърде далеч и чувство за вина, защото кой по-добре да го познава от той самият, себе си. Да, наистина се бе държал като задник. Знаеше го онази нощ, а и сега също.

— Трябва да проведа един разговор — взе телефона си и се отправи към изхода. След половин час се върна и си поръча ново питие.

— Утре заминавам, предупредих и Брандън, че ще отсъствам известно време.

— Къде отиваш? — попита Крис тихо.

— Да я върна обратно тук — каза Джейсън и отпи от чашата си.

— Е, ако не друго, поне се вразумяваш навреме. Капитанът се завръща — каза тихо Крис и се засмя.

Джейсън го погледна предупредително, изпи уискито си на екс и стана от стола си. Крис и Анди проследиха внушителната му фигура и бавно се спогледаха.

— Какъв капитан? — попита недоумяващо Андреа.

— Крис преди беше в армията. Капитан — каза Крис в ухото й. — На отряд от специалните части — прошепна тихо.

— Боже, започва да ми идва в повечко всичко това — каза тя замислено. Елизабет, Тейлър, Доминик, Ема и Джейсън. Всеки един от приятелите ѝ, различен сам по себе си и всеки един от тях уникален. Странни приятели имаше тя. А на върха на пирамидата бяха неизменно Дерек и Маги. Е, на тях двамата скоро нямаше да има кой да им оспори първото място.

Джейсън се прибра в хотелската си стая и реално си даде сметка за нелепата ситуация, която се бе получила на партито. Беше бесен. Той я беше наранил. Тя бе страдала достатъчно, заради онзи кретен, а той бе налял още масло в огъня. Ако имаше някога шанса да срещне въпросния Матю щеше да го разчлени. Започна да се разхожда като тигър в клетка. Майор Тайрън щеше да докара сутринта бившите му колеги, за да я върнат обратно в Щатите. Как искаше да я прегърне в този миг, да я успокои и да ѝ каже, че няма да позволи никой повече да я нарани. Само по дънки излезе на терасата и се загледа в южна посока, тя бе някъде там, в един паднал самолет, вероятно притеснена и изплашена. Поне бе спокоен, че нямаше партизани вече в Куба.

6

Вечерта някак я изкараха. Спяха и се пробуждаха. Всички подскачаха от звуците на животните в гората. На сутринта бавно и мъчително отвориха очи. Бе адски задушно и влажно. Ема свали якето си и го остави на седалката до себе си.

— Знаете ли, имаме един малък проблем — каза жената правила забележки на Ема. — Ходи ми се до тоалетна.

— Определено не е малък проблема — обади се младежът отпред и Ема се усмихна на казаното от него. Тя не бе престанала цялата нощ да прави забележки на всички. Започна с Ема и след това на всички им дойде реда. Никой не пропусна.

Изнервени, гладни и изморени около обед всички бяха унили. Температурата още не бе достигнала апогея си, а от наблъсканите хора в малкия самолет течеше пот. Да не споменаваме пълната липса на вода или течности.

* * *

Рано на следващата сутрин, още по тъмно десет души се разположиха в черна гумена лодка и бяха откарани навътре в морето. Всички гледаха учудено един от присъстващите, но си мълчаха. Двигателят работеше толкова тихо, че почти не се чуваше. На около пет мили навътре в морето лодката спря. Джейсън погледна компаса на часовника си и каза:

— На мястото сме — за спомен от армията бе запазил само часовника си и никога не се разделяше с него.

— Къде тогава е превозът ни? — попита Били.

В същото време откъм десния борд на лодката изплува дългото черно тяло на подводницата, която щеше да ги закара на най-близкото място до падналия самолет.

— Зад гърба ти — обади се Чейс.

За по-малко от минута мъжете бяха в нея, тя се потопи и невидима за никой се отправи към бреговете на Куба.

На огромна маса вътре мъжете се запознаха с подробна топографска карта на района. В прикритието на гората щяха да скрият лодката, с които щяха да се приберат обратно.

— Имате на разположение 5 часа, момчета — каза капитана на подводницата — Ние ще бъдем тук. Ако ви няма ще се върнем след 1 час, след това отплаваме.

— Разбрано — каза Джейсън.

Мъжете бяха насядали на столовете около масата и мълчаха.

— За какво всъщност е цялата тази работа? И защо така изведнъж се върна в екипа, Джес? — попита Чейс.

— Във въпросния самолет е приятелката ми — отговори Джейсън.

Последва подсвиркване с уста от мъжете около него.

— И какво? Тя сега очаква появата ти на бял кон, след като знае за миналото ти и за връзките ти в армията? — попита Били.

— Не, приятели, тя няма представа за бившата ми работа, нито ме очаква — каза мъжът и предпочете да не споделя, че едва ли ще бъде приет с отворени обятия от момичето.

— Е, ще я открием тогава — обади се Дон, но никой не проговори повече. Всички мълчаха.

— Как изглежда все пак? — попита един от мъжете.

— Мургава, с дълга черна коса и предполагам с кафяви очи.

— Как така предполагаш? — попита Чейс.

— Ами дълга история, ходи с лещи — каза Джейсън.

— Късогледа ли е? — попита накрая и Хари.

— Не, не е късогледа, тя е бивш модел, има салони за красота и пак тя, е лицето, което ги представя — събщи Джейсън сухо, сякаш му бе неприятно да им дава информация за нея. Последва описание на Ема. — Освен това е най-суетният човек на света, когото познавам — добави накрая.

* * *

Бе около обед, всеки стоеше задрямал или замислен за нещо свое, когато въпросната матрона нададе страхотен рев.

— Човек — крещеше тя с цяло гърло и притиснала се назад към седалката, сочеше към отворената и увиснала надолу врата на самолета. — Видях човек, с маска на лицето.

— Бихте ли намалили децибелите, мадам — каза мъж, който се показва на отвора на вратата. — Ще оглушея от виковете Ви — каза отново той.

— Майко мила — каза отново жената и се прекръсти.

Всички бяха сковани от ужас и изненада от появата му.

— Майка Ви няма нищо общо с мен, можете да бъдете напълно сигурна — каза отново мъжът и след секунди половината му тяло се показва от вратата. Огледа бързо пътниците и се приведе назад.

— Капитане, тук е — каза той и прекрачи вътре. Свали от гърба си дълго въже и с няколко сложни възела го привърза към най-близкото разклонение на дървото.

— Не — извика отново жената и всички гледаха учудено към нея. — Не ви познаваме, няма да влизате тук.

— Ще ме спрете ли? — попита той с досада в гласа и я погледна студено. — Така като Ви гледам, Вие определено бихте ме спряла — Последва втори оглед на пътниците и направи знак с ръка на Ема да се приближи. — Хайде мила, ти ще си първата, която ще се измъкне от тук. Колегите ми чакат долу. Слизай бавно по въжената стълба. Тук сме да ви приберем у дома, не се притеснявайте — каза той и подаде ръка на момичето.

— Защо тя да е първа? — обади се отново жената. Аз съм най-близо до вратата, аз ще слеза първа — каза тя и се надигна от мястото си, при което самолета тревожно изскърца. Всички замръзнаха по местата си.

— Да не сте посмели — извика младежа Уилям — какво искате, да убиете всички ни? Да строшите всички клони надолу и да няма как да слезем ние? Ще си чакате реда, човека знае какво прави — извика отново Били вбесен от наглостта на жената. Не стигаше, че цяла вечер ги хока, ами и сега искаше първа да измъкне туловището си навън.

Тя тронаво се отпусна на седалката и впери поглед през стъклото. Ема метна дамската си чанта през рамо, бавно се изправи и мина напред, към вратата. Мъжът ѝ кимна с глава и тя пристъпи към

края на самолета. С лек скок се хвана за стълбата и бързо започна да слиза надолу по нея. След минута бе долу и седна на земята. Един по един пътниците напуснаха самолета, докато накрая и г-жа Хъксли не се отпусна тежко на земята до тях.

Бяха военни, нямаше съмнение в това. Направиха кръг около тях и насочиха оръжия към заобикалящата ги природа. Дадоха им сандвичи и вода. След като се съвзеха, след минути, през което време мъжете ги изчакаха най-спокойно, пред тях застана мъж, който каза.

— Аз съм капитанът на групата. Сега тръгваме към брега, от който по-късно ще ви приберат. — Направи знак с ръка и мъжете бавно оформиха кордон, който да ги пази от всички страни. Групата потегли. Мина час, а те не спираха да вървят. Накрая пълната жена изсумтя и тропна с крак.

— Искам почивка. Ще ни убиете с това темпо.

— Ако желаете, може да останете и да почивате колкото сметнете за необходимо, но аз няма да намаля заради Вас. Напънете се, скоро ще почивате — каза ледено капитана им. — Момчета, продължаваме — каза студено и показа посоката, в която вървяха от час. Жената се надигна от земята и бавно пое след групата. След половин час спряха и мъжете бавно се отпуснаха на земята между дърветата. Само капитана и още един се шмугнаха в гората.

През цялото време на похода Били бе неотлъчно до Ема. Опитваше се всячески да ѝ помогне. Веднъж ѝ подаваше ръка, предложи да вземе чантата ѝ, но винаги бе около нея. Никога не получи съгласие за предложената помощ. Отговорът бе един и същ. „Не, благодаря!“ Мъжът представил се като капитан бе винаги наблизко и зоркият му поглед не се отделяше от момичето, а пръстът му, винаги бе на спусъка на оръжието, което държеше в ръце.

Ема се бе разположила под сянката на едно дърво и лежеше с притворени очи мислейки, как мъжът обявил, че е капитан на групата ѝ напомня за Джейсън. Изведнъж чу звук до нея. Бързо погледна в посоката и видя въпросният мъж наблизко. Отдъхна си и затвори очи. След секунда притвори очи се загледа в него с интерес. Той кимна на мъж от групата, който се приближи до него.

— Набери майора — каза той и мъжът извади голям телефон, който подаде на шефа си.

— Майоре, — каза той — на брега сме. Координатите можеш да получиш от капитана на превоза ни. Прибираме се — каза последно и приключи разговора. Погледна към нея и срещна погледа ѝ. — Не се притеснявай, всичко ще е наред. Сега ще информират кубинската армия къде се намирате и след това ще ви приберат. До довечера ще си бъдете по домовете.

— Кой си ти? — Ема попита капитана, но я беше страх да изкаже предположенията си на глас.

— Ние сме призраци — каза той бавно, а широката усмивка на колегата му се показва зад отвора на маската.

— Много вярно, шефе. Ние сме невидими. Странно, как никой никога не ни помни, пък и не ни споменават никъде. Ние не съществуваме, г-це.

Момичето се замисли над думите му. Очите на капитана им обаче, не спираха да я наблюдават. Тя усещаше как я следят, а косъмчетата на врата ѝ настръхнаха.

— Защо постоянно ме гледаш? — попита го изнервена, след като колегата му се отдалечи.

— Забранено ли е? Все пак трябва да ви предадем живи и здрави на властите — каза той тихо.

— Ами отиди тогава да наблюдаваш някой друг — каза тя.

— Искам да наблюдавам теб — каза той отново и тръгна към нея, хвана я за ръка и я поведе навътре между дърветата.

— Пусни ме — каза тя — или ще започна да крещя.

— Чудесно, колегите ми ще ми се притекат на помощ. Това ли искаш? — попита я отново.

Тя тръгна бавно след него, но след още няколко крачки мъжът спря и се обърна към нея. Ръцете му бързо обгърнаха лицето ѝ и нежно го повдигнаха нагоре.

— Как си, Ема? Добре ли си? Побърках се от притеснение за теб — каза и устните му страстно покриха нейните. Сега вече нямаше никакво съмнение, този мъж бе Джейсън.

— Какво правиш тук? — попита тя очите ѝ се насълзиха. — Кой си ти, всъщност?

— Дойдох за теб. Дойдох, за да те върна обратно — каза той бавно — Не знам какво да ти кажа, държах се като глупак, знам, но, когато те видях в прегръдките на онзи сополив младеж направо

откачих, Ема. Съжалявам. Толкова силно те бе прегърнал, така те притискаше към себе си, съжалявам, изкарах си го на теб — шептеше във врата ѝ и бавно прокарваше устни по нежната кожа.

— Какво правиш с тези хора, Джейсън? — попита тя шокирано. — И защо те наричат капитан?

— Тези хора са бившият ми екип и аз действително бях техният капитан — обясни той бавно.

— Кой си ти в действителност? Военен? Бизнесмен? — тя бе почти на ръба на нервен срив.

— Преди бях военен, сега съм бизнесмен. Наложих ми се да стана. Нека проведем този разговор като се прибереш, а? — попита тихо.

— А ти кога ще се прибереш?

— Много преди теб. Ще те чакам, когато ви докарат — каза шептейки в устните ѝ, а ръцете му бяха обгърнали нежно малкото ѝ личице и го държаха повдигнато към него.

— Пусни я веднага — чуха глас до тях — Само посмей да я нараниш.

Ема погледна в посоката с премрежени очи и видя младежа от самолета.

— Изчезвай — прозвуча рязко гласът на Джейсън.

— Да — добави друг глас и тримата погледнаха в посоката, от която се бе чул. Там бе застанал мъж от хората му. Беше се приближил безшумно на крачка до младежа и сега го наблюдаваше с кръстосани на гърдите си ръце. — Хайде, момче, идвай — каза той и тръгна, без да дочака отговор.

— Постарай се да не ни притесняват — каза Джейсън на отдалечаващият се мъж.

Той само вдигна ръка с палеца нагоре, явно знак, че ще се изпълни заповедта.

— А, как разбра, че съм тук? — попита тя учудено.

— От Джулио. Той ми каза Ема, той ми каза всичко. Знам какво си видяла онази нощ, но искам да знаеш, че отдавна нямам нищо общо с Тина. Много отдавна. — Той говореше и не спираше да я целува. — Трябва да си поговорим миличко, много подробно.

По някое време чуха тихо покашляне.

— Капитане, явно хеликоптера идва, чуват се перки — каза мъжът промъкнал се отново така тихо, както и преди.

— Идваме — каза Джейсън и с нежелание се откъсна от нея. Хвана я за ръка и я поведе към останалите.

— Не си прави труда, Джейсън. Не идвай на летището, няма смисъл. Всичко приключи — каза тя и още не се бе доизказала, когато чу познат глас.

— Аха, ето я, сега омотала и един от тия — каза матроната надменно като кимна с глава на останалите към идващата двойка.

— Завиждате ли? — попита войникът до нея.

— Ха, — каза тя и се засмя. — Мислите ли, че бих искала така да вися на врата на някой? Впита в него като пиявица?

— Едва ли някой ще успее да ви удържи, мадам — каза Джейсън бързо. — И най-коравият мъж би се огънал под тежестта ви.

Последва смях от наобиколилите ги войници.

— Идва хеликоптер — каза Били.

— Да, момче, знаем вече, чухме го преди десетина минути — каза мъжът наречен Чейс.

— Добре, че идва, няма съмнение какво би се случило — каза отново жената и кимна към панталона на капитана, който бе някак странно издут предвид обстановката. — Тя тази срам няма, снощи пред всички в самолета се съблече и след като ѝ се нагледаха отвори бутилка уиски да се подкрепи. Обаче аз не я изпуснах от поглед — добави гордо.

Джейсън погледна невярващо момичето до себе си, а тя само сви рамене и каза:

— Има много комари, ако ме нахапят, какво ще си помислят хората като ме видят, еба ти и салона. Трябваше да си обуя дълъг панталон, пък и едва ли на някой от присъстващите му бе до това да ме гледа докато самолета висеше от дървото като заклато пиле. А за уискито... — Тя само сви рамене, а Джейсън избухна в смях, към който се присъединиха и останалите му колеги. Един от мъжете се приближи до тях и силно потупа Джейсън по гърба.

— Много се радвам, че така старателно сте се грижили за целомъдрието на госпожицата — каза Джейсън — Просто не знам как бих живял ако не беше успокоението, което почувствах след думите Ви.

Един от военните просто не издържа, седна на земята и се разтнесе от смях след последните изречени думи.

Когато хеликоптера започна да се снишава, военните казаха:

— Прикрийте очите си.

Други военни слязоха от самолета и бавно се приближиха към групата.

— Радваме се, че сте добре всички.

— Капитане, благодарим Ви за помощта — каза и се обърна към мъжа в черни дрехи. — И без вас щяхме да се справим, но малко по-бавно щяхме да ги открием.

Всички се качиха на хеликоптера и той бавно се отдели от земята. Ема гледаше фигурите на брега и все още не можеше да повярва на случилото се. През цялата какофония по пристигането им, даването на показания какво се бе случило и как се бяха измъкнали от гората премина като в транс за момичето.

Късно вечерта пристигнаха на летището с всичкия си багаж. Приятелите ѝ бяха там и я очакваха. Джейсън също. След бурните прегръдки на всички, тя ги остави и бавно се доближи до мъжа в дънки и тениска. Телевизионните камери снимаха и излъчваха репортажа на живо.

— Как си? — попита я Джес тихо.

— Добре — каза тя и отново си напомни, че компромисите заради някой друг са останали в миналото ѝ — Нямаше нужда да идваш. Сбогом, Джес, желая ти всичко хубаво за напред.

Той не каза нищо, само взе куфара ѝ и тръгна към изхода.

* * *

Новинарските канали излъчваха посрещането на спасените пътници от самолета паднал над Куба.

Млад мъж с отегчение чакаше приятелката му да се приготви. Изведнъж камерата се фокусира на младо момиче говорещо с рус мъж на изхода. Беше невероятно красива. Вниманието му бе привлечено сякаш с магнит. Тамита приятелката му застана до него и го докосна по ръката. Погледът му се насочи към мъжа, с който беше. „Боже“ — каза си мъжът — „това копеле, тя ли е следващата?“

Късно вечерта Ема и Джулио влязоха в дискотеката. Той с панталон и риза, а тя с къса бяла рокля и убийствено високи сандали. Беше се обадила и на родителите си, те нямаха представа какво е преживяла, но се ядосаха, че не им се бе обадила да им каже. Запътиха се към Паола и останалите им приятели на бара.

На второто питие Ема се отпусна и вече се веселеше от сърце. Джулио се бе загледал на някъде и тя проследи погледа му. Видя го. Стоеше небрежно опрян на една стена и гледаше право в нея. Знаеше, че е тук заради нея. Беше една глава по-висок от околните, леко рошав и заобиколен от момичета. Едно от тях много упорито се опитваше да привлече вниманието му, а той гледаше към Ема. Право в нея, а когато срещна погледа ѝ, на устните му заигра лека усмивка.

Дали имаше някаква представа как ѝ въздейства? Горещо се надяваше, че не! Ръцете ѝ трепереха, сетивата ѝ бяха притъпени, а мислите в главата ѝ — неясни и хаотични, връщаха я в апартамента му в Ню Йорк — ноци на дивашки удоволствия и безброй екстази... наред с преобърнатата масичка, наводнена баня и счупена спалня... но всичко това вече бе минало.

Ема му обърна гръб и вдигна тост към приятелите си. В това време към нея се приближи красив мъж и я покани на танц. Тя прие и двамата хванати за ръка се отправиха към дансинга.

— Казвам се Брандън, а ти? — представи се и попита, когато нежно обгърна ръце около нея.

— Ема.

— И защо си сама, Ема? Къде е придружителят ти? — попита той отново.

— Нямам придружител — каза и сви рамене — тук съм с компания.

— А с какво се занимаваш, сладка Ема? — попита партньорът ѝ.

Тя се загледа в него. Беше висок и широкоплещест, с черна подълга коса хваната на опашка и сини очи. Бакенбардите му бяха по-

дълги, слабо лице и прав нос, беше красив мъж, но имаше усещането, че ѝ е познат отнякъде. Макар да флиртуваше се държеше на разстояние от нея и я гледаше закачливо, сякаш знаеше някаква тайна известна само на него.

Ема скъси разстоянието между тях. Знаеше, че Джейсън я наблюдава, дори в момента усещаше погледът му забит в гърба си. Искаше да го нарани, а искаше също така да го забрави. Но защо изпитваше нуждата да го нарани? Защото я бе обидил? Беше ли я наранил чак толкова много? Явно се заблуждаваше, когато мислеше, че е надживяла Матю и миналото си.

— Хей, сладур, какво става? Много се умълча — каза мъжът и нежно я прегърна.

— Извинявай, нищо няма, просто се замислих — каза тя — ти с кой си тук, Брандън?

— Наричай ме Бран, моля те. Сам съм, опитвам се да открия брат си, но в тази навалица едва ли ще успея — каза усмихнат.

Танцът свърши и те се отправиха към мястото ѝ на бара.

— Присъедини се към нас, ако искаш — покани го момичето.

— С най-голямо удоволствие — каза Брандън и направо се облегна на бара до нея. Не чака втора покана, поръча питиета за двамата, а ръката му нежно обви кръста ѝ. — Имам усещането, че и брат ми ще се появи всеки момент — каза той в ухото ѝ.

— Свали си ръката от нея, ако не искаш да направим голямо меле тук в клуба, Брандън — чу се гласа на Джейсън зад тях.

— Казах ли ти, сладурче? — попита я с усмивка.

— Много топло посрещане, братле, — каза Брандън без дори да погледне зад себе си. — Предположих, че поне веднъж ще се държиш подобаващо на положението, което заемаш в обществото ни, но явно съм грешал. — Обърна се и погледна към новодошлия.

— Чувствай се предупреден — каза Джейсън и издърпа Ема от ръцете му.

— Познавате ли се? — попита тя учудена.

— Да, Ема, този ядосан рус великан е брат ми, Джейсън Монтгомъри — каза Брандън и я погледна.

— Брат ти? — попита изненадано тя и погледна към Джес, а след това и към Брандън. И двамата кимнаха с глави. Едва тогава разбра

защо Брандън ѝ се стори познат, приличаха си доста с тази разлика, че единият бе рус, а другият — тъмен.

— Как разбра за нея? — попита Джейсън.

— Знаеш ли, Ема, Джес е като подивял напоследък — каза Брандън игнорирайки въпроса на мъжа. — Вие от колко време се познавате? Много се чудих, когато научих, че е бил на откриването на салон за красота, но това беше до момента, в който те видях с него. Той е като пеперуда, мила, пеперуда привлечена от уханието на цветята, има ли някъде красива жена той е там, а те всички са склонни сами да се търкалят в краката му и за съжаление, вече е преситен от вниманието им. Сменя ги като бельото си, всеки ден. И изведнъж, чудо..., поне от двадесет дни той е постоянно с теб някъде. Дори и мама е изумена.

— Не мисля, че я интересува всичко това, Брандън — каза Джес със стържещ глас.

— От къде знаеш? — попита учуден братът и се обърна към малката сладурана до него.

— Миличко, искам да те предупредя, не му давай сърцето си, ще го разбие без въобще да му мигне окото, а след това просто ще те захвърли като непотребна вещ. Това прави той с жените — каза Бран със съжаление в гласа, вдигна тост към брат си и отпи.

— Едва ли, — каза отегчено Ема — ние курвите нямаме сърца.

Уискито изхвърча от устата на Брандън, когато чу думите ѝ, а тя продължи спокойно.

— И макар аз самата да съм богата курва, не правя изключение от останалите. Разликата между мен и тях е, че аз просто обичам да си го слагам. Нали, сладкишче? — иронията ѝ можеше да посече човек, а погледа ѝ бе студен.

Брандън се изсмя с цяло гърло.

— Тя те е отсвирила! — каза Брандън невярващо на Джес. — Сега разбирам защо е тази твоя лудост. Това ти се случва за пръв път, нали хубавецо? — попита и избухна в смях.

— Сладкишче, явно си свободна, а и за моя огромна радост аз също — каза Брандън. — Искаш ли да ми правиш компания? Обещавам, аз няма да постъпя като него.

— Това че си ми брат, не означава, че няма да те пребия — каза през зъби Джейсън. — Стой далеч от нея.

— Нещо става с нашия Дон Жуан — Брандън много се забавляваше и не успяваше да прикрие усмивката си. Трябваше обаче да бъде по-внимателен, никога не бе виждал брат си толкова сериозен и нервен, а с Джес шега не биваше. — Заклевам ти се, никога не се е държал така, освен, когато се опитвах да му взема играчките като малък. Явно в момента ти си любимата му играчка, Ема, и определено няма да те дели с никой.

Джейсън придърпа Ема по-близо до себе си и погледна кръвнишки брат си.

— Казах, да си затвориш шибаната уста, мамка му. Престани да играеш ролята на идиота в семейството. Не я интересуват брътвежите ти. Нито пък ти.

— Дали? Едва ли си се променил Джес. Не искам и тя да е една от чакащите обаждане от принца на мечтите си — каза този път напълно сериозен мургавия брат.

— Знаеш ли, мила, — обърна се той към Ема — той действително е принцът на бял кон, но това продължава до момента, в който те вкара в леглото си. След това ставаш една от чакащите на опашката, а тя е много дълга, повярвай ми.

— Защо ми казваш всичко това? — попита Ема не на себе си. Беше изумена от наученото за Джейсън.

— Защото аз съм виновен той да се превърне в това, което е в момента — каза със съжаление в гласа Брандън.

— Как така? — попита Ема.

— Просто е луд — обади се Джейсън и погледна брат си предупредително.

— Ще говорим друг път на тази тема — каза Брандън. — А, да не забравя, и Кристи ще дойде — каза той.

— Защо? — попита Джейсън.

— Притеснява се за теб. Моника ѝ е казала, че постоянно пътуваш, а добре знаем, че работата ти не го налага. Явно имаш някакъв проблем и двамата като загрижени брат и сестра идваме да разберем какво става.

— Ужас, да беше довел и родителите ни — Джейсън хапливо изплю думите.

— Мама е силно обезпокоена за русото си ангелче. Исква да разбере, какво става с теб иначе ще дойдат и те. Мога да ѝ кажа, че

това са последици от армията и психиатъра, който посещаваш, ти е препоръчал повече развлечения.

Джейсън изпуктя и погледна тавана в безмълвна молитва да се въздържи и да не се превърне в съвременния Каин.

— Не мога да разбера какво ви дава правото да си навирате мутрите в живота на хората.

Телефонът на Брандън звънна и той го погледна.

— Ха, явно Кристи е подранила, каза, че ще се чуем, когато пристигне — погледна брат си и се усмихна.

— Извини ме сладкишче, — каза на Ема и се ухили, като си спомни как иронично се бе обърнала към брат му с това обръщение — трябва да се обадя на сестра си и да ѝ кажа да дойде. Много ще се забавляваме тази нощ, за съжаление, на гърба на Джес.

Дойде и тя. Явно само Джейсън бе русият, но и тримата бяха със сини очи. Кристин беше много красива и висока. Стройна и елегантна, невероятна мацка. Тя не отстъпваше на Брандън. Бяха страхотни купонджии и единственият, който гледаше като буреносен облак бе Джейсън. Двете отидоха до тоалетната и на връщане двама младежи ги поканиха на танц.

Джейсън не изпускаше момичето от поглед, но все му се струваше, че хлапакът, с когото танцуваше прекалено много я притиска в себе си, а смехът на Ема и лекото отмятане на главата ѝ назад, си бяха чиста покана според него.

„Ааа, тази работа нямаше да я бъде“ пред очите му падна пелена и той хвана за яката най-близо стоящият до него. Брандън го бе наблюдавал през цялото време, рязко се дръпна настрана и Джейсън хвана Джулио. Завлече го на дансинга и изтръгна Ема от прегръдките на хлапака.

— Време е за смяна на партньорите — каза и бутна ужасеният Джулио в ръцете му, а Ема придърпа към себе си.

— Здравееей — чу се гласът на Джулио и усмивка се разля на устните му — май ще потанцуваме.

Брандън през цялото бе наблюдавал брат си и сега се заливаше от смях на бара. Явно Джейсън имаше нужда от още време, за да разбере, че е влюбен и то като ученик. Е, май щеше да поостане, за да наблюдава действията на брат си и ядовете, които щеше да бере с

красивото и устато момиче в прегръдките му. Оооо, щеше да бъде весело, усещаше го.

На дансинга, Ема ужасено погледна към Джейсън.

— Какво искаш от мен? — попита тя.

— Като за начало, да поговорим — прошепна над ухото ѝ.

— Няма смисъл Джес, приключихме, казах ти го още в Ню Йорк. Както казах тогава, желая ти всичко добро — тя се обърна и тръгна към бара. Мъжът обаче, не бе съгласен с намерението на г-цата и я дръпна обратно към себе си.

— Не, бонбонче, не по този начин — поклати глава в потвърждение на казаното от него.

— Пусни ме — тросна се Ема.

— Просто искам да поговорим, нищо повече, поне засега.

— Защо си толкова упорит?

— Както ти самата каза, инфантилен съм.

— Май наистина си — каза момичето.

Вечерта разговор така и не се състоя. Джейсън беше бесен, а Ема, унила. Колкото и да ѝ бе липсвал, нямаше да се съгласи да слуша обяснения и извинение от него. Беше ги слушала, само че от друг, също толкова самодоволен глупак. Край. Нямаше връщане назад.

Джейсън отиде до бара и си поръча двойно уиски, изпи го на екс и погледна сърдито към момичето. Направи кисела физиономия, защото брат му много упорито ѝ говореше, а тя се смееше на простотиите му.

— Здравей! — чу глас зад гърба си и се обърна. Красива блондинка стоеше зад него на бара и го наблюдаваше.

Дори не ѝ отговори, обърна се към Ема и присви очи.

* * *

На следващата сутрин се прибра в Ню Йорк. Обаче си бе взел нещо за спомен от Маями. Споменът за Ема. Тя бе постоянно в мислите му и това го побъркваше, едва се побираше в кожата си от безсилие. Още преди да се качи на самолета се обади на Барбара и се уговориха за вечерта.

Беше луда неделна нощ и беше убеден, че Барбара ще избие проклетото момиче от ума му и новата седмица ще започне без Ема в мислите му, но не се получи точно така. Не почувства удовлетворение, напротив, бе нервен и накрая почти я изгони от хотелската стая.

В понеделник сутринта влезе в офиса си ядосан, нервен и готов за скандали. Първото нещо, което направи, бе да награби Моника — секретарката си, защото си бе позволила да го обсъжда с брат му. След половинчасово извинение и обяснение от нея, той склони да я остави на работа, но на пробен период. Един месец. В началото на обедната му почивка Джини го очакваше в дома си не само за обяд.

След вкусната пържола и бързият секс, се върна в офиса си още по-бесен. Джини бе дала всичко от себе си, но, напразно. Ема се бе загнездила в ума му по двадесет и четири часа в денонощието, точно като лош навик. Дори докато беше с Джини тя отново бе пред очите му, докато накрая очакваното чудесно прекарване с нея се превърна в яростно чукане, болезнено и брутално, сякаш искаше да я нарани, като че ли тя самата имаше вина за огорчението му.

Вечерта се обади на Антония. Е, с нея винаги бе забравял всички останали, тя бе великолепна, както външно, така и в леглото, беше просто кралица.

Вечерта бе истински провал. Дори не му стана. Когато обаче си представи Ема... всичко си дойде на мястото, нещата се завъртяха на сто и осемдесет градуса. Метна момичето на леглото и грубият, наказателен секс с Джини бе нищо в сравнение с това, което преживя Антония. Накрая се облече бързо и почти избяга от апартамента ѝ.

Момичето го изпрати с болезнена физиономия и сълзи в очите. Доповръща му се от него самия.

Какво, по дяволите, ставаше с него? Как изобщо бе позволил да се стигне до тук? Странно, никога не бе канил момичета у дома, с изключение на една. Ема...

Късно вечерта взе решение да смени тактиката. От утре щеше да се вижда само с брюнетки. Никакви изключения, абсолютно никакви. Така вече щеше да си я избие от главата. Да. От утре Ема нямаше да бъде повече в ума му. Накрая доволно заспа, може би за пръв път откакто се върна в Ню Йорк заспа като новородено. Обаче само заспа. Вечерта тя бе в съня му, а какъв сън сънува...

След седмица на постоянно обикаляне на леглата на доста момичета, в неделя вечер се обади на адвокатите си и ги извика на вечеря. Вече знаеше какво ще направи. Вече му бе дошло до гуша, само това бе начинът да възвърне душевният си мир...

Мъжете го изгледаха шокирано, когато им каза това, което искаше от тях.

— Джейсън, ти си полудял — каза Стивънсън.

— Да, аз лично няма да участвам в подобно нещо — каза и Търнър.

— Както желаете, утре ще наема нови адвокати на компанията и те ще изготвят договорите за приключването на взаимоотношенията ни.

— Ти си луд — каза отново Стивънсън.

Търнър мълчеше и поглеждаше Джейсън изпод вежди.

— В такъв случай, желая Ви лека и приятна вечер, господа — каза Джейсън и стана от масата.

Стивънсън се покашля леко, а Търнър погледна работодателя си смутено.

— Добре, — каза Стивънсън — казвай нататък.

— Това е останалото, което ще Ви е необходимо — каза Джейсън и остави два листа на масата.

8

Ема все още бе по бельо, тъкмо си правеше второто кафе и започна да се приготвя за работа. Бе станала много рано, вече бе направила графика си за новата седмица. До края ѝ щеше да бъде тук, а след това две седмици в Ню Йорк. Първо трябваше да се срещне със счетоводителите си и с Джулио, за да уточнят кои снимки ще използват за новата рекламна кампания.

В Ню Йорк трябваше да си намери жилище под наем, след това да се нанесе, да се срещне с рекламната агенция, която нае за изготвянето на двата билборда рекламиращи салоните ѝ. Но всичко това, ще стане едва след като днес направи избора на снимките, които ще бъдат лицето на салоните за в бъдеще. Днес ще ги изпрати на агенцията, а следващата седмица, когато отиде в Ню Йорк, ще изгледа презентациите за новата реклама. „Добре че е новият салон и нямам време да мисля за него“ помисли си момичето, но това не означаваше, че не бе в мислите ѝ. „Него май ще го забравя по-рано от очакваното“ В това време телефонът ѝ звънна. Паола? Защо звъни, та тя знае, че до час ще е в салона.

— Какво има Паола?

— Ема, извинявай, че те безпокоя, но тук има двама господи в костюми, които те очакват.

— Какви господи? — попита учудено.

— Май са адвокати.

— Адвокати?

— Не знам, Ема, на такива ми приличат, дойдоха и питаха за теб. Сега тръгнаха, но казаха, че ще се върнат след около час.

— Добре, Паола, и без това в момента се приготвям, скоро ще дойда. Каза в слушалката и затвори.

След около час вратата на салона се отвори и двама мъже с еднакво строги костюми и физиономии влязоха в помещението. Двамата бяха със сиви коси и очила с телени рамки.

— Добър ден, г-да, — каза Ема.

— Добър ден, — каза единият и попита — Ема Джоунс?

— Да — последва кратък отговор.

— Ние сме адвокат Стивънсън — каза мъжът и кимна с глава — и адвокат Търнър — при което другият мъж също кимна с глава. — Корпоративни адвокати на „Дженерал Газ“ — каза мъжът и явно очакваше реакция, но такава нямаше. Ема нямаше и понятие кои са „Дженерал Газ“

— На кое? — попита тя още по-учудено.

— На компания „Дженерал Гас“ с управител, г-н... — мъжът замълча смутено.

— С управител, г-н Джейсън Монтгомъри — добави Търнър.

— Г-н Монтгомъри? — попита тя невярващо и усети как в стомаха ѝ заседна буца.

— Налага се да поговорим, г-це — заяви Стивънсън.

— Заповядайте в кабинета ми — каза Ема и ги поведе навътре по коридора.

Когато мъжете се настаниха на столовете пред бюрото ѝ тя попита:

— Е, какво желае г-н Монтгомъри?

— Прочетете това, г-це. — Стивънсън извади папка от дипломатическата си чанта и я подаде на момичето срещу него.

Тя я взе и след първото поглеждане извика:

— Жалба?

— Моля, г-це Джоунс, прочетете го — повтори Търнър.

Тя прочете всичко, плюс двата допълнителни листа в папката и накрая ги погледна сериозно.

— Всички знаем, че това са пълни лъжи, уважаеми г-да. Нито портиера ме е виждал да изнасям нещо, нито икономката му.

— Не знам, г-це, — каза Стивънсън — аз защитавам интересите на г-н Монтгомъри и компанията му.

— Доколкото съм запозната, тя е на двамата братя, не само на Джейсън.

— Беше до скоро, но в момента газовата компания е собственост на малкия брат, а големият е собственик на завода за тръбопроводи. Г-н Монтгомъри, баща им, не е много добре здравословно и подели бизнеса между синовете си.

Тя само повдигна учудено вежди.

— И какво искате от мен? Защо сте тук, а не пускате проклетата жалба? — попита външно спокойно, но вътрешно трепереше като лист. Ако този глупак пусне жалба срещу нея, край, бизнесът ѝ приключва завинаги. Кражба? С двама свидетели? Та тя не бе краля, никога през живота си не бе откраднала нищо, дори един бонбон. Срещу нея ще се опълчи целият елит на страната. Щеше да ѝ се наложи да затвори и двата салона.

— Г-н Монтгомъри Ви дава шанс, г-це Джоунс, ето тук е изложено условието му — каза отново Стивънсън и ѝ подаде друга папка.

— Той е луд — каза тя, след като погледна въпросното условие направено под формата на договор. — Не, г-да. Няма да се съглася с наглото му изнудване.

— Помислете, г-це, дал е време до 10:30. Това е часът, в който трябва да му се обадим за отговора Ви. Все пак са само 3 месеца, не са години... А той ще изпълни това, което е казал, винаги го прави.

— Ако откажете, какво ще правите след това? Той ще се постарее да затвори всички врати пред Вас, просто ще Ви съсипе — обади се и Търнър.

Ема имаше чувството, че адвокатите едва ли не я молеха да приеме условието в договора.

— Но това си е чиста проба изнудване — каза отмаляло тя.

— Може да го наричате с много имена, г-це, но в момента е 10:20.

Тя се пресегна и с трепереща ръка взе химикалка и положи подписа си под имената си.

— Сега остава да изясним и пристигането Ви в Ню Йорк, г-це Джоунс — каза Стивънсън.

— Ще пристигна с вечерния полет, след три дни — каза момичето.

— Не, г-це Джоунс, иска Ви при него довечера — каза отново адвокат Търнър.

— Моля? — попита шокирана тя.

— Правилно чухте. Запазил е маса за двама Ви за вечеря.

— Ааа, момент — каза адвокат Търнър и отвори чантата си. Извади самолетен билет от нея и ѝ го подаде. — Има осигурен чартърен полет за Вас, г-це Джоунс.

Адвокатите станаха и набързо излязоха. Когато излязоха отвън Търнър си пое облекчено въздух, разхлаби възела на вратовръзката си и каза:

— Тя да се оправя с него от тук нататък, ние поне имаме работа все още...

Стивънсън го изгледа спокойно, но думите на Джейсън Монтомъри не излизаха от главата му. „Ако не подпише договора, търсете си работа. Не Ви плащам, за да си клатите краката.“

Ема стоеше в стола си, без да мърда.

ТРИ месеца. Три месеца да живее с него, да се държи като влюбена и да бъде постоянно с него, по двадесет и четири часа в денонощието.

Тя опря глава на ръцете си и тежко въздъхна.

— Какво толкова съгреших, че трябва да преживея това? Как ще го забравя сега? Мамка му и живот... — изкрещя и стана рязко. Взе листа в ръка и отново го погледна. Три месеца. Три шибани, дълги месеца... Погледът ѝ попадна на самолетния билет и ядно го смачка с ръка. — Педал, нагъл, гаден педал — каза и запрати преспапието в стената.

В осем часа вечерта, Джейсън беше на терминала на летище „Ла Гуардия“ когато тя излезе, стилна и красива както всеки път. Тесен шарен панталон до над глезените, високи обувки и сако в тюркоазено, беше с бял топ под него и отново със синя чанта. Косата ѝ беше скъсена до средата на гърба на права черта, безупречен грим и семпли накити, и всичко това ѝ гарантира множество възхитени погледи. Младият мъж очакващ я на летището я гледаше като омагьосан и не можеше да свали поглед от нея.

Тя се обърна, сякаш усетила погледа му и се закова на място. Гледаха се няколко секунди, два погледа вперени един в друг, единият син изразяващ възхищение от гледката пред него, а другият — кафяв, почти черен, гледаше с открита неприязън.

Той се усмихна към нея, а тя, безразлично се наведе и извади дръжката на куфара си. Тръгна към него с гордо вдигната глава и открита омраза в погледа.

— Скъпа, — каза Джейсън и протегна ръка за куфара. Наведе се към нея и леко я целуна по бузата, а в ухото ѝ прошепна — липсваше ми, бонбонче.

— А ти на мен, въобще — каза студено момичето.

Отправиха се към малка площадка, на която имаше хеликоптер.

— След теб! — каза мъжът и се качиха на лъскавата черна машина.

За десетина минути стигнаха до дома му на ъгъла на 8 Авеню и Западна 57-а. На площадката ги очакваше единият портиер и след минути бяха в апартамента му. Огромна дневна с кухня, трапезария и три спални с баня към всяка от тях. Апартаментът бе върхът на лукса, издържан в бяло, кафяво и леки златисти отблясъци. Можеше да задоволи вкуса дори на най-претенциозните и разглезени личности. Подът бе от естествено дърво, стените от бял камък, а осветлението бе скрито и ненаатрапващо се. Мебелите бяха масивни от кафява кожа и с помощта на дизайнер имаше поставени цветя в огромни саксии. Скъпи картини висяха по стените, а уредите в кухнята бяха последен писък на модата.

— Знаеш къде е спалнята — каза той и тръгна към помещението в черно и бяло.

— Мислиш ли, че ще остана в спалнята ти? — попита тя хапливо — Интересува ме аз къде ще се настаня — каза и се зае да отвори останалите врати. Избра си спалнята до неговата, и двете имаха изглед към Сентръл парк. — Тук ще се настаня — каза, след което замъкна куфара си от неговата стая в съседната. Огледа се, беше в същите цветове, черно и бяло, и тук спалнята бе черна заедно с останалите мебели, а стените в бяло. На белия под бе постлан същият черен и мъхест килим както в неговата спалня. Единствената разлика от нощуването й тук и другата стая, щеше да бъде липсата на мъжа в леглото. Чудесно, сега не бе особено подходящ момент да се опита да се намъкне в нейното легло. Би се изправил пред опасността да остане без наследници за в бъдеще.

За първата им съвместна вечеря отидоха в ресторанта на хотел „Музата“, където беше запазил маса.

Джейсън беше облегал на стената на асансьора и я наблюдаваше през полуспуснати клепащи. Ема имаше чувството, че й диша от въздуха, толкова близо до нея бе застанал...

— Изненадва ли те избора ми на място за вечеря? — попита той.

— На мен ли говориш? — попита тя хладно и дори не го погледна.

— Защото ти си моята муза, бонбонче. А и между другото, Пикасо има такава картина, „La Muse“, мисля, че ти беше любимец по едно време... — каза игнорирайки отговора ѝ, но момичето втренчено гледаше към гърба на мъжа пред нея.

— Здравей, Джес, как си? — попита момиче в кабината явно щастлива, че го вижда.

— Добре — каза той и дори не я погледна.

— Нали щеше да ми се обаждаш? — попита отново.

— Явно съм имал ангажимент — отговори сухо, а погледът му не се отдели от малката брюнетка виновна за безсънните му нощи.

— А кога да очаквам обаждане? — попита мацката.

Явно най-накрая бе успяла да привлече вниманието му, защото я огледа бавно и надменно, от върха на обувките до главата и отегчено каза:

— Никога — обърна се към малката брюнетка до него и срещна безразличен поглед.

Ема погледна към момичето през полуспуснати клепачи. Тя беше страхотна, слаба и висока с огнено червена коса и зелени очи. Погледът ѝ се насочи към косата, явно бе скоро боядисвана, защото скалпа ѝ имаше леко оранжев оттенък — нежелан ефект на червеното, но неизбежен. Беше с тясна къса и бяла рокля с високи сандали, а на ръката ѝ висеше шарена чанта на Роберто Кавали. Страхотна мадама, наистина. Самата Ема се зачуди кое точно е това нещо, което не му харесваше в момичето, защото според нея самата бе много готина.

Асансьорът спря и вратите се отвориха.

— След теб, бонбонче — каза Джейсън.

— Престани с това бонбонче — каза тя ядосано.

— Както кажеш, сладкишче — каза и собственически обгърна тънката талия под късата кралско синя рокля от релефна кожа отново в тон с очите ѝ. След като избута ръката му, мъжът изостана с крачка и вече вървеше след нея и очите му бяха като залепени в малкото задниче очертано под кожата и последната му грижа в монета бе, къде ще ги настани младежа, който ги водеше. „Ако не ни настанят на масата скоро, няма да мога да се движа“ помисли си той.

След като се настаниха на масата си, той поръча бутилка Австралийски Ризлинг и отвори менюто.

— Какво ще вечеряме, мила Ема? — попита галантно русият мъж.

— За теб надявам се, нещо, което да те убие, а за мен нищо — каза със стържещ глас — Поръчай си фугу — добави отново мислейки си за отровната риба.

— Радвам се, че прие предложението ми, бонбонче — мъжът я гледаше в сочните устни оцветени в бледорозово червило. — Не съм привърженик на морските деликатеси — каза той и ѝ намигна нагло.

— Приех? Предложение? Ти май не си много наред с главата, Джейсън. Не разбирам, как може да ми пратиш адвокатите си да ме изнудват, а след това да се държиш като най-галантният мъж в света.

— Не си ли гладна, миличка? Трябва да се храниш, в противен случай тези страхотни извивки ще изчезнат — погледа му се закова в гърдите ѝ.

Късно вечерта в коридора към апартамента му той я хвана за ръка и я обърна към себе си.

— Едва се сдържам да не ти налетя — каза и нежно я целуна.

— Добре правиш, по-добре се сдържай, защото никъде в шибания ти договор не пише, че трябва да имам интимни отношения с теб. В него пише, че трябва да се държа като влюбена и мисля, че добре играя ролята си — тя рязко издърпа ръката си. — Стой далеч от мен. Изпълнявам това, което трябва и то доста добре, а все още не съм започнала да ти пускам ръце и да те милвам пред всички.

Той я гледаше безмълвно.

— То се подразбира, не е необходимо да го пише — каза съскащо.

— Засега все още опипвам почвата, бонбонче — каза и му намигна — обърна се и тръгна напред към жилището му. — Ако тези адвокати се грижат за компанията ти, очаквам скоро да фалираш... — добави накрая.

Той отвори вратата, без да продума и влезе преди нея. Ема започна още от коридора да се съблича, Джейсън я гледаше бесен, но не каза и дума.

— Лека нощ, сладкишче, — каза Ема със сладко гласче и влезе в стаята си. Той си наля уиски и седна на дивана. Мислеше за това, което му бе казала и се чудеше веднага ли да се обади и да уволни

адвокатите или да го отложи за утре сутринта. И как ще изкара тези шибани три месеца около нея, без да я докосва?

Вратата на спалнята се отвори и Ема излезе, прекоси стаята по къс бял сатенен халат и отиде в кухнята, наведе се пред хладилника и извади бутилка минерална вода. Халата леко се разтвори и пред него се откри гледка, от която замръзна. Гърдите ѝ така му подействаха, че остана в неподвижна поза с чашата уиски в ръка. И това стана само за секунди...

— Извинявай, ако съм те обезпокоила, бях жадна — каза с толкова мил глас, че младият мъж невярващо я погледна.

Господи, тя му се подиграваше. Погледът му я проследи на излизане и малкото ѝ дупе, очертано под плата предизвика до болка познатата реакция в тялото му. След това започна кошмара за Джейсън Монтгомъри.

Вместо да се успокои, се чувстваше всеки един момент само на крачка от присъда за изнасилване или убийство, като виждаше как разни сополиви пикльовци се увъртат около нея, а тя флиртува с тях като ученичка. Той я виждаше постоянно, сутрин, обед и вечер. След сън, гладна, ядосана, замислена, сексапилна и прелъстителна до полуда. Особено когато закъсняваше и забързано се луташе от стая в стая. Полугола, без обувки, само по бельо, мокра, с хавлия след баня... Никога през живота си не беше усещал такава възбуда в тялото си както сега, дори и когато беше юноша. Ходеше постоянно в състояние, в което кръвта от тялото му бе събрана само в един орган. Не можеше да се съсредоточи в офиса, не можеше да спи спокойно, но най-големият проблем бе, че тя се намираще в другата спалня гола, защото никога под халата ѝ не се очерта бельо. И тази единствена мисъл го докарваше до полуда. Гола, както майка я беше родила, само с чаршафите около нея... Толкова безсънни нощи не бе прекарвал никога до сега, спеше му се, очите му бяха зачервени, но не можеше да заспи заради мисълта за нея... Беше изнервен, постоянно ядосан и груб заради неудовлетвореното желание, което напираше в тялото му и като източник на душевните му мъки, обикновено на нея ѝ се налагаше да го търпи. В един момент тя се превърна в негово копие. Когато и да го видеше, беше ядосан и я гледеше с присвити очи. Започна да отговаря на погледите му със същото, но когато видеше Брандън, усмивка покриваше лицето ѝ. Тя го прегръщаше и целуваше радостно, а

Джейсън би дал едната си ръка, за да бъде само веднъж на мястото на брат си. Това още повече го вбесяваше. Беше му станало навик ръцете да се вплитат безпомощно в косата. Единственият начин да уталожил желанието в тялото си, бяха тренировките във фитнеса. Преди само сутрин, сега по всяко време на деня посещаваше залата. А някои дни и по няколко пъти. След това спеше като новородено. Непробудно и дълбоко поне за няколко часа.

* * *

Месец след началото на договора, Ема се събуди от виковете му. Часовникът показваше седем сутринта. Джейсън явно отново беше бесен и крещеше като обезумял.

— Какво става? — попита грубо влизайки в дневната по къс сатенен халат. — Защо крещиш така рано сутринта?

— Дреболия — каза иронично и я изгледа от глава до пети — Нищо за което да се тревожи красивата ти главица. Представяш ли си, просто една от скапаните ми цистерни се е обърнала и то не къде да е, ами до една още по-скапана бензиностанция — от гласа му се сипеше сарказъм.

— Цистерна? — попита тя и запали цигара — Не разбирам защо постоянно си намръщен без причина.

— Да, представяш ли си? Цистерна — каза заядливо. — Камион, бонбонче. Аз, намръщен? Просто така ти се е сторило...

— Ооо, от онези, огромните? — попита тя сънено.

— Именно — каза и я погледна отново — сега, за да изпреваря следващият тъп въпрос, ще отговоря, без да си ме питала. Превозват газ, по-точно пропан-бутан, не олио, кока-кола или вода. — Джейсън така крещеше, че Ема помисли, че ще получи инфаркт.

— Е, то е близко до ума, Джейсън, не виждам причина да крещиш — каза и пусна кафе машината — Искаш ли кафе? — попита и го погледна — Не, — каза, без да е дочакала отговора му — по-добре уиски, ще те успокои.

Мъжът я гледаше невярващо.

— Виж, Джес, и аз имам проблеми, но не си го изкарвам на теб. Ето, онзи ден например, на една от манекенките едва й покрехме

черните кръгове под очите, на друга пък, гримът ѝ се разтече докато стоеше под прожекторите, но аз не съм ти крещяла, разбираш ли?

— Разтекъл ѝ се гримът? — попита той тихо и странно спокоен.

— Да, Джес, фон дьо тена ѝ.

— О, Боже, сериозно ли беше? — попита ужасено.

— Не, но е много неприятно, защото губим време, а...

— Разтекъл се грим — каза той отново. Ема го погледна учудено — Знаеш ли колко ме боли онази работа за грима ти? — изкрещя срещу нея — Аз ти говоря за обърната цистерна с пропан-бутан, и то до бензиностанция. Ти разбираш ли ако ТЯ се разтече какво ще стане? Разбираш ли? — изкрещя отново — Осъзнаваш ли въобще какво може да се случи? Знаеш ли, че там сега има струпана цяла глутница еколози, които мерят и замерват и аз не знам какво? Осъзнаваш ли въобще важните неща в живота? — беше се зачервил от възмущение.

Тя го гледаше с големи очи и след секунда долната ѝ устна се разтрепери, стана и влезе в спалнята.

Той прекара ръка през косата си и през зъби процеди:

— Мама му стара. Сега ще трябва и да се извинявам — след което, без да почука влезе в спалнята след нея, и я видя, стоеше до прозореца, обгърнала ръце около себе си.

— Съжалявам, бонбонче — каза и я прегърна през гърба. Сложи лице в извивката на врата ѝ и вдиша аромата ѝ. — Наистина съжалявам. Моля те, не плачи.

— За мен това е важно, Джес — каза и подсмръкна. — Аз не разбирам от газ, нито от газодобив и не се занимавам с това. Аз имам два салона за красота. От това разбирам, Джес, затова ти дадох такъв пример. Знаем, че е глупав и ти се струва маловажно, но така, както за теб е важна компанията за мен... — не успя да продължи, той я обърна към себе си и нежно я прегърна.

— Знаем, сънчо — каза тихо и я помилва по гърба. — Знаем. Просто... — каза и замълча. — Изкарах си го на теб, съжалявам. — Обгърна лицето ѝ с длани и го повдигна нагоре към него. Целуна я леко по очите, а след това в ъгълчето до устните. — Знаем.

Тази целувка в ъгъла на устните ѝ се превърна в нещо нормално и за двамата. Но тя бе и единственият начин, по който Джейсън си позволяваше да я докосва, а и Ема нямаше нищо против нея.

Джейсън забеляза нещо в държанието на Ема. За четирите изминали седмици, когато бяха сред обществото, независимо по какъв повод, тя играеше чудесно ролята си. Беше му много добре, когато бе мила и любвеобилна към него, макар че след това, когато се приберяха, следваха най-мъчителните часове за него. Той се стараеше винаги да бъде безупречен кавалер, макар настроението му рядко да бе хубаво заради неудовлетворението на тялото му, заради отношението на Ема към него, и заради това, че освен по сбирки, коктейли и партита нямаше кога друг път да я докосва и милва. А толкова му харесваше това... да я усеща до себе си, да я придържа през кръста и да усеща ръката ѝ, когато нежно го докосва. Дори имаше моменти, в които мислеше, че и на нея ѝ харесва да го прави. Бе научил още нещо за нея, когато се притесняваше от нещо или някой, тя мушваше малката си ръчичка в неговата, но явно това бе несъзнателно. Все пак се радваше, че усеща сигурност в негово присъствие и това го караше да лети. Това прозрение го накара да се зарадва, защото колкото и да не можеше да го понася, Ема се чувстваше сигурна с него. Беше разбрал още нещо за нея, тя не се впечатляваше лесно, за разлика от останалите млади жени. Първият път, когато се качи в жълтото му Ламборджини, хапливо бе отбелязала: „Трябва ли да се чувствам поласкана от факта, че и аз съм се возила в тази кола?“ Той се бе изсмял, но настроението му видимо се бе понижило.

9

Бяха на късна вечеря за двама на покрива на небостъргача, в който се намираше апартамента му, след което отидоха на дискотека. Джейсън бе решил да я умилюстиви по този начин, защото знаеше колко много обича да танцува. За съжаление, Ема се обади на Джини и тя се появи там. Двете бяха на дансинга или се веселяха на бара, сякаш него го нямаше. Облечена в къса и секси тъмно червена рокля впита по нея, Ема приличаше на ягодка, която всеки мъж би схрускал с удоволствие. Презрамките ѝ бяха доста встрани и деколтето така повдигаше гърдите ѝ, че роклята създаваше впечатлението, че ще прелеят. Джини не изглеждаше по-различно и с тези рокли, двете бяха впечатляваща гледка. Едната руса със зелени очи, а другата брюнетка по природа с тъмно кафяви очи. Бяха млади, красиви и желани от всички.

— Джини — надвика музиката Джейсън — къде е приятелят ти?

— Липсва — каза тя и се засмя.

— Как така липсва? Обади му се да дойде — каза с надеждата поне нейният да успее да ги обуздае. Тези двете пиеха като за последно.

— По принцип липсва — каза тя и се засмя, с което му намигна.
— Няма такъв.

Джейсън съкрушено отпусна глава на ръката си.

Късно вечерта, след като изпиха по няколко уискита и към тях се приближи шумна компания познати на Джени, Ема най-накрая седна на столчето до него.

— Как сте, г-н Монтгомъри? — попита го и се изсмя.

— Трезвен, за разлика от теб — каза бавно, докато я оглеждаше.

— Колко жалко, че така харесваният г-н Монтгомъри е сам и трезвен — изграчи тя хапливо.

— Ако се бе огледала поне веднъж, щеше да видиш поканата в женските погледи наоколо — каза ѝ той на ухо, а дъхът му я погъделичка и накара тялото ѝ да потръпне.

— Жалко, че не си се възползвал от тях — каза тя весело отново. В това време към тях се приближи блондинка.

— Здравей, Джес, как си? Как я караш? — попита с палав поглед.

— Добре, Барбара — каза Джейсън и я огледа. — Сама ли си?

— Не, но мога веднага да се освободя, Джес — каза и му отправи съблазнителен поглед.

Той отвори уста да отговори, но в това време видя Ема, която бе слязла от столчето си и се отправи към компанията на Джини. Проследи я с поглед и замръзна в стола си, когато млад пич с външността на стриптийзър се залепи за нея в буквалния и преносния смисъл. Видя, как се прилепи в тялото ѝ и се пресегна, уж да си вземе питие от бармана.

Джейсън откачи. Скулите му се стегнаха и очите му станаха ледени.

— Разкарай се, Барб — каза през зъби и се отправи към натегача на крачка от него.

С лакът го избута и се опря на бара, като обгърна кръста ѝ с ръка.

— Хеееей — каза мъжът недоволно.

— Разкарай се пич, заета е — каза Джейсън и ръката му мина по бедрото ѝ нагоре и стигна до кръста.

— Какво, по дяв... — каза Ема и се обърна рязко, като избута ръката му.

— Стой мирна, ако не искаш да го пречукам — изсъска Джейсън в ухото ѝ.

— Но, какво става? — попита тя учудено.

— Нищо, бонбонче, допий си поредното уиски, аз ще се оправя с него, освен ако сама не си го поканила при теб — каза хапливо и я изгледа ядосано.

— Кой да съм поканила, Джес? — попита тя недоумяващо.

— Той се натиска в теб — каза съскайки.

— Но, Джес, тук всеки се натиска в някого, как иначе ще успее да си вземе питие?

Той я погледна недоумяващо, но нито си свали ръката, нито се отдели от нея. Малко след това си тръгнаха. За Ема бе немислимо да продължи да се весели при допира на тялото му в нейното. Набързо поиска да си отиват и броени минути след това таксито ги откара до

дома му. Той мълчеше през цялото време, докато минаха през партера на сградата.

В асансьора към жилището му той рязко я завъртя и я прилепи с лице в огледалото на стената. Притисна се плътно в нея, за да усети възбудата му, а дъхът му я опари по врата.

— Знаеш ли, бонбонче — прошепна в ухото ѝ — мога да направя всичко с теб. Хвана края полата и я набра на кръста ѝ. Ръката му бавно помилва дупето ѝ и спря на ръба на бикините — и ти няма да кажеш или направиш нищо, нали, сладко бонбонче? — попита в ухото ѝ, което накара всичките мисли да се изпарят от главата ѝ. Опита се да го отблъсне от себе си, но нежната ръка я притискаше в огледалото и остатъците от червилото ѝ се размазаха по повърхността му. Той я притискаше в стената, ръката шареше по тялото ѝ, а дъхът му, излизащ на пресекулки накара един стон да излезе от гърлото ѝ. Или принудителната поза, в която се намираше? — Точно така, бонбонче, искам те да стенеш за мен — прошепна и при плътното му прилепване, члена му се притисна в нея.

Асансьорът спря и вратите се отвориха. Той я обърна рязко към себе си и с едно движение я вдигна нагоре и я понесе към апартамента. Ръцете ѝ обвиха врата му, за да не се свлече надолу, а краката ѝ се кръстосаха зад него. Джейсън отключи и светна осветлението. Опря я в стената и устните му се впиха в нейните.

— Обещавам ти, бонбонче, ще дойде момента, в който ще тръпнеш в очакване да довърша започнатото тази нощ — каза и я свали да стъпи на пода. — Сега, лека нощ, миличка, — след което се чу тръшването на врата му, а след минута и душа в спалнята му.

Трепереща Ема влезе в спалнята си и опря гръб на вратата.

— Господи, до кога ще продължава това? — попита на глас вперила поглед в тавана сякаш очакваше отговор от Всевишния.

Рано на следващата сутрин Джейсън стана и пусна кафе машината. Ослуша се, но от спалнята ѝ не се чуваше и звук. „Спи още“ каза си с усмивка. Тъкмо седна с чаша кафе на бара, когато входната врата се отвори и Ема с клин и тесен къс потник влезе задъхана. Изцяло в черен спортен екип и бели маратонки, а от ушите ѝ висяха кабелите на телефонни слушалки.

— Ооо, станал си вече — каза и отиде до хладилника. Извади малка бутилка с минерална вода и отпи глътка като го огледа през това

време. Бежов панталон и черна вталена риза. Ммм, не беше зле. — Време беше — добави иронично.

Мъжът я гледаше и не можеше да отлепи поглед от нея, беше потна и лъскава, а клинът не оставяше място на фантазията. Косата бе хваната на висока опашка, а на челото ѝ имаше бяла лента.

— Отивам да си взема душ — тя се запъти към спалнята си.

След пет минути се върна обгърната от пухкава розова хавлия, която я обвиваше от гърдите до средата на бедрата, а друга такава като тюрбан покриваше главата ѝ. Пусна уредбата и увеличи звука. Помещението се изпълни с диско музика. В такт с музиката на Pitbull си пусна кафе от машината и си направи фреш от портокал.

Джейсън следеше ставащото около него с изумление. Танцуващото по хавлия момиче накара кръвта му не да ври, а направо да закипи.

— Жалко, че си тук, в противен случай щях да я сваля — каза и погледна към хавлията.

— Не се притеснявай, все едно ме няма — каза вдървено от столчето пред бара. Представи си я гола и танцуваща и забрави за света около него.

— Няма ли да вдигнеш? — попита тя.

— Кое? — попита вдървено.

— Телефона, няма ли да го вдигнеш? — попита тя отново.

Едва тогава мъжът погледна към апарата пред себе си, който звънеше. Ема стана от стола и отиде в спалнята си. Върна се с прасковен на цвят копринен гащеризон от къси панталонки и потник и седна на плота срещу него. Сложи си масивен златист колан на кръста, а косата си направи на небрежен кок. Само секунда по-късно на лявата китка се появи златен часовник, а няколко такива гривни на дясната.

— Е, сладкишче, как си тази сутрин? Усещаш ли превъзходство над мен? — попита го и отиде отново в спалнята си.

Върна се след минути и докато пиеше кафето си се гримира. В това време пристигна и г-жа Андерсен, икономката. При появата ѝ момичето събра нещата си и ги отнесе в спалнята.

— Добро утро, г-н Монтгомъри — каза жената неловко.

— Добро утро, Селин — каза той. — Приготвил съм костюмите за химическото.

— Веднага ще ги занеса, г-не — каза жената.

Ема се върна с бежови дамска чанта и обувки в ръка. Взе чашите си от кафето и сока и ги изми.

— Бонбонче, Селин ще почисти тук, не е необходимо ти да ги миеш — каза той.

— Няма нужда, мога и сама да си измия чашите и да си почистя спалнята и банята — каза Ема без дори да погледне жената.

— Г-це — каза жената притеснено.

— Тръгвам за салона, защото в противен случай ще закъснея — и си обу обувките. — И, Джес, тази игра се играе от двама, сладкишче — каза и с въздушна целувка към него напусна апартамента.

— Какво беше това, Селин? — попита Джейсън учудено.

— Г-ца Ема ми каза, че стаята си ще я почиства сама, не иска да пипам нищо нейно. Каза ми също така, да си отварям очите на четири да не би отново да изчезне нещо от дома Ви. Не беше хубаво това, което направихте, г-н Монтгомъри, — каза жената с укор в гласа — но пък знам колко нещастен бяхте, преди да се нанесе тук. Говорих с Ейдън портиера, въобще не разговаря с него. Каза ми, че го подминава все едно е призрак.

Джейсън с въздишка стана от стола си и каза:

— Всичко ще се оправи, Селин, не се притеснявай — а след минута се чу как затвори външната врата.

* * *

Бяха на благотворителен коктейл. Ема със сива сатенена и дълга, тясна рокля с гол гръб и кок банан, а бретонът ѝ бе извит над лявото око. Устните ѝ приличаха на сочни черешки, а на ушите ѝ блестяха дълги сребристи обеци, в тон с кристалите по протежение на извивката на гръба и деколтето ѝ. Беше с високи сандали с тънки каишки покрити със същите кристали като тези красящи роклята. Братята с черни смокинги и папийонки, като Джейсън бе с леко разрошена коса от почти непрестанното прекарване на ръцете през нея, а Брандън с вързана ниско на тила опашка с черна сатенена лента и пригладена назад коса.

Тя подаде чаша шампанско на Джейсън и вдигна тост към него. Повдигане на вежди и въпросителен поглед към нея, бе повече от

достатъчен на момичето, за да обясни.

— Поводът е, че поне веднъж не се е появила някоя с едва удържано желание да ти се хвърли на врата — с ирония отбеляза брюнетката.

Брандън избухна в смях, а Джейсън я гледаше изумен. Обаче, само минути след забележката ѝ, жена около петдесетте едва забележимо му кимна с глава и му отправи многозначителен поглед.

— Сега вече съм тотално сразена — каза Ема. — Ама ти въобще не си ги подбирал, дори и бабите са в списъка ти.

— Живот, какво да се прави — каза той и сви рамене като ѝ отвърна с тост, а въпросната жена не бе удостоена дори с поглед.

— Мога ли да те поканя на един танц, сладкишче? — попита Брандън с усмивка.

— С най-голямо удоволствие, сърчице мое. Добре че си ти, какво ли бих правила сама тук, докато уж влюбеният ми приятел си уговаря поредната развратна нощ? — каза тя и дари мъжът с ослепителна усмивка, а ръката ѝ нежно погали реверът му.

Студени сини очи проследиха действието.

— Скъпи — каза тя на Джейсън и му подаде чашата си с шампанско — би ли я подържал, ако обичаш? — и я бутна в ръката му, след което уви ръка около кръста на високия мургав мъж. Той я прегърна и двамата се отправиха към дансинга като Брандън даде знак на диджея и той пусна блус.

Джейсън остана шокиран след това, което видя, а челюстта му започна да се движи много ритмично, сигурен знак, че е бесен. Проследи с поглед двойката и остана загледан след тях.

— Какво стана, миличък? Дамата предпочете другият пред теб? — попита червенокоса хубавица зад него.

Той бавно се обърна и я изгледа преценяващо.

— Не точно, просто се опитва да достигне предела на търпението ми — каза той и отново я огледа бавно.

— А ти, мила, сама ли си тук? — попита я с провлачен глас.

— Не, с леля ми — каза тя бавно — но не бих отказала малко компания.

— Радвам се, захарче — каза той и подаде ръка към келнера, на чиято табла остави и двете чаши и взе нови. Подаде едната на момичето и вдигна тост с нея.

— Как се казваш? — попита я той, а очите му се спряха на дълбокото препълнено деколте.

— Ира — тя също го огледа — много си готин.

— Сериозно? Никой не ми е казал подобно нещо досега — каза той бавно.

— Ти, сам ли си? — попита Ира.

— Да, защо? — попита той — Искаш ли да обядваме утре заедно?

— Разбира се, може и да закусим заедно — каза тя и го погледна изпод мигли.

Джейсън погледна бегло към дансинга и видя, че брат му и Ема се връщат след танца. Пое си въздух и замълча за миг, след което с периферното си зрение видя силуета на Ема до него.

— Съжалявам, но няма да мога. Имам ангажимент тази нощ. Ето, това е визитката ми, обади се и ще се уговорим за обяд. А след това... — каза и с интерес подробно огледа тялото ѝ, — ще се разберем нещо, няма да скучаеш, можеш да се обзаложиш.

— Джес, пречим ли? — чу гласа на брат си зад гърба си.

— Въобще, Брандън, как може да си помислиш подобно нещо? — попита той и бавно се обърна назад към двамата.

— Ира, скъпа, да ти представя Брандън и Ема — каза той — Мисля, че разбрахте, това е Ира — каза Джейсън и отново огледа момичето.

— Ааа, какъв ангажимент имаш тази нощ? — попита тя отново.

— Трябва да изпратя госпожицата. Трябва да се уверя, че се е прибрала невредима и удобно се е настанила в студеното си легло — очите му пронизаха Ема. — Но, тъй като виждам, че си има компания, може и да променя плановете си до края на вечерта. Ти, до кога си тук, захарче? — попита момичето.

— Не знам, но няма да бързам да се прибирам — каза тя и върна погледа му.

— Бран, искаш ли да излезем малко на въздух? — попита Ема, защото ѝ причерня пред очите.

— Не ти ли е добре тук, сладкишче? — попита кавалерът ѝ.

— Малко е задушно — каза Ема и Брандън веднага я подхвана през кръста.

— Е, тя май си е намерила закрилник, може и да ти се размине изпращането — каза червенокосата до Джейсън.

Сините очи студено изгледаха двойката, но погледът му се задържа на ръката обвила кръста на Ема.

— Бран, почакайте, ще дойдем и ние с вас. Тук наистина е задушно — каза Джейсън и с бърза крачка ги настигна. Ира притича след него и излезе и тя на терасата. Четиримата отново се оказаха заедно, на въздух и под хладния есенен ветреца. Зърната на Ема настръхнаха под тънкия плат и дантелата на сутиена, а погледите и на двамата мъже се заковаха в тях.

— Сладкишче, искаш ли да влезем вътре? — попита Брандън — Малко е хладно тук, да не се разболееш, мила? После как ще легна да спя спокойно?

— Ти и сега едва ли ще спиш спокойно, Бран — чу се гласа на Джейсън.

— Прав си, Джес, едва ли ще успея да мигна тази нощ — каза Брандън ухилен.

Ема се почувства глупаво, защото усещаше, че тя е в основата на двете разменени реплики.

— Да, Бран, благодаря ти, нека влезем вътре — каза Ема тихо.

— Хайде, мила — каза Брандън и я поведе за ръката.

Ема и Брандън отново отидоха на дансинга и само след минути Джейсън влезе и огледа залата. Сам...

— За ново завоевание ли се оглежда, Бран? — попита тя сломено.

— За теб, мила, — последва отговорът на Брандън — познавам брат си много добре, ако искаше да я чука досега да е свършил работата.

— Едва ли, Бран, нали чу, ще ме прибере и след това ще ходи да се задоволява. Но аз нямам нищо против да отиде и сега, в договора пише да живея с него, не да правя секс с него. Е, аз действително живея с него...

Брандън се изсмя нагло от дансинга и по този начин едновременно успокои Ема и даде знак на брат си, къде да ги търси. Джейсън не ги изпусна от поглед повече.

На Брандън му беше пределно ясно, че на момичето, с което танцуваше със сигурно не му бе толкова безразлично какво ще прави

брат му по-късно през нощта.

— Знаеш ли Джес, можеш да не отлагаш до утре, още сега можете да тръгнете с мацката, Брандън ще се погрижи за мен — каза тя, когато застанаха до него след танца.

— Шанс — каза Джейсън цинично. — Няма подобна възможност, бонбонче. Ако някой ще се „погрижва“ за теб, то този някой, ще съм аз.

— Бран, мисля, че е време да се прибиращ вече — каза Джейсън и го погледна студено. — Май нямаш избор, така като се замисля.

— Ема, добре ли си? — попита я мъжът игнорирайки забележката на брат си.

— Че защо да не е добре? — попита Джейсън учудено. — До преди малко висеше по вратовете на мъжете без проблеми, силно се съмнявам точно сега да ѝ е прилошало.

— Да, Бран, добре съм — каза Ема и му кимна с глава. — Ще се прибиращ ли? — попита го тихо.

— Не, мила, ще остана с теб до края. Не го слушай, няма как да се стресна от забележките му.

— Оставащ на своя отговорност, Брандън, и един добронамерен съвет — дръж си ръцете далеч от нея.

Джейсън бързо разкара появилата се отново Ира, а Брандън държеше ръцете си по-далеч от брюнетката. Накрая двамата се качиха в такси и се отправиха към апартамента на Джейсън.

Ема беше бясна. Гадното му копеленце, да си уговаря срещи пред нея... Стоеше седнал на дивана с разкрасени крака, с костюма и разхлабен възел. Тя бавно застана пред него и стъпи на дивана, между краката му. Мъжките ръце обгърнаха глезена ѝ и бавно се плъзнаха по крака нагоре стигайки до коляното. Тя вдигна крак и заби токчето в слабините му.

— Ако още веднъж си позволиш в мое присъствие да си уговаряш среща с някоя курва, ще те кастрирам, разбра ли ме? — попита с присвити очи и заби леко токчето в потвърждение на казаното. — Прави каквото искаш, но когато ме няма!

Мъжът се вдърви на дивана, а тялото му се напрегна.

— Искаше влюбена и я получи. Така действат влюбените жени, сладкишче — просъска насреща му.

Мъжът не реагира по никакъв начин, само очите му я пронизваха. Тя свали крак и бързо влезе в спалнята, която заемаше и тресна вратата.

— Е, все пак не си безчувствена, скъпа — каза той доволно и се облегна на дивана, като едновременно с това разтри наранените части от тялото си преди малко.

Ема беше извън себе си от яд, едва дочака да се приберат, за да му каже какво мисли. В спалнята си ходеше като тигър в клетка, едва се побираше в кожата си, сърцето ѝ щеше да се пръсне. Такова нещо се случваше за пръв път в живота ѝ. Е, и тя имаше какво още да му покаже. Продължи да ходи из стаята, видя дамската си чанта на леглото и яростно я запрати към стената, съдържанието ѝ се разсипа по пода и леглото, а погледа ѝ се спря на кутията с цигари. С бърза крачка се запъти на там и извади една цигара, но запалката бе изчезнала безследно. Наведе се и погледна под леглото, но тясната рокля ѝ пречеше и я изнервяше. С рязко движение разкопча ципа и я съблече. Остана само по бикини и високи обувки. Застана на колене и погледна под леглото. Най-накрая я видя и протегна ръка към нея.

— Не е необходимо по този начин да привличаш вниманието ми, бонбонче, — чу гласът му от вратата и замръзна от изненада. — Необходимо е само леко кимване с глава и ще се погрижа за теб, при това, обещавам, ще бъдеш първа в списъка ми. — Бе свалил сакото и вратовръзката си и сега стоеше само по риза на вратата.

Тя бавно се изправи, гордо стискайки запалката в ръка.

Подсвирване с уста бе единствената реакция на Джейсън, когато застана права до спалнята. Бавно запали цигарата си и издиша дима към него. Той я сравняваше с курвите си? Червена пелена падна пред очите ѝ и тя стремително се запъти към бара с напитките. Отвори го и се наведе напред, при което мъжът се вдърви, а съзнанието му се развихри. Нарисува такива картини пред очите му, че той задъхано се опря на касата на вратата, а слабините го заболяха от желание. Дишаше трудно, сякаш бе спринтирал с километри.

А тя дори не осъзнаваше какво му причинява. Хвана една бутилка уиски и я извади, зад нея обаче, бутилката с Джек Даниелс бе по-пълна и тя извади нея, като се отказа от първоначалния си избор. Погледна я критично с наклонена настрани глава и си каза:

— Ще стигне — каза и отви капачката и отпи солидна глътка от течността. Обърна се бавно и го погледна с присвити очи. — Защо си тук? Нима не те очакват някъде? Убедена съм, че в не едно легло те очакват с разтворени обятия и крака. — Тръгна към спалнята си и тъкмо се разминаваше с него, когато той я завъртя рязко към себе си и я притисна към касата на вратата. Наведе се към нея и шумно вдиша аромата ѝ.

— Предупреждавам те, кукло, — прошепна тихо до устните ѝ — ако не искаш да те метна на леглото и да те отвинтя от чукане, престани да ме изкушаваш. Забрави голите разходки и може и да ти се размине. — Беше притисната във вратата, усещаше тялото му плътно до нейното и ясно усещаше възбудата му, а устата му беше само на милиметри от нейната, дъхът му пареше, устните ѝ и краката ѝ отмаляха от представата как усеща вкуса им. — А ако искаш да няма повече подобни случки, не скачай отново на врата на брат ми, защото ще си докарате беля и двамата. Достатъчно ясен ли съм? — тя го гледаше, но не виждаше нищо, очите ѝ бяха премрежени от страст, а ума ѝ отчиташе единствено натиска на тялото му в нейното. — Разбра ли ме? — попита тихо в устните ѝ, след което я целуна толкова страстно, че в очите ѝ избиха сълзи от внезапно появилото се желание, което я изгаряше цялата.

Той рязко се отдръпна от нея и прекара ръце през косата. Изпсува цветисто и грабна сакото си, след което входната врата се затвори с трясък след него.

Ема бавно се свлече на пода до вратата. След няколко минути, които ѝ бяха необходими да възстанови мислите си, тя скочи и тръгна като бясна из апартамента. Смее да я заплашва? Еба си наглия тип, ако не беше Брандън щеше да умре от скука, докато той се веселеше за трима.

— Ще ме заплашва. Кой заплашваш ти бе, нещастен педал?

— Все още ясно си спомням как крещеше при всеки оргазъм, но ако ти си забравила, мога да ти припомня много бързо — чу гласът му от вратата и рязко се обърна. Дори не бе осъзнала, че говори на глас. — Едва ли Джулио някога ще те докара до това състояние на безпаметност, затова подбирай по-умело сравненията, ако обичаш.

Той свали сакото си и го хвърли на дивана.

— Какво? — каза, защото просто не знаеше какво да отговори. Устата ѝ се отвори и веднага се затвори отново, досущ като риба на сухо.

— Явно, освен проблеми с паметта, имаш проблеми и с говора — каза мъжът и се усмихна криво. — Простено ти е, бонбонче, аз действам така на жените, загубват ума и дума, свикнал съм.

— Ти наистина не си добре — каза тя с отвращение в гласа и отново отпи от уискито.

Ризата му последва сакото и само по панталон се запъти към бара. Извади бърбън и си наля солидна доза. С чашата в ръка се насочи към дивана, но спря и я погледна.

— Струва ми се, че те предупредих за голите разходки — каза бавно, докато оглеждаше женското тяло с интерес. Чашата бе останала да стои повдигната пред устата му, той не помръдваше ако се изключи само една част от тялото му. — Ела тук, Ема — каза бавно и отпи глътка.

— Не, — каза тя рязко и с бърза крачка се запъти към спалнята си. Той я хвана за ръката само с едно рязко движение.

— Когато кажа нещо, обикновено очаквам да се изпълни. — Бавно мина зад нея и дълбоко вдиша аромата ѝ. — Сладка Ема... много сладка — каза тихо до ухото ѝ. — Ухаеш божествено, бонбонче.

Тя настръхна, краката ѝ омекнаха и имаше чувството, че всеки момент ще се строполи в краката му. А той само стоеше зад нея, не правеше нищо, освен да поема аромата ѝ, и да шепти. А когато дори леко помръднеште тя усещаше косъмчетата на гърдите му да я докосват.

— Сега върви да спиш, бонбонче — каза ѝ отново в ухото и я плесна по дупето. — Мога да си играя с теб колкото си пожелаая, миличка — след което се изсмя нагло.

Ема все още не осъзнаваше казаното от него. С бавна крачка се запъти към спалнята си и подпирайки се на касата на вратата, влезе вътре. Момичето седна на леглото и отпусна тежко глава. От очите ѝ закапаха едри сълзи на безсилие. Какво ѝ ставаше? Защо не успяваше да се контролира покрай него, а приличаше на разгонена кучка? Защо се разтреперваше само като се доближи до нея? И защо, по дяволите, всеки път, когато го видеше, дори и с постоянното му лошо настроение, искаше да се хвърли на врата му? И защо бе толкова ядосана тази нощ? Дали, защото се бе почувствала унижена и я заболя,

или защото ще се вижда с друга? Да, това беше. Заболя я от представата за Джейсън с това момиче. Боже, та тя ревнуваше. Ревнуваше Джейсън. Това прозрение я зашлеви. Гледаше втренчено стената пред себе си.

— Не — прошепнаха тихо устните ѝ. — Не, не, не, не и не — извика ядно.

Бавно свали обувките си и си наметна сатенен халат на гърба. Отиде в банята и взе и двете чаши на плота на мивката. Едната използва за пепелник, а в другата си наля уиски. Запали нова цигара и отвори прозореца.

Заспа трудно и на всичкото отгоре го сънува. Сънува Джейсън и момичето от вечерта.

Събуди се плувнала в пот и в изключително лошо настроение. Освен това, имаше и махмурлук. С болезнена физиономия пусна щорите и отвори вратата към хола. Това слънце... днес нарочно грееше толкова ярко... Пусна всички щори и се отправи към кухнята. Включи кафе машината и взе два портокала. Докато се приготви кафето си направи фреш и с блажена физиономия отпи няколко глътки от чашата.

— Някои пожари се гасят много трудно — чу гласа му зад себе си.

Обърна се и го погледна кръвнишки. Имаше огромни черни кръгове под очите, а те самите бяха надуты и зачервени от алкохола, сълзите и безсънието. Косата ѝ, обикновено лъскава грива, сега приличаше на мръсен парцал провиснал около нея.

— О, Боже, работата е сериозна — каза той и се запъти към спалнята ѝ. Върна се с бутилката уиски в ръка и я погледна невярващо. — Как, мама му стара, си успяла да я изпиеш почти цялата? — Отиде до нея и направи още сок, подаде ѝ втора чаша и каза — Пий.

— Не, благодаря — каза Ема и усети как ѝ се повдига при мисълта за още течности.

— Пий — повтори Джейсън със студен глас.

Тя се хвана за устата и доколкото ѝ бе възможно, залитайки, забърза към стаята си. Прегърна тоалетната чиния и повърна. Постоя така, изправи се и пусна водата. Отиде до мивката и си изми зъбите и лицето. Постоя надвесена, за да отминат следващите спазми в стомаха ѝ, след което съблече халата си и едва тогава видя, че все още е с бельото и чорапите от снощи.

— Шибана работа — каза си и започна да се съблича. Отвори вратата на душкабината и пусна водата.

Джейсън я бе последвал и се усмихваше подпрян на вратата, радостен, че и тя от време на време не се чувстваше добре и усмивката ѝ не сияеше, но когато започна да се съблича замръзна, и при цветистата ругатня произнесена от нея едва не колабира, там, на прага на банята.

„Откакто е тук, постоянно ходя възбуден като голобрад юноша“ помисли си и ядно удари касата.

Ема бе глуха и сляпа за ставащото около нея и яростно търка косата си и се изпуля с ледена вода. Въпреки че трепереше от студ се почувства по-добре.

Джейсън бе направил бъркани яйца с препечен бекон, кафето ѝ бе топло и ароматно, явно сега направено и пресен фреш. Огладня в момента, в който видя подредената маса с бяла покривка.

10

Месец след това, тъкмо се бяха прибрали от вечеря, когато телефонът на Джейсън звънна и той учуден погледна номера.

— Здравей, татко, как си? — попита в слушалката — Какво? — попита невярващо — Нека да видя, ще ти се обадя по-късно, нека разбере де... — каза нервно в апарата. Пусна телевизора и смени няколко канала, докато чуе всичко.

Новините гърмяха: „ЕРА или «Агенцията за защита на околната среда» взема проби от почвата в района североизточно от Накодочез, близо до езерото «Томпсън», където се намира единият от кладенците на «Дженерал Газ», вероятно замърсена заради добив на шистов газ.“

След това започна да звъни по телефона. Звъня на няколко човека, накрая се обади и на сенатора на щата.

— Та това са пълни глупости, няма как да замърся околната среда, аз не се занимавам с добив на шистов газ — каза вбесено и затвори.

Накрая се оказа, че никой нищо не знаеше, а Джейсън беше бесен.

— Какво става? — попита тихо Ема разбрала, че става нещо много сериозно.

— Някой много яко се ебава с мен, и ще му разкатая мамицата, когато разбере, кое е това гадно копеленце...

— Какво е шистов газ? — попита тя отново.

— Добивът на шистов газ? Много проблеми и малка реална полза — каза Джейсън и прекара ръце през косата си. — Мамка му — започна да крачи из стаята. Набра някакъв номер.

— Шон, искам утре до обед на бюрото ми да е скицата на цялата местност... Искам да знам има ли наоколо някакъв завод, ако има с какво се занимава и т.н.

Набра друг номер и в слушалката каза:

— Ерик, искам подробен доклад от кладенеца. Всичко свързано с него...

— Какво е шистов газ? — попита той Ема и остана загледан през прозореца с телефон в ръка. — Откровено неикономичен начин за бърз добив на газ със 100% очаквания, които след 6 месеца спадат с 37%, а след една година добива, реалният добив на газ е спаднал с 50%. Единственият плюс на добива на шистов газ е, че не даваш почти никакви пари за сондиране, както и за изграждане на инфраструктура около находищата и за транзита на газа.

Ходеше като тигър в клетка, Ема наля две чаши уиски и му подаде едната. Седна отново на мястото си и попита:

— А защо тогава е отричан от всички? Нали спестяват пари? — попита тя неразбиращо.

— Ще трябва да ти обясня още някои неща — каза мъжът — шистовият газ се добива чрез така нареченото „хидравлично разбиване“ или с други думи, вкарване на смес от вода, пясък и химикали под налягане, с цел да бъдат раздробени скалите и освободен съдържащият се в тях газ. Или казано на прост език шистите са като сунгер и когато се вкара тази смес под налягане те смачкват шистите и се освобождава газа... а благодарение на хоризонталното...

Тя спря да го слуша и се съсредоточи върху образа му. „Боже, той наистина обичаше работата си“

* * *

След две вечери Ема го чу да говори по телефона от спалнята си. Бяха му изпратили официалният доклад от пробите на водата.

— Нормите на ЕРА са надхвърлени с цели 20 пъти. Радий 226 е в невероятно количество в почвата, най-вероятно и във водата... Ти разбираш ли какво означава това? Ще ми затворят кладенеца, ако не предприема нещо, с което да им докажа, че това цялото чудо не идва от мен. Домът и компанията ми ще бъдат обсадени от разни зелени дружества и организации свързани с опазването на околната среда. Нямам намерение животът ми да се превърне в цирк заради нещо, което не съм направил.

Ема излезе от спалнята си и Джейсън закова поглед в нея. Беше облякла къса и семпла черна рокля, а върху нея бяло кашмирено палто.

— Ще ти се обадя по-късно — каза Джейсън и приключи разговора, като не отлепи поглед от нея.

— Джес, ако искаш да не излизаме. Мога да приготвя нещо за вечеря — каза сериозно.

— Защо?

— Амиии, не знам, ядосан си, имаш проблеми. Предполагам не ти е до излизане и вечери.

Той я гледа няколко минути, но не каза нищо. Доближи се до нея, повдигна лицето ѝ нагоре за брадичката и леко я целуна по ъгълчето на устата.

— Благодаря. Изненадан съм, бонбонче, не очаквах да чуя подобно нещо. Хайде сега да отидем и да вечеряме, това може и да е последната ми спокойна вечеря навън — каза и ѝ подаде ръка. Двата хванати за ръка напуснаха апартамента му и слязоха в подземния паркинг.

Късно вечерта, когато се прибраха, Джейсън попита:

— Нещо за пиене?

— Ако ти искаш — каза тя.

— Много ми харесваш, когато имам проблеми, ставаш мила и добра. Ако те попитам дали искаш да правим див и необуздан секс, отново този отговор ли ще получа? Ако аз искам? — погледна я с усмивка и ѝ намигна докато наливаше шампанско в две чаши.

По тялото ѝ преминаха тръпки при споменаването на дивия и необуздан секс и бе на крачка сама да го отведе в спалнята, представяйки си какво правеха, но се овладя и с хладен глас се чу да казва:

— Не се обзалагай. Знаеш условията — каза, но веднага съжали за думите си, не искаше да го нагрубява, поне не и тази вечер. А може би въобще не ставаше въпрос за нагрубяване, а защото съжеляваше, че наистина нямаше да се случи точно това?

— За съжаление, да — каза примирено мъжът.

— Джес, какво става с тези радиоактивни отпадъци, които остават след добива на газ? Онова, което ми обяснява... — попита тя отново.

— Извозват ги до определени площадки с пречиствателни съоръжения... Боже, Ема — каза и замълча смутено — Благодаря ти, миличка, — приближи се до нея и я грабна в прегръдките си. Завъртя я

във въздуха и след като я пусна ѝ залепи звучна целувка по устата. Взе телефона си и набра номер.

Ема бавно го проследи с поглед и опипа устните си с върховете на пръстите.

— Здравей, Чейс, как си? Можеш ли да събереш момчетата? Трябва ми помощта ви за около десетина дни. Имам нужда от вас. — Замълча и заслуша в апарата. — Добре, Чейс, утре ще те чакам в компанията. Да, приятелю, цял ден ще съм там.

— Боже, Ема, как не се сетих сам? — каза след приключването на разговора.

— Просто се отпусни, Джес. Прекалено много мислиш и се изнервяш, а мозъкът ти спира да работи правилно — Бяха започнали да си говорят като приятели, отпразваха си и понасяха взаимни критики.

* * *

На следващия ден преди обед Чейс се появи на вратата на кабинета му.

— Г-н Монтомъри, един мъж Ви търси, представи се като Чейс — каза секретарката му Моника с ужас в гласа.

— Нека да влезе, Моника — каза Джейсън и се усмихна при реакцията на момичето.

— Здравей, приятелю, — каза солидният мъж на прага. — Какво става? Проблеми ли имаш? — попита сериозно.

Джейсън го огледа и за миг съжали, че вече не са колеги и не се виждат толкова често колкото би искал. С ръст 185 см и тегло 115 кг, мъжът бе невероятна бойна машина, но най-лошото бе, че това му личеше отдалеч. Чейс носеше изтрити дънки и тениска, косата му беше късо подстригана, просто защото нямаше необходимото време да порасне. Той постоянно бе ангажиран с нещо, ако не бе на мисия, охраняваше някой, който имаше нужда от сигурен охранител. Ако бе свободен в даден момент, живееше в планинската си къща в Мейн, в североизточните щати, сам сред суровата природа. Там мъжът се упражняваше постоянно в стрелба по вълците и мечките, които си живееха на свобода в собствените територии. Чейс бе мъж, който

всяваше страхопочитание дори и сред мъжете. Това до някъде обясняваше защо е сам и няма приятелка. Той никога не страдаше от липсата на жени и женска компания, но досега нямаше сериозна връзка. Мъжът зад бюрото си припомни техен пиански разговор след една мисия и думите на Чейс. Приятелката, на която бе купил годежен пръстен бе zalюбила друг по време на една от мисиите, в които той участваше. Просто след това не искаше отново да се обвързва. „А може би не е срещнал подходящата жена?“ помисли и в ума му се появи образа на Ема. Но пък какъв приятел бе той? Най-верния мъж, когото някога бе срещал. Ако някога имаше нуждата от помощ, за да се отърве от труп, несъмнено Чейс щеше да бъде човекът, на когото би се обадил, без да се замисли.

— Да, сядай, сега ще ти обясня какво става и защо ти казах, че имам нужда от помощ.

— Слушам — каза Чейс и зае стола пред бюрото.

— Искаш ли вода, кафе или нещо по-силно? — попита Джейсън и отиде до бара. Извади бутилка бърбън и щедро отсипа в една чаша. Погледна към мъжа в кабинета му и видя жеста, с който потвърди да налее и на него.

Джейсън му обясни това, за което го повика и след внимателно изслушване на историята, Чейс каза:

— Няма проблем, Джес, ще свършим работата. На момчетата обаче, ще трябва да платиш — каза той сериозно.

— Разбира се, че ще платя, на всички, не искам нищо даром — каза Джейсън също толкова сериозно. — Просто исках да се уверя, че ще поемете работата.

— Сега разказвай останалото — каза Чейс и отново го погледна.

— Няма останало — каза мъжът сериозно.

— Интересна ми е причината, поради която така щедро се черпиш още наобед и ако не греша тя най-вероятно е с пола, която не ти се удава да вдигнеш. — Чейс се засмя и вдигна тост към приятеля си.

— Ох — каза само той иззад бюрото. — Абсолютно точно. — Джейсън се загледа в кехлибарената течност в чашата си и тихо добави — Познаваш я, Ема, само че този път яко оплесках нещата — добави мъжът.

След изслушването на цялата история Чейс се засмя и каза:

— Не бих желал да съм на твое място, Джес, наистина яко си я загазил. Не искам да се разправям с жена, само да ги... Е, поне няма да се притесняваш за другата работа. Знаеш, че ще свършим всичко каквото трябва.

В пет следобед, товарния хеликоптер на „Дженерал Гас“ излетя от малко летище в покрайнините на Ню Джърси.

Привечер, на хеликоптерната площадка на стоманолеярния завод на „Дженерал Гас“, същият хеликоптер се сниши и кацна. От товарния му отсек излязоха десет мъже в черни дрехи с по един сак на рамо. От далеч си личеше, че се познават от дълги години, никой не говореше, само с жестове се разбираха помежду си. От пет години техният нов оперативен капитан беше Чейс Джонсън. Мъжете се отправиха към близкото хале явно склад, пред което ги очакваше непознат мъж.

— Ти сигурно си Чейс — каза той и подаде ръка напред за поздрав.

— Да, а си Брандън — каза новодошлия и си стиснаха ръцете.

— Елате да видите това, което съм ви приготвил — каза Брандън и влезе в халето. — Ако ви е необходимо още нещо, ми кажете.

Мъжете огледаха петте черни Рейндж Роувъра със затъмнени стъкла и започнаха да разпределят амунициите и хранителните запаси струпани в кашони пред джиповете. След половин час, Чейс се обърна към него.

— Всичко е точно, ще се чуем, когато заемем позиция.

По двама в джип мъжете се качиха и една след друга петте черни машини напуснаха халето, а малко след това и границите на самия завод.

Брандън набра номер и зачака да му вдигнат.

— Пиленцата отлетяха — каза в слушалката и прекъсна връзката.

11

Отидоха в Маями. Джейсън трябваше да се срещне с негов бизнес партньор, а Ема използва възможността да обядва с родителите си. Вече се връщаше към салона и реши да го направи пеша. От дълго време не се бе разхождала из града. Отначало спираше пред витрините и разглеждаше, но отново усети онова неприятно чувство и изведнъж забърза по улицата. От известно време имаше чувството, че я следят. Нищо определено, просто някакво усещане, което я побъркваше от тревога и страх, все едно нечии очи бяха постоянно впити в тила ѝ. На моменти усещаше, как врата ѝ настръхваше и това усещане я докарваше до ръба на нервна криза.

— Ема — чу вик зад гърба си.

Обърна се и с облекчение си пое дъх. Брандън. Зарадвана от неочакваната среща Ема се усмихна и се хвърли на врата му.

— Знам, че се радваш да ме видиш, но не бях очаквал толкова бурно посрещане — каза той и я завъртя във въздуха. — Как така си сама, сладкишче? — Това обръщение бе станало нарицателно между двамата. — Къде е изгърсакът? — попита мъжът с усмивка.

— Той има среща с негови партньори, а аз бях на обяд с родителите си. Всъщност, вече отивам към салона, където ще ме чака и брат ти. А ти, какво правиш тук? — попита учудена, че го вижда в Маями.

— Бях тук с приятели, миличка — каза Брандън усмихнат. — Хайде, ела да изненадаме брат ми. — Хвана я за ръка и я поведе надолу по улицата. Не спомена, че нарочно е направил така, че да се срещнат с нея, или че постоянно бяха под наблюдение с брат му. Лично бе наел хора да следят да не им се случи нещо покрай проблемите на компанията.

Брандън беше много хубав с дънките си и тясната тениска нагоре. Косата му отново бе на опашка, а на раменете му небрежно висеше спортно яке. От близката пресечка към тях се насочи мъж в

татуировки с гола глава и къса брадичка. Мъжът се устреми право към момичето, като я гледаше свирепо.

Така се изплаши, този човек бе ужасен. Целият в татуировки, дори лицето му, само по клепачите нямаше надписи. Сърцето ѝ туптеше бясно. Беше на крачка от нея, когато изведнъж Брандън го изпревари, хвана го за якето и със завъртане го блъсна в стената пред погледа ѝ. Беше го хванал здраво и едновременно с това с тялото си го притискаше плътно.

— Разкарай се бе, копелдак — каза и гневно изгледа натрапника.

Онзи извади нож с късо острие. Тя нямаше въобще да го види, ако слънцето не се бе отразило за секунди в него. Замахна толкова бързо, че момичето дори не разбра какво се случи. Брандън реагира светкавично, а Ема бе изумена от действията му и разигралата се сцена пред нея. Ножът падна, а мъжът някак неочаквано се бе озовал в краката на Брандън. След секунди той скочи и хукна надолу по улицата, като извика нещо на защитника ѝ.

Тя гледаше онемяла винаги веселият и усмихнат, галантен мъж и не можеше да повярва на случилото се току-що. Никога не би повярвала на това, ако не го бе видяла със собствените си очи.

— Как си, Ема? — попита той загрижено и ръцете му повдигнаха лицето ѝ нагоре към него.

— Бран, Боже мой — бе единственото, което каза.

— Хайде, да тръгваме — каза той и се огледа по улицата.

Джейсън спря като закован пред салона и безмълвно наблюдаваше брат си с момичето си и усещаше как всеки момент ще скочи на собствената си плът и кръв. Той се приближи към тях по улицата и изгледа придружителя ѝ свирепо. Последва мила усмивка към момичето, но тя бе някак отнесена и той се загледа в лицето ѝ с намерението да разбере, какво се е случило. Ако смотаняка ѝ беше налетял, щеше да го пречука.

— Какво има, бонбонче? — попита той момичето пред себе си.

— О, Джес, — бе единственото, което каза Ема. — Бран... — продължи тя, но замълча и погледна мъжа някак не на себе си.

Брандън направи знак на Джейсън и тримата заедно тръгнаха към апартамента на Ема. В асансьора Бран се доближи до нея и на ухо ѝ прошепна:

— Сега искам да си вземеш един горещ душ, нали? — изгледа я нежно и леко оправи един кичур коса от лицето ѝ.

Тя само кимна с глава. Погледна плахо към него, но той вече не бе така весел и безгрижен. Този мъж, този Брандън, тя виждаше за пръв път...

Джейсън щеше да ги изпепели и двамата с поглед.

Ема директно влезе в банята и братята чува душа. Джес стоеше и гледеше брат си. Брандън наля и на двамата по едно уиски и подаде едната чаша на брат си.

— Никога повече не я сваляй. Казах ти и преди, тя не се интересува от теб.

— Явно и от теб не е много заинтригувана — каза саркастично Брандън.

— Предупреждавам те за последен път, Брандън, — каза Джейсън сериозно — стой далеч от нея, не ме карай да извърша глупост.

— Ти си луд — каза братът и го изгледа — никога не съм имал подобни мисли или намерения, но също така искам да ти кажа братле, че ако продължаваш да се държиш по този начин с нея, аз ще съм първият, който ще ѝ предложи утеха... можеш да бъдеш сигурен. — Брат му го гледеше с неприязън и бавна подигравателна усмивка запълзя по лицето му.

— Ти за глупак ли ме мислиш? Видях, как я милваше по лицето и я прегръщаше — каза Джейсън бесен.

Брандън повдигна вежда и каза:

— Да, Джес, правилно си видял, и мисля да продължа с милото и любвеобилно поведение.

Джейсън с лекота прескочи канапето и се озова до брат си. Хвана го за реверите, силно го дръпна към себе си и го изгледа мъртвешки студено. Брандън рязко се освободи от схватката му и закова поглед в неговия.

— Не можеш да ме изплашиш, Джес, не съм човекът от преди шест години — каза Брандън и изтупа невидима прашинка от ревера си.

— За последен път те предупреждавам, стой далеч от нея — казаното прозвуча като съскането от спукана тръба.

Никой от двамата не забеляза момичето застанало на вратата на спалнята по халат.

— Изплашиха я, Джес, — каза Брандън, бавно взе чашата от масата и отпи от питието си без дори да трепне — причакваше я мъж в татуси, братле. — Брандън го погледна и бавно каза — Дали не е пратен от някоя ревнива приятелка?

— Това са абсолютни глупости, Бран, — каза Джейсън замислено — по-вероятно от онзи нейният, бившия й.

— Не знам, Джес, ще разберем.

Джейсън се обърна и я видя, приближи се бавно, придърпа я пред себе си и обви ръце около нея.

— Ще разберем — каза и Джейсън. Извади телефона си и набра номер.

— Здравей, Чейс, как си? Докъде стигнахте, приятелю? Може да ми трябва охрана. За Ема. Довечера ще ти кажа със сигурност. Да, Чейс, до чуване.

— Докато разбере какво става ти си гледай своята работа, а аз ще имам грижата за безопасността на Ема.

— Готова ли си, миличка? — попита и я целуна по ъгълчето на устата. — Бонбонче? — попита нежно в ухото й.

— Да. Ааа, не, не съм готова — каза Ема отнесено чула разговора им. Приятелка? Какви за Бога, бяха тези негови приятелки? С какви жени имаше вземане-даване мъжът, с когото живееше?

— Отивай да се приготвиш, Брандън и без това ще се прибира.

— Защо? — попита брат му учуден — Знаеш ли Джес, мислех си, мога и аз да я пазя.

— Не! — каза рязко Джейсън и си помисли: „И сам да ти я набутам в ръцете? Само през трупа ми“

Брандън сви рамене и се ухили нагло на брат си.

— Благодаря за доверието в мен. Можеш да бъдеш абсолютно сигурен, че ще се грижа за нея — каза Брандън, а тъпата усмивка на лицето му подразни Джейсън за стотен път днес, макар да се бяха видели преди не повече от половин час.

Ема излезе от спалнята облечена с къса червена рокля и високи обувки. С права черна коса и къс бретон.

И двамата мъже я проследиха с жаден поглед, когато мина покрай тях.

— Само секунда, да се гримирам — каза, докато се връщаше с дамска чанта, която щеше да смени сегашната. Джейсън влезе в другата спалня и след минути излезе с влажна коса и хавлия на кръста. — Бран, ти защо ще се прибиращ? — попита тя, докато се гримираше в спалнята. Ела с нас, отиваме да вечеряме, а след това в „ЛИВ“.

— С удоволствие, сладкишче, благодаря за поканата — извика Брандън и намигна на брат си, който го изгледа кръвнишки. — Добре че си ти, сладкишче, в противен случай ще си изгния самотен в хотелската стая...

— Едва ли, с всички тези любовници — каза Джейсън.

— Джес, ще се сбръчкаш от тези физиономии — каза братът усмихнат.

Той се обърна и след още две минути излезе с черни риза и панталон.

Брандън отиде да се преоблече и след това е присъедини към тях в ресторанта. Той отново бе галантен и мил с Ема, а Джейсън бе в някакво средно положение между безмерен яд и тотално отегчение. Нямахше намерение да търпи още дълго подобно обсебващо отношение в негово присъствие. С неимоверни усилия на волята запази самообладание и непринудено напуснаха ресторанта. Брандън предложи ръка на Ема, но получи удар с лакът в ребрата и трябваше да отстъпи мястото си. Той отстъпи назад и се усмихна хитро, а Ема галантно пое подадената ѝ ръка и се качи в колата. Извади малкото огледалце и бегло погледна отражението си в него.

— Перфектна си, бонбонче — каза Джейсън и се усмихна.

— Учудва ме фактът, че ми говориш. Явно наоколо няма нищо друго в пола, което да привлече вниманието ти — каза тя и обра червилото от ъгълчетата на устата си. Мъжът само я изгледа, след което се обърна към гледката на нощен Маями разкриваща се пред него от прозорците на наетата лимузина.

— Бран, как мислиш, дали в клуба ще има много хора? — обърна се момичето към другия мъж в колата, след като прибра огледалцето си.

— Не знам, сладкишче, но ти винаги си била черешката на тортата. Приятелите ти дали ще бъдат там?

— Ооо разбира се, с това заточение в Ню Йорк изгарят от желание да ме видят. А Джулио... Е, той със сигурност ще е там... —

каза Ема и се засмя звучно.

Отново бяха дарени с отегчен поглед.

— Кой господ ме наказа с брат идиот и жена, която не му отстъпва по нищо? — чуха Джейсън да мърмори под нос загледан в града. Брандън се усмихна и също погледна през прозореца.

— Чудна гледка — каза Брандън, а Джейсън остана да гадае за града ли става въпрос или за момичето настанено на седалката до него.

Поне в „ЛИВ“ всичко бе наред, до този момент брат му не проявяваше тази настоятелност към Ема, както по-рано. Джейсън се отпусна и дори започна да се весели. Появи се и слабо очертание на усмивка на лицето му, когато наблюдаваше усмивката на Ема. Паола и Джулио бяха там, заедно с целия персонал на салона ѝ. Джес бе започнал да го приема, или поне не показваше открито неприязънта си към него. Изнервяше го само едно нещо: Млад мъж гледаше нагло Ема. Дори и него огледа с неприязън. „Хубавец, това май ще да е Матю“, помисли си или поне от страхливите погледи на Джулио остана с това впечатление.

Русият мъж погледна часовника си, нямаше я вече 10 минути. Отдавна трябваше да се е върнала. Притесни се, още повече, когато видя как Джулио се оглежда из заведението и изнервен тръгна към тоалетната. На вратата в преддверието се закова на място. Тя беше там, но онзи нагъл тип я бе приклепил в ъгъла и я държеше за лакътя, докато ѝ говореше нещо. Ядът на Джейсън Монтгомъри се стовари с пълна сила върху холивудския плейбой. Стисна го злобно за врата и се чу тъп удар от сблъсъка на тялото му с бетонната стена.

— Ако още веднъж те видя около нея, ще те одера жив и ще те обеса на собствените ти черва — изсъска, а схватката на ръката му всеки момент щеше да спре притока на въздух в гърдите на Матю. — Ясен ли съм? — изръмжа през зъби и пръстите му се стегнаха още по-силно около хилавия врат на холивудския плейбой. — Ако ти се живее, стой далеч от Ема.

Сините очи гледаха с отблясъка на метално острие.

Матю странно висеше на стената, прикован за врата от силната десница на високия мъж пред него. Мускулите на ръката, която го държеше прикована бяха изпъкнали и със сухожилията образуваха красива плетеница подчертана от късите руси косъмчета, които преплетени образуваха чудни светлосенки.

Очите на Матю се изцъклиха, а лицето му доби морав цвят от задушаването.

— Достатъчно е да кимнеш с глава и ще те пусна — каза тихо Джейсън, а кристалните очи се впиваха стоманено в мъжа. Последва едва забележимо помръдване на главата. Пръстите се отвориха и Матю се свлече на пода.

— Как си, бонбонче? — той бавно се отправи към момичето притихнало в стената и сковано от ужас от сцената разиграла се пред нея. Нежно я прегърна и помилва лицето ѝ с длан. Ема гледеше потресено, никога досега не го бе виждала в тази светлина. Тя този мъж ли бе настъпила по чатала? Мозъкът ѝ се вцепени, когато си припомни ситуацията. Ами ако я бе ударил тогава? Дали би оживяла? — Искаш ли да се прибираме? Как се чувстваш, бонбонче? — чу думите като на сън.

— Добре съм — каза несигурно.

Той се загледа в ръката, която преди малко Матю стискаше и видя отбелязани пръстите му по нежната ѝ кожа. Обърна се рязко към него.

— Недей, Джес — каза тихо Ема и леко го докосна по гърба. Той само изръмжа към мъжа и я погледна. Ризата му бе с разкопчани горни копчета и очертаваше невероятното му тяло. „Боже мой, та той е страхотен“ помисли си тя. Защо водя война с него? Защо не се възползвам от ситуацията? Толкова ни беше добре и на двамата. Все пак, оставаше още малко докато изтече уговорката. Щеше ли да го види отново след това? Най-вероятно, не, Джейсън бе женкар, едва ли щеше да му липсва точно тя при цялото това изобилие от жени и момичета наоколо, които сами му се предлагаха. Явно трябваше да ѝ се насити и щеше да я забрави. Както каза Брандън, явно бе любимата му играчка, но дори и тя след време омръзва. Е, какво пък, тя не си бе и представляла нещо друго. Мушна дланта си в неговата и каза:

— Хайде, Джес, не се занимавай с него, ела да се веселим. Дори и да иска, той не може да ме засегне повече. Надживяла съм го отдавна.

Тя го поведе към местата им и се учуди, че всички им правят път да минат, докато не погледна към кавалера си. Изражението на лицето му бе толкова застрашително, че хората неволно се отместваха назад и им правеха път. Когато застанаха на бара, Джес си поръча уиски и го

изпи на екс. Ръката му не пусна Ема нито за секунда, дори я придърпа по-близо до себе си и обгърна кръста ѝ, а тя се чувстваше много добре и на сигурно място, сгушена в него, в силната му прегръдка.

Когато я видя, притисната в ъгъла и този кретен да ѝ съска насреща, го обхвана неописуем гняв. Направо щеше да се взриви от чувството, което изпита. Никой нямаше да я докосва повече. НИКОЙ.

Късно вечерта двамата вървяха прегърнати и се смееха като ученици, когато той отключи вратата на апартамента ѝ.

— Лека нощ, бонбонче — каза и нежно я целуна в крайчето на устата.

Ема влезе в спалнята си, а той изпъшка и се строполи на дивана.

— Шибан късмет — каза на глас Джейсън „Мамка ти глупак, защо не бе по-настоятелен?“ помисли си младият мъж.

— Джеееес! — чу се викът ѝ от спалнята.

Той скочи и презглава нахлу в стаята обхванат от страх. Едва не изкърти врата от пантите, а тя, стоеше по бельо, с токчетата и с гръб към него.

— Какво има, бббонбонче — заекна от изненада от гледката и едва не загуби дар слово.

— Би ли ми помогнал, моля те. Нещо се заплете закопчалката — каза тя и посочи към гърба си, към закопчалката на сутиена.

— Емааа, — чу се гласът му от вратата запъхтян, сякаш бе изкачил на бегом стъпалата до двадесетия етаж, където се намираще жилището ѝ — моля те, не си играй с мен — след което бавно се доближи зад нея.

— Готово — каза след секунда и затвори очи, за да възвърне самообладанието си. Тя се обърна към него и пръстите ѝ бавно започнаха да разкопчават копчетата на ризата.

— Ми-лич-ка — чу се гласът му на пресекулки. Момичето бавно продължи докато не стигна до колана. — Няма да мога да спра — каза тихо и ръката му нежно, но силно хвана китката ѝ. Другата ѝ ръка продължи да се опитва да разкопчее колана, но безуспешно.

— Пречиш ми, Джес, — каза тя тихо — пусни ме.

От устните му се изтръгна стон. Обгърна лицето ѝ с длани и жадно впи устни в нейните. Притисна я до стената, усети тялото ѝ прилепено в неговото и изстена дрезгаво.

Нощта се оказа много къса и когато небето на изток започна да просветлява, мъжът нежно придърпа момичето в прегръдката си и прошепна в ухото ѝ:

— Спи, миличко.

Може би секунди след това усети равномерното ѝ дишане.

12

Въпреки че последните две денонощия почти не бе мигнал, Джейсън Монтгомъри имаше сили да превземе света. Прибраха се в Ню Йорк и повече не напуснаха апартамента му. Единствените неща, които запълниха уикенда бяха секс, храна и сън. Без значение по кое време от денонощието. Дори проблемите около кладенеца му се струваха някак чужди. Сякаш бяха на друг човек, а не негови.

За пръв път от месеци насам, отиде на работа в добро настроение и толкова работоспособен, че можеше да се погрижи и за завода на брат си, без да почувства никакво натоварване.

Свърши работа колкото цялата изминала седмица и доволен се облегна в стола. Около обед Моника се обади по вътрешния телефон и каза:

— Г-н Монтгомъри, майка Ви е тук.

— Майка ми? — попита той изумено — Кажи ѝ да влезе, Моника.

Еlegantна жена около шестдесетте влезе в кабинета му и спря на вратата. Дребна и слаба, с руса коса до раменете и сини очи, беше с изчистена петролена на цвят рокля до коляното и черни лачени обувки на нисък ток. Същата лачена чанта висеше на ръката ѝ, а на другата висеше праметното леко палто от Викуня на „Пиана“. Единствените ѝ накити бяха часовник Картие и същите обеци. Тя бавно огледа сина си и каза:

— Здравей, Джейсън.

Той стана от стола си и отиде до нея. Прегърна я нежно и каза:

— Здравей, мамо. Какво правиш тук? — попита изненадано. — Как е татко?

— Баща ти е добре — имаше някаква хладина в държанието ѝ и това учуди младият мъж. — До ушите ми достигат доста обезпокоителни новини, миличък. Идвам да се уверя с очите си, че това са просто долни лъжи.

— Какви новини имаш предвид? — попита я и отново зае старото си място зад бюрото.

— Коя е Ема? — пристъпи директно към въпроса, заради който бе пропътувала разстоянието от Хюстън до Ню Йорк.

— Ема — повтори той бавно и се облегна назад в стола си.

— Вярно ли е това, което научавам? Вярно ли е, че си я принудил да живее с теб? Какви са тези откачени работи, Джейсън? Толкова ниско ли си паднал, че си стигнал до там, за да си с нея? Така ли не останаха момичета, че опря дъното и започна да ги принуждаваш да живеят с теб? Нямах ли поне малко останал морал, Джейсън Монтгомъри? — майка му направо крещеше пред него.

Той я гледаше учудено, за пръв път я виждаше в това състояние.

— На това ли успях да те възпитам? Да малтретираш жените? — очите ѝ се насълзиха и тя ядно изтри една сълза с ръка. — Отвратена съм от теб. Направо не знам какво да кажа. Поне ми дай някакво обяснение. Кажи ми, че това не е вярно, или ако е така, обясни ми защо си постъпил по този начин с нея.

— Имаш ли време за един обяд, мамо? — попита синът.

— Нямам желание да обядвам с теб — извика насреща му тя. — Нямам желание дори да говоря с теб. Държа да разбере какво ти става? Кажи ми, Джес, моля те, кажи ми, че това не е вярно. Знам, че не би го направил — каза накрая с молба в гласа.

— За съжаление, ще те разочаровам, мамо. Вярно е до последната думичка.

Телефонът на бюрото му звънна и той вдигна слушалката.

— Добре, Моника, да влезе — каза той в слушалката. — Не, Моника, да не ме чака отвън, да влезе тук.

На вратата се почука и след секунда Ема застана на прага. Усмихна се, но усмивката ѝ бавно се скри, когато погледна жената до стола пред бюрото. Имаше чувството, че я зашлевиха. Това бе майка му, та те бяха като две капки вода.

— Ааа... — каза заеквайки от изненада. — Ще мина по-късно — каза тя смутено и отстъпи назад.

— Ела, бонбонче — каза той и стана от стола. Доближи се до нея, целуна я леко по устните и я хвана за ръка. — Ела да те запозная с г-жа Монтгомъри.

Поведе я в кабинета и усмихнат каза:

— Мамо, запознай се с Ема Джоунс.

Жената стана от стола. Бе огледала момичето пред себе си и се усмихна доволно. Да, тя наистина бе бонбонче, особено с белия си панталон, бялата риза и бледорозово сако, цикламените обувки на висок тънък ток и чанта в същия цвят. С права черна коса и много свеж грим, момичето напълно покриваше обръщението, което синът ѝ използва. Дааа, бонбонче — това бе най-точното определение за момичето пред нея.

— Г-жо Монтгомъри, радвам се да се запознаем — каза Ема с лека усмивка.

— Може ли да говорим без официалности, Ема? — попита майка му — Казвам се Александра. Алекс за близките.

Ема само кимна с глава.

— Джес, ще мина по-късно, не знаех, че имаш уговорка — каза тя и понечи набързо да избяга от стаята.

Беше страшно, да се запознае с майка му... наистина си е страшничко...

— Радвам се, че се запознахме, мадам — каза на жената.

— Тъкмо поканих майка ми на обяд с нас, бонбонче. Дошла е заради теб, научила е, че живеем заедно — каза той бавно. — Моля те, кажи ѝ кога съм те малтретирал. Да съм те докоснал? Заплашвал?

Явно г-жа Монтгомъри бе научила за действията на сина си.

— Амиии, в интерес на истината, не, подобно нещо не се е случвало — нито ме е заплашвал, нито ме е малтретирал. Изключвам, разбира се, наглото изнудване на адвокатите му. Не се притеснявайте, Алекс. През цялото време той се държа като намусен, но безупречен кавалер — каза Ема сериозно, жената май наистина бе притеснена от действията му.

Телефонът ѝ звънна и тя погледна кой я търси. От рекламната агенция ѝ звъняха, вероятно всичко вече бе готово.

— Извинете ме, трябва да се обадя — и буквално излетя от стаята.

— Но, Джейсън, ти самият потвърди, че си я принудил да живее с теб? — попита майка му учудено.

— Да, мамо, така е, принудих я, но никога не съм я заплашвал. Е, казах ѝ, че ако продължава да се разхожда полугола пред мен ще я метна на леглото, но никога не съм ѝ посегнал с пръст, независимо

какво ми е струвало това. — Той замълча чудейки се дали да ѝ каже още нещо или не. — Успокой се мамо, не съм изверг, имах причини да направя това, но сега все още е рано да казвам каквото и да било. Ще ти кажа само едно нещо. От два месеца и половина Ема е тук, и от тогава досега не съм бил с жена.

Майка му повдигна учудено вежди. Този мъж пред нея синът ѝ ли беше? Същият онзи Джейсън, който всяка вечер бе с различни момичета? Е, пределно ясно ѝ беше, че не им е разтривал гърбовете нощем, и сега просто стоеше и слушаше думите му със зинала уста. Ама и „бонбончето“ си го биваше... защо ли с образа на Ема умът ѝ направи асоциацията за „петифури с ягоди“?

— Исках Ема сама да реши кога ще бъде с мен, но колкото и трудно да ми е било, не съм бил с друга. Повярвай ми, имах чувството, че ще полудея през цялото това време — той я прегърна нежно.

— Тя наистина е бонбонче, Джес — каза майка му успокоена. — Добре, момчето ми, повече няма да те питам нищо. Знам колко непоносим можеш да бъдеш, затова се дръж добре, миличък — помилва го по лицето и го погледна с безграничната си майчина любов. — Косата ти е пораснала...

Ема влезе усмихната.

— Новият договор е подписан. Готови са и рекламните билбордове — каза тя сияеща. — Мина месец докато стане всичко, но се надявам резултата да си заслужава чакането и нервите.

— Може ли следобед, бонбонче? — попита мъжът. — Нека да обядваме с майка ми, след това ще имаш време да видиш и рекламите.

— Да, Джес, уговорката ми е за следобед, за 17,00 ч.

Тя просто сияеше. Джейсън си взе сакото и отвори вратата.

— След вас, дами — каза им усмихнат.

Обядваха в „Сетай“.

— Алекс, откъде разбрахте какво е направил Джейсън? — попита смутено Ема.

— Най-вероятно от онзи недоразвит кретен, брат ми — каза мъжът и сви рамене.

— Брандън е знаел какво правиш? — попита учудено майка му.

— Да, и през цялото това време се увърта около нея като гладно псе — каза кисело Джейсън, а ръката му стисна вилицата.

Майка му забеляза тона, физиономията и движението му и с повдигане на вежда се загледа в сина си. Явно нещата бяха много сериозни, момчето ѝ май бе влюбено...

— Това не е вярно, Джес. Брандън беше толкова мил с мен през цялото това време, за разлика от някои присъстващи на масата — каза тя. — Ти беше вечно кисел, Джес, а Брандън обратно, винаги весел и усмихнат. Ти как мислиш, чия компания да предпочета? На този, който ме гледа на кръв по двадесет и четири часа в денонощието, или на другия, който е мил с мен?

Той я гледаше с отворена уста.

— Както ти казах още на летището в Маями, трябва да си поговорим много сериозно, мила.

Майка му само ги гледаше и слушаше. Явно Брандън е играл ролята на добрия дух в ситуацията.

— Джейсън, — каза тя след малко — след десетина дни баща ти има рожден ден, нали ще дойдете? — попита тя.

— А ти как мислиш? Дали ще го пропуснем, нали бонбонче? — каза и погледна към момичето до него.

Тя се замисли, тогава вече щеше да е изтекло времето на въпросните три месеца.

— Ема? — попита майка му.

— Не знам, г-жо Монтгомъри — каза сковано на масата.

— Как така, не знаеш? — попита Джейсън сериозно.

— Амиии — каза тя и замълча.

— Да? — попита рязко и я погледна с присвити очи.

— Трите месеца ще са изтекли, не знам дали ще бъдеш там с мен или с някоя друга — каза тя смутено. — Не искам да обещавам нещо, което не знам дали ще изпълня.

— Ако мислех да ходя с някоя друга, нямаше въобще да си направя труда да те питам — каза рязко и стана от масата като хвърли салфетката до чинията си. — Извинете ме — и се отдалечи в посока към тоалетните.

— Когато се върна никой повече не отвори дума за предстоящото посещение. Алекс започна да разпитва Ема за работата ѝ и тя на драго сърце я покани в салона, за да ѝ покаже за какво говори.

След като се наобядваха, тримата с Джейсън отидоха в салона и ѝ показаха каталозите. Алекс закова поглед в снимката, на която бяха

дватамата и шокирано ги погледна.

— Вие двамата, от кога всъщност се познавате? — попита тя.

— От няколко месеца, мамо — каза Джейсън.

— Разбирам, и от няколко месеца живеете под един покрив — каза и погледна остро сина си.

— Не, Алекс, не е така — каза Ема и се засмя. — Видяхме се за пръв път в моя салон в Маями.

Александра само повдигна вежда и погледна сина си. Неминуемо щяха да ѝ се появят бръчки по челото от толкова изненади и повдигане на вежди.

— Ти? В салон за красота? Пропускам живота на децата си — каза майката изумена.

— Не... беше там с Кристофър и чакаха Андреа. След това бяхме на дискотека и... Той дойде в Ню Йорк на представянето на новия ми салон. Живеем заедно от месец след това.

— Нещо не ми е много ясно — каза тя — но, няма значение.

— Всичко беше чудесно, докато не се получи една нелепа ситуация с едно момиче — каза синът ѝ.

— Друго момиче? Джейсън, син си ми и те обичам безгранично, но си глупак, момчето ми. Не знам какво е онова момиче, но виждам това пред себе си... — каза тя и го изгледа студено от глава до пети.

— Казах, нелепа ситуация, да не мислиш, че съм сляп, мамо? — попита я ядосано.

Тя отново го изгледа, но не каза нищо повече. Ема бе навела глава надолу и много заинтригувано наблюдаваше снимката, просто умираше от срам от това, което чу.

— Та какво казваше, мила? — попита Алекс отново.

— Днес ми се обадиха, че двата билборда са готови и рекламата на салоните ми скоро ще бъде на лице.

— Мисля, че идеята да рекламираш сама салоните си е чудесна, Ема — каза тя обръщайки се към нея.

— И аз мисля така, г-жо Монтгомъри — каза момичето с усмивка.

Вечерта, след като изпратиха майка му на летището Ема критично оглеждаше образа си в огледалото. Джейсън се доближи зад нея и я прегърна през кръста с една ръка притискайки я в себе си.

Другата я помилва по шията и се спусна надолу, към двете съблазнителни извивки на бялата риза.

— Тази вечер къде ще вечеряме? — попита любимият във врата ѝ, а устните му бавно целуваха нежната кожа.

— Не знам — каза Ема задъхано и се притисна в него — Където искаш, Джес — добави на пресекулки и потрепери, когато зъбите му нежно ухапаха извивката на рамото ѝ.

— Добре, — видиша аромата ѝ — ще се обадя за маса — след минута каза — приготвяй се, нямаме много време, след час ни е резервацията.

— Но, Джес, — изскимтя момичето — така ли ще оставиш всичко?

— Няма време бонбонче, след вечерята ще продължим — каза и отново се доближи зад гърба ѝ — А и така ще тръпнеш от желание да се върнем по-скоро тук.

Следващите десет дни бяха като приказка. Двамата бяха разделени единствено на работа, но бързаха да приключат делата си, за да са отново заедно. Вършеха всичко с лекота и усмивките не слизаха от лицата им. Никой и нищо не бе в състояние да ги ядоса.

13

Заминаха за Хюстън. Брандън бе дошъл на летището, за да ги посрещне. Чакаше на изхода и когато ги видя усмивка се разля по устните му. Двамата бяха чудесна двойка. Той — рус, висок и силен, а тя — малка брюнетка, невероятно красива и деликатна. Последва радостен вик от Ема и тя се хвърли на врата на Брандън.

— Не очаквах чак толкова бурна реакция от срещата ни, сладкишче — каза Брандън и ѝ се усмихна нежно — Как си, мила? Да не би да си размислила и да искаш да ме смениш с това говедо, което всеки момент ще ме разкъса с поглед?

— Добре съм, Бран, толкова се радвам да те видя — каза момичето и си пое дълбоко дъх от забележката му.

— Как си, братле? — попита той Джейсън. Последва силна братска прегръдка.

— Явно отново си поел ролята на идиота, а? — попита Джейсън.

— Ти имаш ли някакви съмнения? — попита Брандън сериозно.

— Никога не съм имал, та ти от малък даваш подобни индикации, но всички в семейството се опитвахме да не обръщаме внимание на лудостта ти. Явно вече е време да вземем мерки — каза Джейсън и се засмя и силно притисна брат си в прегръдката си.

— Полека, братле, аз съм деликатна душа, не ме притискай така в себе си — каза брат му.

— Деликатна? Така ли наричаш физическата сила, която притежаваш? — попита Джес през смях.

— Ако вие двамата сте деликатни, то аз съм Годзила — каза Ема. Мъжете я погледнаха смаяно и след това избухнаха в смях. Тримата през смях напуснаха летището и се отправиха към паркинга отвън.

Натовариха двата куфара в багажника на мерцедеса и се отправиха към дома на семейство Монтгомъри.

— Това е домът ни — каза Джес и посочи къщата вдясно на улицата, която се появи пред тях.

Дом? Та сградата бе като палат...

Къщата бе невероятна. Беше на два етажа, раздвижена и много елегантна. Боядисана в тъмно бежово, отделни части от нея облицовани с камък, и плочи вместо керемиди с цвета на камъка. Единственото което се различаваше от целия фон бяха белите орнаменти около прозорците и колоните. До входната врата се стигаше по стъпала отначало широки, след това стесняващи се към площадката горе и бяха обградени със зидан парапет, боядисан в бяло, а от двете му страни по протежение на къщата имаше лехи с цветя издигнати на около тридесетина см от земята. От двете страни на парапета, в началото му и в края, до стените на къщата имаше по две борчета, които чудесно се съчетаваха със зелената морава пред имота и дърветата зад него.

По цялата улица имаше паркирани коли, които явно бяха на гостите от партито. Колата зави по алеята водеща към гаражите и пред Ема се появи другата част на къщата. Три гаража с автоматични бели врати и два етажа с прозорци. Брандън натисна копчето на дистанционното и едната врата започна да се вдига нагоре, а новата Е класа бавно се плъзна в тъмното и хладно помещение.

Ема погледна през вътрешната врата към двора.

— Не се притеснявай, бонбонче — каза Джейсън и леко я целуна по лявата скула. Тя само кимна леко с глава, но белите зъби нервно хапеха плътната долна устна.

Гостите бяха пристигнали и двора приличаше на разбунен кошер. Около басейна имаше издигнати шатри в бяло, масите бяха наредени в тях, а украсата бе семпла, но изискана. Джейсън със сив елегантен костюм и синя риза, без вратовръзка, а Ема, с бяла къса рокля с черно лачено коланче, късо бяло сако и черни лачени чанта и сандали. На врата ѝ имаше къс наниз от черни перли, подарък от Джейсън и същата гривна. Очите ѝ бяха черни като нощта, гримът ѝ свеж и семпъл, а черната лъскава коса се спускаше като водопад по гърба ѝ.

— Нека първо да оставим багажа в стаята ми и тогава да отидем при останалите, защото след това няма да ни оставят на мира, докато не си отиде и последният гост.

— Добре, Джес, както искаш, — каза тя и прошепна на ухото му — и без това искам да ползвам тоалетната.

— Правилно, Джес, за пръв път водиш момиче у дома, двамата ще бъдете най-интересната тема на разговор — каза Брандън и се

засмя. — Дори оздравяването на татко и завръщането на блудния син няма да е толкова вълнуващо, колкото появата ти с момиче у дома...

Ема погледна учудено Брандън, но нищо не каза.

— Леля Мелани тук ли е? — попита Джейсън.

— А ти как мислиш? Дали ще пропусне такова събитие? Баща ни става на седемдесет. Тя без повод е постоянно тук, ти питаш за днес.

— Ема, подготви се добре, сладкишче, леля Мел е доста досадна и любопитна — каза Бран с усмивка, а двамата с брат си взеха по един куфар в ръка и тръгнаха по коридора водещ от гаража към вътрешността на къщата. Стаята, в която се настаниха се оказа бившата стая на Джейсън. Семпла и елегантна, като него самия, в кафяво и пясъчни тонове. Ема влезе в банята и след минутка застана пред Джейсън и пое дълбоко дъх.

— Готова съм — каза тя — да ме разкъсат.

— От какво се притесняваш? Спокойно, бонбонче, никой няма да те разкъса. Аз ще съм постоянно до теб, а тук ще бъдат и Бран, Кристи, майка ми... няма от какво да се притесняваш. — Хайде, бебчо — каза Джес и ѝ подаде ръка.

Партито бе чудесно, Алекс и Тео бяха неразделни, а Кристин и двамата ѝ братя бяха постоянно с Ема. Теодор Монтгомъри бе с прошарена черна коса и сини очи, висок и строен, а стойката му бе горда. Още с появяването на двойката, разговорите секнаха, а когато Алекс запозна Теодор с Ема и я представи като приятелката на Джейсън, всички разговори започнаха отведнъж.

— Здравей, Ема — каза Теодор Монтгомъри — Значи, двамата с момчето ми сте заедно от няколко месеца? Винаги съм знаел, че някога ще се появи жената, която ще го укроти, но някак си, все съм си я представял като жената войн, не толкова малко и деликатно създание. Искам да знаеш, че Алекс е запленена от теб, все ти си ѝ в устата откакто се прибра след посещението при Джес.

— Аз? Да съм укротила Джейсън? Това няма как да стане, г-н Монтгомъри — каза Ема с усмивка. — Той просто отказва да се подаде, на каквото и да е внушение или намеса. Като питбул е, готов веднага да се нахвърли върху всички около него.

— Тео, мила, просто Тео — каза възрастният мъж — Значи си се запознала с тази му не особено привлекателна страна? Жалко. Трябва обаче да ти кажа, че е добро момче — каза баща му и я потупа по

ръката. — Забелязвам друго, мила, той не те изпуска от поглед независимо с кой си. Дори в момента не сваля очи от теб.

Обектът им на разговор се приближи до тях.

— Не се залъгвай от външния ѝ вид татко, тя е като харпия — при тях се събра цялото семейство.

— Ема? Харпия? — попита Брандън и се засмя.

— Вярно, че има маникюри, но едва ли разкъсва с тях — каза Кристин с усмивка.

— Токчетата. Токчетата са най-страшното ѝ оръжие — каза Джейсън и направи несъзнателен жест към слабините си. Брандън го видя, за разлика от останалите и се изсмя с цяло гърло.

— Всеки според силите си братле — каза и изтри сълзите предизвикани от смеха. — Това трябва да ми го разкажеш, Джес.

— Какво пропускаме? — попита Кристин.

— Нищо — каза Джейсън. — Едва ли някога ще ти разкажа — каза на брат си.

Джейсън бе като сокол над нея. Пазеше я от всички досадници или тези, които му се струваха такива, но бе факт, че повече не се отдели от брюнетката.

* * *

Няколко дни след това Ема бе седнала в малък италиански ресторант и чакаше Джейсън, за да обядват. Тя си поръча чаша мерло и отвори таблета, на който си водеше записки за салоните, когато млада жена издърпа стола пред нея и се настани на него. Погледна към Ема и погледа ѝ бавно я обходи цялата.

— Много си красива — каза тя сериозно.

— Мястото е заето, г-це — каза Ема изумена от действието на момичето. Бе добре облечена и достатъчно красива, за да я проследят доста погледи, но някак си изражението ѝ бе сурово и хладно.

— Знам това, просто искам да ти кажа нещо мила, искам да те предупредя. Ти си много красива, но човекът с теб не те заслужава. Той е едно гадно и себично копеле.

— Би ли напуснала масата — каза Ема ядосано.

— Разбира се, — каза тя и стана от стола. — Внимавай да не се окажеш и ти сама с дете на ръце, когато му омръзнеш — момичето я изгледа и добави — Предупреждавам те, ще те изхвърли точно както направи със сестра ми. — След това набързо обясни как ги е изхвърлил от офиса си.

След тези думи се завъртя и гордо напусна заведението. Не след дълго Джейсън дойде. Целуна я по устните и се настани на мястото срещу нея. Точно там, където беше седяло момичето преди минути.

— Как си, бонбонче? Умирам от глад — каза и направи жест на сервитьора да донесе две менюта. Ема го наблюдаваше и се замисли за думите, които чу пред малко.

— Джес, — каза тя тихо — случи се нещо странно.

— Какво? — попита той учуден.

Ема му разказа за момичето, като внимателно го наблюдаваше през това време.

— Нямам деца, миличка — каза той спокойно и поръча и за двамата спагети „Болонезе“.

— Тя каза, че когато са дошли да говорят с теб, ти си ги изхвърлил — каза отново Ема.

— Виж сега бонбонче, това да искаш и да можеш са две коренно различни неща. Това, че иска да препише детето си за мое, е едно, но дали е мое, е съвсем друго. Нямам деца. Точка. Няма повече да дискутирам този въпрос.

— А ти, не си ли направи тест за бащинство? — попита тя учудена.

— Не, няма нужда от тестове, детето не е мое.

* * *

Джейсън беше канен на парти, което щеше да събере на куп доста влиятелни личности. Двамата елегантни в официалното си облекло, отидоха на партито. Джейсън бе казал, че няма да се бавят и дори нямаше да дочакат вечерята. Просто искал да се види с негов познат и да обсъдят делови въпрос. Паркираха пред имението и се присъединиха към гостите. Джейсън бе перфектният кавалер, услужливо ѝ подаде чаша с шампанско, а той самия си взе чаша с

уиски. Ръката му бе на кръста ѝ и се отделяше от нея само когато трябваше да се здрависа с някой. Мина повече от час, но на Ема ѝ направи впечатление, че винаги бяха близо до мъж около четиридесетте, с оформило се вече коремче и леко оредяваща коса. Той се веселеше с дамата си, когато Джейсън застана до него.

— Джейсън, радвам се да те видя — каза мъжът с усмивка.

— И аз се радвам да те видя в цветущо здраве, Хари — каза Джейсън с широка усмивка на уста. — Как върви бизнеса?

— При мен е добре, но чувам, че при теб нещо е зациклил. Верни ли са слуховете, Джейсън? — попита мъжът доволно.

— Кое? — каза недоумяващо — А, да, но скоро ще се оправя с това недоразумение — добави сякаш изведнъж спомнил си за проблема.

— Джейсън, ако мога с нещо да ти помогна, не се колебай да ми се обадиш — каза мъжът и понечи да се отдалечи.

— Знаеш ли, Хари, сега като се замисля, — направи кратка пауза — дали не си чувал, някой да се е оплакал от липсата на известно количество радиоактивни отпадъци? — попита Джес отново.

— Не, не знам, нищо подобно не съм чул... — каза мъжът сепнато. — Защо питаш?

— Някой е решил да си изхвърля отпадъците в района на моя кладенец. Ама в изключителна голяма близост, ако се сецаш какво искам да кажа, Хари — каза Джейсън в ухото му, сякаш му доверяваше никому неизвестна тайна. — Та съм пораздвижил връзките си да направят проверки на всички кладенци около моя и на околните ни щатове също, разбира се.

— Проверки? — попита мъжът и преглътна трудно.

— Да, ще спрат добива на всички Ви. Всъщност, — продължи Джейсън — няма да се ограничат само с проверка на радиоактивните отпадъци и съхранението им, сам знаеш, че невинаги се покриват изцяло нормите за сигурност и безопасност на съхранение... Ще направят щателни проверки на всичко, ама на абсолютно всичко, Хари, все пак „Дженеръл Газ“ е от десетилетия в този бизнес, следователно, имаме много връзки... Ще затворя всички терени, ще спрете добив и накрая ще продължите да плащате заплати на работниците си за незнайно колко време. Ще Ви грабнат ЕРА и всички останали организации... ще стане страшно, Хари, адът съвсем скоро ще се

отприщи. Надявам се, не те плаша, приятел, само те предупреждавам да си подготвен...

Мъжът се бе припотил, преглъщаше трудно и се бе зачервил като прясно сварен рак.

— Абе, с две думи, ще си затворя кладенеца временно, но ще Ви разкатая мамицата на всички, които добивате шистов газ, докато не разбере кой е виновен за това замърсяване точно до моя кладенец, или на кого му липсват радиоактивни отпадъци. Говорим конкретно за радий 226. А тогава ще дойде страшното... Извинявай, Хари, натоварих те с проблемите си — каза Джейсън и го потупа по рамото — не беше правилно от моя страна.

— Бонбонче, ще се прибираме ли? Изведнъж се почувствах адски изморен.

Жълтото Ламборджини се носеше бясно по улиците, Ема не смееше да се обади, нямаше ни най-малката представа защо бе цялото това представление, но и нямаше куража точно в този момент да се интересува от действията на Джейсън. Обаче, пред страха от високата скорост, с която се движеха предпочете да си говори с него, отколкото да стиска дръжката на вратата и да си представя предстоящата катастрофа.

— Какво бе това изпълнение, Джес? — попита тя с побелели устни.

— С Хари ли? — попита той сухо.

— Да — едва каза момичето.

— Той е с най-близко разположеният терен за шистов газ до моя кладенец. Ако на някой му липсват отпадъци ще са от там, едва ли ще съберат кураж да минават границата на щата с подобен товар — каза яростно.

— Но ти няма да направиш това, което му каза, нали?

— Оооо, със сигурност ще го направя. Може да си убедена. Имам достатъчно влиятелни приятели, които ще им създадат много проблеми. Просто не можеш да си представиш какво ще се случи ако кажа няколко думи на правилното място в точния момент...

Повече никой от двамата не проговори, но в ума на Ема се въртяха думите на адвоката „Той ще направи това, което е казал, винаги го прави“.

Следващите дни отминаха спокойно, Ема бе забравила случката с момичето в ресторанта. Отиде в салона и Джини, момичето, което бе на информацията ѝ подаде плик.

— Беше пред вратата сутринта — каза и сви рамене.

Ема огледа плика, нямаше подател, на него беше написано само нейното име. Отиде в малкия си офис и го отвори. Имаше писмо.

„Внимавай, малката!

Сестра ми също бе толкова щастлива през дните прекарани с него — дни, които дадоха резултат. Племенникът ми е на месеци, но бащата отказва да се поинтересува от него. Тя го гледаше сама до скоро. Сега е мъртва. От седмица. Когато отидох да говоря с него в хубавия му и подреден офис, той най-нагло ме изгони с думите, че много може да искат да имат деца от него, но е факт, че все още не е станал татко. Ти ще си следващата... Помисли, как ще се чувстваш в това положение? Сама? С детето на мъж, който се отрича от Вас? Само те предупреждавам, помисли си добре! Човек, който може да зарече собственото си дете, дали ще има скрупули към теб или някоя друга? А може би си мислиш, че си изключение?

И ти ли ще се самоубиеш?

Не се притеснявай, момиче, няма да допусна подобно нещо, постоянно съм около теб и те наблюдавам. Ще се постарая поне ти да не направиш грешката на сестра ми!

С най-добри чувства!“

В плика имаше и снимка на brunетка подстригана на черта до ушите с дълъг бретон, която държеше в скута си сладко бебе, с тъмен мъх по главичката.

Ема изпусна писмото на бюрото. Гледаше като в транс. Какво по дяволите, бе това? Момичето родило детето се е самоубило? Но защо? Джейсън е баща на това дете? Дали наистина е така? Ако е вярно и не ги е погледнал, това означава, че едва ли не той е убил момичето. Сигурно е била в безизходица, няма друга причина да отнемеш живота

си. И какъв е този кучи син, че ще я наблюдава? Неговият поглед ли усещаше във врата си? Защо тогава не застане очи в очи с нея и не ѝ разкаже всичко?

Късно следобед, се приготвиха да отидат на вечеря, но Ема мислеше само за писмото. Бе отнесена и някак дистанцирана. Джейсън забеляза състоянието ѝ, но нищо не каза.

Вечеряха, но Ема мълчеше през цялото време. Мъжът я наблюдаваше по време на вечерята и накрая попита:

— Какво става?

— Нищо — каза тя тихо.

— Ема, ще ми кажеш ли защо мълчиш? Какво има? Случило ли се е нещо? Моля те, кажи ми, знаеш, че винаги ще ти помогна стига да знам какво става — каза Джейсън наблюдавайки я.

Тя бръкна в чантата си и извади сгънатото на две писмо и леко го плъзна по масата към него.

— Това беше тази сутрин пред салона — каза тя тихо.

Джейсън го прочете и го хвърли на масата.

— Тотални глупости. Не им вярвай — каза и бодна следващата хапка от чудесната торта, която имаха за десерт.

— Не мисля така, Джес. Момичето е мъртво. Едва ли ще се самоубие човек ако не е в безизходица.

— Глупости — каза той и я погледна. — Може да е била наркоманка, шизофреничка, да изброявам ли още?

— Не знам, Джес — каза тя тихо. — Мисля, че трябва да си направиш тест за бащинство.

— Какво? — попита той изумено. — Казах ти, нямам нищо общо с това дете. Как да ти го кажа, за да го разбереш?

— А аз мисля, че имаш — каза тя и го погледна, докато с вилицата продължаваше да рови в недокоснатата си вечеря. Ако се окаже, че ти си виновен за смъртта ѝ, как ще се почувстваш? — замълча, без да очаква отговор от него, а и не получи такъв. — Сякаш със собствените си ръце си я удушил — добави тихо.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита я с присвити очи. — Трябва да се чувствам виновен всеки път, когато някоя откачалка се самоубие? Или да осиновявам децата на самотните майки, защото си търсят богат татко? Това ли се опитваш да ми кажеш, Ема? Няма да стане, това дете не е мое, казвам ти го за последен път. Няма повече

никога да дискутирам тази тема. Ясно? Повече не повдигай този въпрос пред мен.

Тя само поклати глава и продължи да гледа в чинията си.

Вечерта мина в мълчание и тягостна тишина. Когато накрая си легнаха той я придърпа в обятията си, но тя му обърна гръб и вторачи поглед в стената срещу нея.

— Какво става? — попита учуден.

— Нищо, трябва ми малко време, искам да помисля.

Джейсън въздъхна и издърпа ръката си. Легна по гръб и сложи ръка под главата си.

— Джес — каза Ема тихо.

— Да — чу се гласа му.

— Ако забременея няма да махна бебето.

— Това е ясно, но няма такава опасност. Ще забременееш, когато кажеш, че искаш дете. Преди това... Можеш да бъдеш спокойна.

Рязко стана от леглото и набързо се облече. Взе ключовете на колата и входната врата се затвори с трясък зад него. Минути по-късно, в тишината на спящия вече град, Ема ясно чу звука от мощния двигател на Ламборджинито. Тя бавно стана и облече халата си. Погледна температурата на централния климатик и увеличи градусите. Запали цигара и опря чело в студения прозорец на дневната. Толкова харесваше гледката от апартамента му, но в момента не виждаше нищо. Сякаш умът ѝ бе зациклил на една-единствена тема — детето и мъртвата му майка...

На следващия ден отиде в салона и каза на Джини.

— Ако чуеш някъде да дават апартамент под наем, обади ми се, моля те.

— Една моя приятелка ми бе споменала, че в блока, в който живее дават един под наем, но нямам представа как изглежда.

— Обади ѝ се и я попитай, ще отида да го видя — каза Ема.

След половин час вече бе в таксито и пътуваше към ъгъла на Бродуей и Източна 23-та. Оказа се, че апартамента се намира на 9 етаж, малък и кокетен, а гледката бе за милиони. Виждаше се и „Дженерал Уорт Скуеър“ а заведенията по малките площадчета бяха в краката ѝ... Имаше какво още да се желае в новия ѝ дом, но като за начало я устройваше идеално. Предплати наема и взе ключовете от собственичката. Върна се в жилището на Джейсън и набързо събра

багажа си. Остави му кратка бележка „Имам нужда от време да обмисля всичко“. На излизане остави ключовете на портиера.

На обед Джейсън се обади, но Ема не му вдигна. Точно след половин час той бе в салона, в тъмносиния си костюм, бяла риза и искрящо синя вратовръзка.

— Какво става? — попита вбесено.

— Изнесох се от апартамента ти — дойде спокойния отговор.

— Моля? — попита шокирано мъжът.

— Трябва да помисля, да обмисля нещата.

— Какво трябва да мислиш? Ясно. Аз съм извергът изоставил детето си и същият онзи изверг, заради който жените се самоубиват. Я сега ми обясни, кое от двете те накара да се изнесеш. Фактът, че някаква се е самоубила, или факта, че може да съм зарязал детето си? Кое те кара да бягаш като подплашена кошута? Възможността да те сменя с друга? Идеята, че може да имаш дете от мен? Помисли върху това, мила моя, не мисли за глупостите на хората. Изправи се срещу собствените си страхове...

Той излезе и повече не се обърна назад.

* * *

Първа се обади Алекс, майка му. Беше разбрала, че се е изнесла и разбира се, причината, която я бе накарала да стигне до там. След това и Теодор. Накрая Брандън. Всички казваха, че това е грешка, че Джейсън не би постъпил по този начин, че не е такъв.

Същият този ден Джини се обади и ѝ каза, че някакъв мъж я чака в салона. Тя пътуваше натам, когато асистентката ѝ съобщи новината.

Влезе в салона и веднага видя огромният мъжага, който стоеше на едно от канапетата, някак не на мястото си в салона за красота. Погледна към рецепционистката и Джини само кимна с глава към посетителя.

— Здравейте, търсили сте ме — каза на мъжа.

— Здравей, аз съм Чейс. От днес съм ти назначен за охрана.

— За охрана? — попита тя учудено.

— Да, Джейсън иска да те охранявам заради писмото, което си получила.

— Благодаря, Чейс, но нямам нужда от охрана — каза тя.

— Вижте, г-це Ема, аз ще бъда до Вас независимо дали го искате или не. Можем да го направим по-лесно и за двама ни, а може и да стане по трудния начин, и в двата случая няма да се отдели от Вас.

— Имам ли избор, Чейс? — попита тя с наклонена глава.

— Не мисля, г-це Ема — каза мъжът сериозно.

— Добре тогава, Чейс, забрави госпожицата, само Ема, ако обичаш — каза и се засмя.

— Обичам умните жени — каза мъжът и също се засмя.

— Ще живееш при мен, имам една свободна спалня. Искам само да те предупредя, че не желая да се споменава името на човека, който те е наел да ме охраняваш.

— Няма проблем, Ема — каза ѝ мрачно.

Оказа се, че Чейс бе приятен човек, винаги готов да ѝ помогне и не натрапващ се. Понякога с удоволствие гледаха заедно филми и вечеряха в апартамента ѝ. Само за три дни станаха добри приятели. Дори забеляза, че Джини, която бе трудно да впечатлиш по какъвто и да било начин, на няколко пъти се бе изчервявала заради комплиментите на охранителя ѝ, освен това няколко пъти идва неочаквано с готова храна.

Няколко вечери след това, докато приготвяше вечерята им, Ема го чу да говори по телефона.

— Не, аз ще му се обадя — каза и след малко отново чу гласа му.

— Здравей, Джес, за нашия човек, вече знаем къде живее и кой е всъщност. Момчетата го следят от три дни — замълча и след малко продължи — не, Били се е качил в пикапа му и по сигнала на GPS-а са го проследили. Да, Джес, направо с контейнера са го спипали, докато е изсипвал съдържанието му в реката. Момчетата да го прибират или ще се обаждаш на властите? — явно слушаше, защото след малко добави: — Добре, Джес, ще продължат да го следят докато кажеш, но останалите, освен Били и Хари, ги пращам да се прибират. Да, Джес, тук всичко е ОК — каза и погледна към момичето в кухнята.

Когато разговорът приключи, Ема се усети, че през цялото време е стояла и слушала.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да, всичко е ок. Набарахме го копелето — каза охранителя ѝ до нея.

— Копелето? — попита тя и повдигна вежди.

— Набарахме го докато изсипва радиоактивните отпадъци в реката, сега само остава Дже..., ааа нашият човек да се обади и да раздвижи влиятелните си дружки. Да се надяваме, че скоро ще се решат проблемите със замърсяването.

* * *

Бяха минали две седмици от изнасянето ѝ от жилището на Джейсън. Брандън стоеше на дивана до Ема.

— Сладкишче, моля те, чуй ме, Джес е много променен. Той е друг човек, мила, и то заради теб. Никоя друга не е била толкова дълго с него, никоя не е живяла с него, разбираш ли? — Брандън бе много сериозен — Виж мила, едва ли е вярна тази работа с детето.

Докато Брандън разпалено обясняваше на Ема, че брат му се е променил и няма нищо общо с човека, който беше преди, Чейс безучастно слушаше подпрян на касата на вратата.

— Престани Брандън, майка ти си тръгна преди час от тук и също се опитваше да ме убеди в това. Какво следва после? Да дойде и баща ти? Кристин? Цялото семейство ли ще се изреди да ме убеждава, че той е невинен? Той самият мълчи и не казва нищо, а останалите се държите така, все едно това дете е ваше — момичето крещеше вече от яд. — Виж какво, не ми пука дали има дете или не, отношението му към момичето ме притеснява и сигурността му, че детето не е негово. След като е толкова сигурен защо не си направи тест за бащинство? Ами ако наистина Бенджамин е негов син? Какво ще стане? Ще го остави ей така да израсне? В беднота? Без баща? Това ли се опитвате да ми обясните? Той е сигурен, че не му е дете и точка, всички трябва да вярваме, че е така, само защото Джейсън не предполага, че някой от палавите му приятели можа да си е свършил работата?

— Ема, — каза Чейс — мога ли малко да те прекъсна, и да Ви кажа нещо, което никой от двамата ви не знае за човека, когото всички претендирате, че познавате? — попита Чейс бавно.

— Кажи ни, да чуем ти какво ново ще разкажеш за него — каза Брандън.

— Нямам намерение да слушам нищо, отвратена съм от него. Как може да е толкова коравосърдечен, че да направи подобно нещо? — каза Ема, стана от дивана и се насочи към спалнята си.

— Ема, ела моля те — помоли я Брандън — Обещавам, само ще изслушам Чейс и си тръгвам, няма повече да те убеждавам в нищо — каза мъжът и набра номер от телефона си. — Мамо, качи се горе. Ела тук — каза Брандън и прекъсна връзката.

— Секунда, Чейс, майка ми ще дойде веднага. Нека и тя чуе това, което искаш да ни кажеш.

Александра Монтгомъри почука на вратата само след минута. Брандън отвори и каза:

— Седни мамо, Чейс е бил колега на Джес, и иска да ни разкаже нещо, което никой от нас не знае за него, или поне той твърди така.

Алекс се настани на дивана до фотьойла, в който се бе настанила Ема и кимна с глава.

— Ще ви разкажа за последната ни мисия заедно — каза той и се загледа през прозореца.

И тримата го погледнаха с любопитство.

— Бяхме в Афганистан. Каменистите планини и склонове бяха нажежени от високите дневни температури. Вечер ставаше студено, но напечените от слънцето камъни продължаваха да отделят топлина и едва около полунощ, можехме да поемем нормално въздух и да усетим хладината на пещерата, в която бяхме вече три дни. Пребивавахме, защото в планините на Афганистан животът е много труден. Имахме късмет, че колегите ни откриха чрез сателита малка пещера, която с мъка побираше петима от нас. От три дни бяхме разделени на две групи, едните денем пазеха пещерата и околностите ѝ, докато останалите вътре спяха, защото всяка вечер те бяха черните сенки в нощта, които наблюдаваха мястото, на което държаха в плен невинни граждани. „Невинни“ бе твърде силна дума, защото хората, които трябваше да изкараме обикновено не бяха никак невинни. Невинните хора не ходеха на срещи с талибаните. В случая бяха мъж и жена. Той бе търговец на оръжие, и трябваше да го изкараме от там. „Невредими“ бе заповедта, която получихме.

„Чия ли пионка бе той? В играта на кого играеше? Кой определяше хода на пешките?“ тези въпроси си задавахме.

Пещерата, в която държаха пленниците, бе съвсем близо до нас, но охраната бе толкова засилена, сякаш скапаните талибани усещаха, че нещо ще се случи. Да, щеше да се случи, при това много скоро, най-вероятно следващата вечер. Всичко зависеше от това в какво състояние щяхме да ги намерим. Ако бяха добре, сами трябваше да тичат към свободата си, но ако бяха ранени или изтезавани трябваше да им помогнем. Това, което можехме да направим за тях на място, щяхме да го сторим, но ако имаше сериозно ранени трябваше да ги закараме на един определен адрес, в разнебитена къща, в която щяха да ги очакват. Планът беше, ако имаше сериозно ранени да тръгнем с камиона на противниците ни, а когато навлезем в по-полегатата част на планината ние самите, на гръб или с носилки щяхме да отведем пленниците на определеното място. Там вече щяха да се погрижат за тях, а ние щяхме да се върнем обратно по начина, по който бяхме дошли. Незабележими от никой, черни сенки в нощта, бързо и светкавично придвижващи се, убиващи мълниеносно и безшумно. Всеки един от нас е перфектната бойна единица, а всички заедно — специалните части, ние бяхме тюлените обучени на борба с всеки вид оръжие и в ръкопашен бой. Ние бяхме един от секретните отряди, АЛФА. Нас ни пращаха там, където работата трябваше да се свърши чисто и без свидетели. Там, където някое правителство дърпаше конците, но трябваше да остане в сянка. Тогава пращаха нас, отряд Алфа.

Ема бавно впери поглед в гърба на разказвача. По лицето на Алекс се стичаха сълзи, а Брандън слушаше съсредоточено.

— Късно същата нощ — продължи Чейс — Хари свързочника, извади малкия лаптоп и когато го включи, на монитора му се показа съобщение получено от спътника, с който поддържахме връзка.

„Имаме съобщение, момчета. Нека видим кой се притеснява за нас — каза той отново и сам се засмя на шегата си. Когато го отвори и видя съобщението, погледът му бавно се отправя към капитана.“

„Джес, викат те обратно, веднага — каза в недоумение. Всички мъже погледнахме към свързочника.“

„Какво по дяволите, означава това?“ — попита Джес.

Свързочникът бавно прочете на глас:

„До Джейсън Монтгомъри, оперативен капитан на отряд Алфа 5, незабавно да се отправи към базата на американската армия намираща

се в най-голяма близост до мястото на групата. Незабавно“. Всички погледнахме Джес, както го наричахме помежду си.

„Тръгвай, Джес, ще довършим операцията без теб“ — каза му.

„Не — последва тихият му отговор. — Първо ще довършим работата тук, едва след това ще замина — каза бавно и твърдо. — Няма да ви оставя сами тук, в тази прокълната от Бога земя. Опитай да се свържеш с майора — каза той на свързочника.“ Хари започна да набира номера на майора чрез сателитна връзка от специалния мобилен телефон в раницата му и подаде апарата на капитана.

„Майоре, какво става? — попита Джес в слушалката. — Генерал Уилкинсън? — попита тихо Джейсън, а кръвта се отдръпна от лицето му, когато чу кой го изисква обратно. — Майоре, обади се вкъщи, нещо се е случило щом генерала ме вика — каза рязко. — Ще чакам да се обадиш, и няма да тръгна от тук, преди да приключим работата — каза и прекъсна линията.“ — Всички вперихме поглед в него.

„Най-добре тръгвай, Джес — каза единият от мъжете опрял се на стената. Погледът, който срещна обаче, бе стоманен. — Да ги измъкнем тази нощ, а? — каза той отново“ и всички ние закимахме с глава.

„Не, — каза тихо Джейсън. — Не сме подготвени да атакуваме веднага, може да се случи всичко, не искам да рискуваме — каза тихо опрял глава на стената и затворил очи.“

„Какво си седнал да се притесняваш за пионките на големите играчи? Те сами са се насадили на тези пачи яйца — каза му отново.“

„Въобще не ми пука за тях — каза тихо капитанът. — Пука ми за вас. Не желая да ви се случи нещо, искам следващата събота заедно да се напием и да сваляме мацки.“

„Че кой е казал, че няма да се напием? — попитах отново, настанил се срещу него“ Телефонът звънна.

„Майорът — каза свързочника и подаде апарата на Джес.“

„Какво става, майоре? — попита той — Какво му е? — последва веднага въпрос — След като приключим тук, майоре, не мога да оставя колегите си сами — каза той отново като натърти на думата колеги — Ти само се погрижи да се приберат момчетата. Ако има проблем, аз лично ще се обадя на генерала, той ще уреди незабавно превоза ми. Ще ти се обадя, когато тръгна към най-близката база — и връзката приключи.“

Ние се изправихме като че по знак. „Явно следва начало на бойни действия — каза свързочника и събра техниката си в чантата, като се ухили на капитана с надежда“

„Не — каза той сериозно“ В пещерата бяхме осем от десет членната група. Двамата снайперисти бяха останали на пост някъде отвън, за да пазят живота ни. След кратък, но ясен спор, в който всички гарантираха на Джейсън, че няма да има проблеми и операцията ще завърши по план, отговорът бе категоричен.

„Не. — И това бе заповед, която нямаше да се промени, каза Чейс. — Атакуваме утре вечер — каза той твърдо. — Чейс, ако баща ти е с инфаркт и нямаш под ръка генерал, който да ти се обади, как ще научиш? А ти Дон? Бил? — с всяко произнасяне на име погледът му се устремяваше към мъжа притежаващ го.“

Александра изхлипа на дивана, а Брандън ѝ подаде салфетка.

„Операцията протече по план — продължи Чейс. — Мъжете стоящи на пост около пещерата бяха обезвредени за минути. За наше щастие пленниците не бяха измъчвани. Имаше моменти, в които бягаха по-бързо и от нас самите. Всички гледахме учудено жената, която бягаше на токчета. Не ѝ пречеха нито камъни нито насипи. Бягаше, сякаш за удоволствие. Можехме да се закълнем в най-святото си, че ние самите щяхме да си изпочупим краката ако трябваше да бягаме със същите обувки. В шест часа на следващата сутрин Джейсън се обади на майор Тайрън, за да му каже в коя посока тръгва, и в коя база ще се появи до час. Изглеждахме го невярващо, когато чухме времето, за което каза, че ще се яви в базата. Той обаче, спокойно сложи раницата на гърба си и погледна компаса на часовника си. На сбогуване ни каза:“

„До събота, момчета. — Махна ни с ръка и в лек бяг тръгна в посока на базата. С тази скорост Джес можеше да бяга с часове. Не се изморяваше и следеше с погледа на ястреб ставащото около него, неслучайно бе избран за капитан, винаги е притежавал страхотна физика и издръжливост.“ — Това беше последната мисия на Джес — каза Чейс. — След това започна да се извява на друго бойно поле.

Ема слушаше притихнала на дивана.

— Да, — каза Алекс тихо — това бе преди 5 години. Късно следобед той пристигна в болницата в Хюстън. Това вероятно е било най-трудното решение, което е вземал през живота си. Да зареже девет

безумно смели мъже някъде в Афганистан или да изостави баща си, вероятно на смъртното му ложе.

— Да, това бе голяма дилема за него, защото отговаряше за живота ни — Чейс ги изгледа един след друг и седна върху перваза на прозореца.

— След това той много се промени, — каза Алекс — когато пристигна в болницата, компанията беше пред фалит. Брандън — тя замълча и подсмръкна отново — въобще не знаехме дали е жив и от изтърсака на семейството, Джес стана главата му. Всички зависехме от него, баща му беше на ръба между живота и смъртта. Продаде спортният си Мерцедес, пистовият мотор, който така ме ужасяваше и вилата ни в Аспен. Тео бе започнал да строи завода, за да може Джейсън да го поеме и да се оттегли от армията. От притеснения, че Брандън е в неизвестност и очакването всеки момент да се обадят да ни съобщят, че Джейсън е убит някъде, баща му се срина и получи масивен инфаркт.

— А тъй като аз изтеглих огромна сума пари от сметките ни, за да закупя два нови газови терена, брат ми се е оказал с вързани ръце пред сключените договори за завода, без пари и пред фалит — продължи Брандън разказа.

— Ема, сега ще чуеш ли това, което искам да ти кажа? — попита я той — Преди време, в Маями ти казах, че аз съм причината Джес да се превърне в това, което е. Нека ти разкажа, Ема, — каза той умолително.

Ема само поклати глава в знак на съгласие.

— Имах приятелка, Анабел. Беше страхотна, поне според мен. Влюбих се до полуда в нея и в един момент тя се оказа смисълът на живота ми. Давах всичко за нея, Ема, бих продал и семейството си, за да задоволя капризите ѝ. Бях я отрупал с накити и всичко, което може да се купи с пари. Апартамент, кола, всичко, абсолютно всичко, което би си пожелала една жена. За внимание и любов няма да говоря, то е ясно. Накрая се сгодихме. Седмица преди сватбата тя ми каза, че няма да се омъжва за мен, защото се е запознала с някой и иска да е с него. Бях съсипан. Физически, психически и емоционално. По всеки един начин, за който си помислиш, аз бях унищожен. Намерих утеха, но в уискито. С него ставах и с него лягах. И така месеци наред. Освен всичко това, излизах с колата, когато бях най-пиян.

Тишината в стаята можеше да се реже с нож. Всички слушаха внимателно разказа на Брандън.

— Просто не виждах смисъл да живея. Родителите ни се обичаха от толкова години и заедно бяха преживявали добри и лоши дни, Кристи беше отишла в колеж, а Джейсън го нямаше. Той отиде в армията. Всеки един бе поел пътя си, а аз... — замълча и след малко продължи — тогава така мислех, докато един ден Джейсън не се върна. Той разбира се, знаеше в какво състояние ме остави, но когато се върна аз бях на същото място. Не бях мръднал и на сантиметър, близо шест месеца само се наливах с уиски. Опита се на няколко пъти да ме изведе с него, но накрая се качваше на мотора си и заминаваше, а аз оставах отново сам у дома, с бутилката в ръка. Една сутрин ме завари рано-рано с бутилката. Писна му и започна да ми крещи. Накрая, след като му теглих няколко псувни, ме преби. Мамка му, той винаги е бил корав, но не очаквах, че аз съм станал толкова слаб. Свестих се в болницата, на системи и потрошен. Джес дойде при мен и каза:

— Сега заминавам, и когато се върна, ако те заваря отново в това състояние ще те довърша. Думите му бяха: „Ще ти откъсна главата, ще те обеса на собствените ти черва, а след това ще те излежа, копелдак такъв.“ — Брандън се засмя, а Алекс гледаше шокирано — Това ме отрезви окончателно. Ако не беше братлето ми, сега не знам в какво състояние щях да бъда. А това ми напомня, че все още не съм му благодарил, че ми спаси живота.

Алекс отново изхълца през сълзи. Брандън ѝ подаде друга кърпичка и се облегна на дивана.

— След това — продължи той — просто заминах. Искан да открия себе си, да разбера защо бях реагирал по този начин и други, мои си неща. Или с две думи, просто избягах. Поне имам смелостта да си го призная, Ема, но тогава така мислех, умът ми бе прецакан от уискито. Както и да е, — каза той и въздъхна — първо отидох в Мексико, след това в централна Америка, южна Америка и накрая стигнах до Аляска. От живота на местните от глада и мизерията, която видях се върнах на себе си, осъзнах много неща за живота и накрая се прибрах.

Александра хлипаше на дивана и синът ѝ и подаде цялата кутия със салфетки.

— Когато се върнах, последва жесток скандал между нас двамата. Бях изиграл огромна сума на хазарт, имайки достъп до семейните сметки. Двамата се сбихме жестоко и бяхме наранени, но не сериозно, Джейсън има малък белег до окото си, а аз, този — каза той и показва малък белег на брадичката си. — В крайна сметка Джейсън ме нарече непрокопсаник, а аз му заявих, че съм купил два нови терена със залежи на газ. „И с какво плати сондажа? Нещастник, как може да вършиш подобни глупости? — избухна той срещу мен. — Защо, вместо да твориш простотии не вземеш да се изкъпеш?“ — Това не е твоя работа, ето ти данните от първоначалния сондаж. — Тогава му хвърлих документите. Джейсън ги гледа известно време и ме погледна учудено. — А дали съм непрокопсаник, не е твоя работа — казах му ядосан. — „Да, обаче профука фирмените пари по хазарт, нали?“ — скочи отново срещу мен — Да, така е — казах и свих рамене. — По курви и хазарт, но след това си ги върнах обратно, е, разбира се, не веднага... — казах отново. — Все едно със семейните пари съм купил и двата залежа.

Сред настаналата тишина се чу само изхлипването на Александра.

— Това се случи между нас, след като се върнах. Той е прав, Ема, аз бях виновен за всичко.

— А Анабел? — попита тихо Ема.

— Тя не ме интересува повече. Дойде при мен, след като се прибрах, извинява ми се и каза колко съжалява, но единственото, което ѝ казах, бе: „Сбогом, Ана!“

Всички мълчаха. Всеки от присъстващите си мислеше за негови неща, а Ема просто възприемаше ситуацията и това, което научи.

— Той е такъв заради мен, Ема — продължи след малко Брандън — Преди не беше такъв гадняр. Когато аз се пропих, Джес се промени. Понякога си мисля, че го е страх да не му се случи същото, но с тази разлика, че той няма да се пропие. Тогава започна да сменя жените постоянно, но ти си различна, Ема. Той е луд по теб. Откачил е тотално, каза ми, че ще ме убие ако започна да те свалям. Разбираш ли, не ме е страх от него, мога да съм му достоен противник, но преди никога не се е интересувал дали някой друг сваля мацките, с които е. Знаеш ли, че ти си първата, която е била в апартамента му? Никоя

друга не е припарвала в дома му. Какво още да ти кажа, за да разбереш, че брат ми те обожава? Какво?

— Трябва да помисля, Бран. Не ми казвай нищо. Толкова много информация... та аз не зная нищо за него. А и едва ли той знае нещо за мен. Знае за Матю, разбира се, но...

— Кой е Матю? — попита майка му.

— Матю е бившият ми приятел — каза тя бавно. — Знаете ли, сега разбирам защо бе това изнудване от Джейсън. Това, да живея с него. — Тя скочи от дивана и започна да обикаля стаята. — Живеех с него, с Матю, — уточни тя — мислех, че бях влюбена в него, но много скоро страхът измести любовта. Бях манекен на бельо, постоянно бяхме канени по коктейли и партита. Матю бе начинаещ актьор, но нямаше участия. Ясно е, че парите вкъщи носех аз, за него вероятно е била неприятна мисълта, че е издържан от мен и скоро започна тормоза. От обичана, се превърнах в курва, която заради коктейлите си намираще участия. Накрая каза, че съм проститутка и ме преби зверски. Явно след побоя съм припаднала, защото когато се свестих бе ден, а него го нямаше.

Чу се изскърцване със зъби от Чейс.

— Събрах си нещата и си извиках такси. Отидох в мотел извън града и зачаках сините да минат. Тогава си дадох сметка какво правя и как живея... Тъй като имах снимки, на които не се явих, а в този бранш те заменят много бързо, реших, че повече няма да се снимам, а ще направя студиото. Свързах се с познат, много добър фотограф. Той ме гледаше скептично, когато му предложих без пари да се погрижим за външността на момичетата, но после това се оказа много добра идея. Родителите ми, разбира се, бяха в неведение за случващото ми се, на драго сърце ме подкрепиха за идеята за салона. Така направих студиото за красота. Отначало бе трудно, но след това нещата потръгнаха. — Ема замълча. — През месеците, в които живеехме заедно с Джейсън, никога не ме е било страх от него. Той никога не ме заплаши, не ме обиди или удари. Напротив, чувствах се на сигурно място с него. Особено след като видях сблъсъка на Матю със стената. Едва след като видях как Матю висеше като парцал в ръката му — при думите й, Чейс се усмихна хищнически — си дадох сметка какво е направил той. Но тогава не го осъзнавах. Сега знам, Джейсън ме излекува от нежеланието ми да имам отношения с другия пол.

— Трябва да помисля — каза Ема след малко и отново седна на дивана.

— А ние трябва да си ходим — каза Алекс и стана. — Идваш ли, Бран? — попита синът си.

Той кимна с глава и каза:

— Ема, нали знаеш, че можеш да ми се обаждаш, за всичко и по всяко време?

— Да, Бран, благодаря — каза тя замислено и дори не чу затварянето на вратата, когато те напуснаха апартамента ѝ.

— Какво ще стане сега, Брандън? — Алекс попита синът си в асансьора.

— Не знам, мамо, надявам се нещата помежду им да се оправят — каза мъжът и нежно прегърна майка си.

— И аз, миличък, — каза тя тихо.

Бе минала вече средата на декември, бяха минали три седмици от разказа на Чейс, приближаваше Коледа, всички бяха в приповдигнато настроение, украсите в града бяха невероятни, само Ема стоеше умислена в апартамента си. Вдигна снимката на майката и бебето и отново я погледна. Въздъхна и я остави на масичката. Докога щеше да се самозалъгва, че не ѝ пука за Джейсън? Та той бе постоянно пред нея. Дете. И какво от това? Нима ако се задомеше, а след това се разделят и остане с дете на ръце трябваше да бъде осъждана заради детето? Та това дете бе невинно, нямаше вина за това, което се е случило между родителите му. Трябваше ли родителят да страда и да бъде отхвърлен? Или детето? Глупости! Глупости! Дали Джейсън имаше вина за смъртта на момичето? НЕ. Вече не мислеше така. Ако искам да родя дете, кое обстоятелство ще ме спре да го отгледам? Кое ще ме накара да се самоубия? Никой и нищо на този свят няма да бъде в сила да ме раздели с детето ми. Трябваше ли да го обвинявам за смъртта на непознатата и за него жена? Не знаеше, но и не я интересуваше. Искаше само предполагаемият баща на въпросното дете, а именно г-н Джейсън Монтгомъри. Ема набра номер от телефона си.

* * *

На двадесети декември семейство Монтгомъри се бе събрало във вилата им във Вейл на ул. „Тахо“, на края на улицата и от три страни заобиколена от борови гори. Къщата се извисяваше сред дърветата и планинските склонове огромна и раздвижена, изградена от камък, дърво и стъкло, тя бе като архитектурен шедевър. Цялата светеше от коледните украси и осветлението, което се виждаше отдалеч заради панорамните прозорци. Пътеката бе изрината от снега и черен джип стоеше паркиран пред нея. В дневната имаше огромна каменна

камина, в която големите цепеници пукаха и внасяха топлина и уют в помещението. Обстановката бе шикозна и елегантна, а едновременно с това и практична. Нямаше нищо помпозно, но още с влизането се усещаше влиянието и силата на парите. Снегът бе натрупал и курорта вече бе пълен с туристи и гости, а все нови и нови пристигаха и скоро щеше да се препълни. Да се разхождаш във Вейл в този сезон и по това време на годината, бе нещо неописуемо, коледното настроение бе толкова заразително, че дори и най-самотните и скептични хора се усмихваха, като наблюдаваха веселите предколедни усмивки и настроения на туристите.

На семейната вечеря в трапезарията, около огромната маса бяха наредени всички членове на семейство Монтгомъри, като начело стоеше Теодор, а срещу него Александра. Между тях, един до друг синовете, а от другата страна Кристин. Телефонът на Брандън звънна и той погледна учудено номера.

— Извинете ме — каза и напусна семейната маса. Всички го изгледаха учудено, но продължиха спокойно да вечерят.

— Здравей, сладкишче — каза той и затвори вратата на дневната. След десетина минути се върна и доволно седна на мястото си.

— Да видим сега, кой ли ще получи подаръци от дядо Коледа? Разбира се, само послушните — каза Брандън усмихнат.

— Какво ти става, Бран? — попита Кристин.

— На мен? Нищо миличка, защо? — попита я притихнал на мястото си.

Всички го изгледаха и продължиха с вечерята.

— Знаете ли, тази година трябва да прекараме тук Коледата, имам предчувствие, че ще бъде много хубаво — каза отново Брандън и погледна майка си настоятелно. Тя улови погледа му и тихо прошепна „Господи“.

— Аз тъкмо мислех да предложа същото, Брандън, — каза Алекс бавно. — Какво ще кажете деца?

— Деца? — попита Кристин.

— Е, може и да сте пораснали, но сте ни деца и за нас винаги ще си останете такива — каза Алекс с усмивка.

— С този сняг, май не е лоша идеята — добави и сестрата, след като получи подобаващ ритник под масата от стоящия пред нея брат. Майка й само й стисна ръката и тя заинтригувано погледна пържолата

в чинията си, защото в тази къща определено ставаше нещо странно. — Да си направим снежен човек, а? — попита с пресилен ентузиазъм.

Джейсън и баща му само ги изгледаха странно, но продължиха да вечерят.

— Не си ли малко голяма за снежни човечета, Крис? — попита Джейсън бавно.

— Защо, Джес, ще бъде весело — каза Брандън.

— Абе вие двамата да не сте се смахнали тотално? — попита ги той учуден.

— Моля, моля, моля — каза Кристин подскачайки на стола си.

— Аз мислех да си остана у дома — каза Джейсън.

— На Коледа ли, миличък? — попита майка му — Сам?

— Моля те, Джес, нека се съберем тук всички — каза сестра му умоляващо.

— Добре — накрая се съгласи. — И ще ти правим снежен човек? — попита Джейсън и поклати глава невярващо.

— Обезателно — каза Кристин.

След вечерята докато почистваха съдовете, Брандън влезе при тях и Кристин попита:

— Ще ми каже ли някой причината, поради която се държах като идиот?

— Е... — каза Брандън, но Джейсън влезе — ма — образуваха устните му.

— Някакъв заговор ли има тук? — попита Джейсън.

— Супееер — изпищя Кристин радостно и се хвърли на врата на брат си.

— Ееее, Кристин, обещахме ти снежен човек, престани да питаш постоянно — каза Брандън, но силно прегърна сестра си.

— Няма никакъв заговор, Джес, — каза Алекс и Брандън я изгледа — Просто исках да се съберем всички заедно, нищо особено. Баща ти би се зарадвал, така мисля — каза тя усмихната.

* * *

След семейната вечеря, точно в полунощ, семейството му се нареди пред Джейсън и майка му му подаде ключ от хотелска стая.

— Хайде, Джес, отиди да си вземеш подаръка. На ключа е написан комплекса.

— Подарък? — попита той неразбиращо.

— Да, Джес, в тази стая я коледният ти подарък. Върви, момчето ми — каза и весело махна с ръка. — И, Джес, огледай навсякъде, не знам къде точно ще е, но знам, че е в тази хотелска стая.

Той ги изгледа всички подред и погледа му се задържа на Кристин. Всички останали бяха прекалено обиграни от живота, за да се издадат по някакъв начин, но Кристин... тя бе малка и невинна все още. Тя обаче, се обърна към майка им и каза:

— Мамо, пуйката трябва по-раничко да я сложим да се пече утре.

— Да, мила — отговори ѝ тя с весел поглед. — Не се тревожи за пуйката, миличка, и пудингът със сос от бренди ще е готов навреме.

— Този подарък мога и утре да го видя, нали? — каза Джейсън и се запъти към спалнята си.

— Не, миличък, сега, веднага — каза припряно Алекс. — Не търпи отлагане.

Той погледна ключа отново и тръгна към вратата. Облече шушляковото си яке и се отправи към джипа си, отпред. Спря на прага и се замисли като огледа ключа. На кой Брандън каза „Сладкишче?“ Ема? Сърцето му прескочи два удара и Джейсън ускори крачка.

Веднага след тръгването му, Брандън набра номер от мобилния си телефон и каза: „Идва!“

Джейсън подмина информацията на хотел „Арабела“ и се качи в асансьора. Бавно излезе и се запъти към вратата с номер 326. Вкара ключа в бравата и завъртя дръжката, след което влезе вътре. Огледа се, вратата на банята бе затворена и той продължи към спалнята. Леглото бе непокътнато, нямаше никъде нищо, което да напомня за подарък.

„Боже Господи, това мое откачено семейство какви игри си играе с мен?“ стана и тъкмо когато отвори входната врата, чу шум от вода в банята. Бавно затвори вратата и се заслуша. Чу звука на течаща вода. Бавно отвори вратата на банята и надникна вътре. Срещу него бяха огледалата и мивките. Влезе и погледна надясно. Остана като закован в пода, а очите му се разшириха възхитено от гледката, разкрила се пред него.

В бяла вградена вана с кафяв мрамор по края заобиколена от запалени свещи и червени листенца от рози, стоеше Ема. Гледаше към водата едва покриваща гърдите ѝ, вдигна поглед към новодошлия и се вгледа в очите му.

— Здравей — каза тя усмихната.

Джейсън продължи да я съзерцава, без да промълви и дума.

— Ще се присъединиш ли към мен? — попита момичето след няколко минути.

— Ема! — бе единственото, което прошепнаха устните му.

— Да, Джес, аз съм. Ще дойдеш ли при мен? — попита отново.

— Защо, Ема? — попита Джейсън.

— Защо, какво, Джес? — попита тя с наклонена глава.

— Защо си тук?

— Заради теб.

— Защо сега? Защо не преди седмица, или две? След месец, сега вярваш ли ми достатъчно, за да дойдеш при мен?

— Не ме интересува, Джес. Не ме интересува, дори собственооръчно да си я убил. Детето... Няма значение дали е твое.

— Трябва ли да съм поласкан от тези думи? — попита я цинично.

— Не, Джес, не те лаская. Идвам при теб, сама, защото искам да съм с теб — каза с въздишка.

Той не каза нищо, просто продължи да я гледа. Няколко минути я наблюдава, докато тя се поливаше с вода и свали якето си. То падна на пода и след това към него се присъединиха и всичките му дрехи.

— Ема, искам да поговорим — промълви, докато влизаше в топлата вода при нея.

— По-късно, Джес! — каза тя и ръцете ѝ се обвиха около врата му. Започна да го целува като обезумяла.

— Бон-бон-че — каза на пресекулки и я обгърна с ръце.

— Джес — промълви тихо Ема.

— Ммм? — прошепна в устните ѝ.

— Моля те, нека сме малко по-тихи тази нощ.

— Че ние били ли сме шумни някога? — попита я в устните и след това дълго никой от двамата не проговори.

* * *

На Коледа на обед Ема и Джейсън отидоха в дома на родителите му. Ема беше с клин, пуловер и апрески. Имаше плетена шапка, шал и пухено яке. Джейсън беше с джинси, пуловер и топла грейка. Всички бяха в истерия от появяването им заедно.

— Ема — каза Алекс с насълзени очи — толкова се радвам да те видя отново.

— Ема — каза и баща му и разтвори ръце за прегръдка — така ми липсваше, момичето ми. Надявам се, да сте изгладили недоразуменията помежду си.

— Сега ще дойда — каза Джейсън и се качи по стъпалата към стаята си. След малко се върна с лист в ръка. — Ето, — каза той и обърна листа към събралите се в дневната хора, — това е доказателството, което така силно искахте всички, кръвен тест. Не съм баща на това дете.

В дневната настана тишина. Всички мълчаха онемели. Ема гледаше втрещено листа, без да може да откъсне поглед от него. Александра и Теодор Монтгомъри бяха вцепенени. Отначало бесни на Джейсън, впоследствие започнаха да възприемат идеята малкият Бенджамин да е техен внук. В сърцата и на двамата бе започнала да се прокрадва радостна нотка от обстоятелството, че имат внук. Кристин гледаше онемяла, за нея бе невероятна изненада да чуе това. Брандън си пое облекчено дъх и се засмя.

— Знаех си, че не може да си такъв копелдак, братле — каза той и прегърна брат си и го потупа доста силно по гърба.

— Искам само да ви кажа, че въпреки всичко, поех ангажимента да плащам на детето 500 долара на месец. Освен това, реших, да му поема разноските, когато отиде да учи, но до тогава има много време.

— Тео — каза Алекс и докосна съпруга си.

— Да, мила? — попита мъжът нежно.

— Искам да поговорим — каза тя с насълзени очи.

Двамата за ръка напуснаха стаята. Ема отиде пред пращящата камина и се загледа в играта на огъня. Очите ѝ се навлажниха и тя избърса една търкулнала се по лицето ѝ сълза.

— Какво има, бонбонче? — чу гласът му зад себе си.

— Нищо. Просто... — каза тя и замълча. — Извинявай, Джес, извинявай, че бях такава глупачка и не ти повярвах — каза и раменете ѝ се разтресоха.

Брандън хвана ръката на Кристин и я поведе към вратата, но тя ядно я отблъсна и остана на мястото си. Останаха в коридора, на входа на вратата.

— Няма защо да се извиняваш, миличка, дори и аз в един момент се зачудих дали не греша. Толкова бяха убедителни... Затова реших да приема истината и направих теста — каза той и ръцете му нежно се обвиха около нея. — Тя не каза нищо, само се обърна и го прегърна през гърдите.

— Обичам те, Джес, дали си баща на това дете или не, за мен няма значение. Казах ти го още в хотела — каза тя и още по-силно го притисна към себе си.

— Обичаш ме? — попита Джейсън тихо.

— Мх — промълви Ема и отново изхълца.

— Никога не съм предполагал, че някога ще чуя тези думи от теб. И аз те обичам, бонбонче — каза и нежно я отдели от себе си.

— Знаеш ли, Джес, преди месец разбрах защо бе изнудването ти, да живея с теб. Беше прав, тези три месеца постоянно с теб бяха като очистително за мен, видях те в много светлини, и хубави и лоши, но никога не ме е било страх от теб.

— Да те е страх? — попита той недоумяващо.

— Да, Джес, заради Матю. Какво ти разказа Джулио? — попита тя.

— Ами, всичко ми разказа, миличко, — каза той със съжаление в гласа.

— Джес, няма как да ти е разказал всичко, той знае само това което аз съм му разказала... — каза тя тихо.

— Какво? — попита тихо мъжът и усети как вратът му настръхва, бавно я взе на ръце и я положи на огромния кожен диван пред камината.

— Той не знае всичко, Джес. Никой не знае цялата истина — каза тихо Ема. — Може би майка ти и Брандън, но само до някъде.

— Майка ми? Брандън? — попита недоумяващо Джейсън.

— Да, Джес, те идваха при мен, за да ме убедят, че не си чудовище. Идваха да ме убедят колко си добър и човечен — каза Ема

бавно. — Онзи ден и на Чейс му омръзна да слуша какъв кретен си, че не поглеждаш детето си, че си виновен за смъртта на момичето... Тогава Чейс ни разказа за последната ви мисия, разказа ни какво си направил, Джес, Бран също ми разказа какво си направил за него.

— Направил съм за него? Та аз го пребих, Ема, при това най-брутално. Заплаших, че ще го довърша... — каза той изумено.

— Не, Джес, Бран мисли по друг начин. Но това няма значение сега. Сега ще ти разкажа защо се държах така, Джес, мисля, че трябва най-накрая да научиш истината. Живеехме с Мат заедно... — започна тя разказа си. — Бях пребита, Джес, зарязана в банята в безсъзнание, скулата ми бе спукана, окото ми бе с кръвоизлив, ребрата ми бяха потрошени, живях в мотел почти месец, докато отmine всичко. Разбира се, отидох на лекар, в частна клиника. Едва когато отминаха болките в ребрата ми, се обадох на Джулио, за да ми помогне с багажа. След това заминах за Канкун. Почти бях станала алкохоличка, Джес, но не от съжаления, а защото си дадох ясната сметка, че аз сама съм му позволявала да се държи така с мен. Тогава, когато видях как Тина те хвана, си помислих, че ме очакваш, а едновременно с това си с други, а ако бях казала, че няма да дойда? Това си помислих вечерта, Джес. Но след това, когато трябваше да живея с теб, бях те виждала в много светлини, като плейбой, като бизнесмен, като хищник, всякак, но ти никога не ме нагруби, не ме обиди, не ме удари — каза тя тихо — Едва наскоро разбрах каква е била целта на изнудването ти... — каза тя тихо и се сгуши в него.

— Виж сега, миличка, — мъжът я отдели от себе си и повдигна брадичката ѝ нагоре, за да го погледне в очите — много се радвам, че виждаш в мен рицаря на бял кон, но аз те принудих да живееш с мен, защото те исках. Чисто сексуално. Исках само да те чукам. Само това бе в ума ми... Вече съм бил влюбен в теб, но явно не съм го осъзнавал — каза той — нямах ни най-малката представа за това, което ми каза току-що, сега ако го намеря ще го одера жив, но тогава... можеш да бъдеш сигурна, че обиколих леглата на половината жени в Ню Йорк, за да те забравя, докато не разбрах, че искам само теб. Тогава казах на адвокатите си, че ако не се върнат с подписа ти върху договора, остават без работа и ще се погрижа повече никога да не работят тази професия. Оказа се, че с този тримесечен договор изиграният съм аз. Имаш ли дори най-малката идея колко пъти се бе разминала на косъм от това да

те изнасия? Аз? Нежелан? Аз, който имах на разположение всяка една жена в града, и само чакаха обаждането ми?

— Заслужаваш си го, Джейсън — чу се гласът на Кристин от вратата.

Двамата се обърнаха стреснато и видяха семейството му там. Всички със сериозни физиономии и сълзи в очите.

— И в дома на родителите си ли не мога да намеря покой? — попита Джейсън бесен, че са подслушвали разговора му.

— На родителите си? Та това е твоят дом, Джес — каза баща му — Ти купи парцела и ти го построи, ние сме ти само на гости за Коледа, момчето ми. Нашият дом е в Хюстън. Това тук е твоят дом.

— Твоят дом? — попита Ема.

— Да, мила, това е вилата на Джейсън Монтгомъри. Построена лично от него — добави и майка му.

— Не ги слушай, Ема, правят се на луди, парите бяха на компанията, не лично мои — каза Джейсън и се усмихна, — но къщата, това, че изглежда по този начин, това вече, е моя идея.

— Джес, — каза Брандън — в този ред на мисли, искам да ти благодаря, братле.

— Да ми благодариш? — попита той учудено.

— Да, братле, ако не беше ти... сега... ти ме отрезви Джес, благодаря ти за това, което направи и за това, че съм все още жив и с ума си. — Брандън отиде до брат си. Последва силна прегръдка между двамата братя.

— Децаааа! — чу се гласът на Александра — с баща ви искаме да ви кажем нещо — каза тя.

— Деца? — попита Кристин.

— Решихме да говорим с близките на Бенджамин — каза тя и в стаята настана тишина. — Решихме, ако те са съгласни, разбира се, да го осиновим.

— Какво? — попитаха всички в един глас.

— Амиии, тъй като всички сте поели по своя път, ние двамата се чувстваме много самотни и... — Тя замълча.

— Не ти ли е малко късно да се правиш на млада майка? — попита Кристин.

— Кристин Монтгомъри, — чу се силният и ясен глас на Теодор — никога през живота си не съм ти посягал, но в момента едва се

въздържам да не те напердаша — каза със строг глас. — Извини се на майка си, веднага. — От слабия болен мъж пред тях застана старият собственик на „Дженеръл Газ“ в цялото си величие.

— Но... — каза момичето и замълча. — Татко, след година или две и Джейсън и Брандън ще ви дарят с внуци. Пък и аз... — каза момичето учудено. — Не можете ли да почакате малко?

— Какво? — попитаха в един глас братята.

— Кой е? — попита Джейсън.

— Говорех само хипотетично — каза Кристин и вдигна рамене.

— Казах нещо, Кристин — каза баща ѝ и се зачерви от възмущение.

— Татко — извикаха притеснени братята в един глас.

— Добре съм и няма да позволя на никой да обижда съпругата ми — каза мъжът вбесен — или ще си държите езиците зад зъбите или ще си понесете последствията. Не ме интересува, колко сте силни или млади... — Теодор Монтгомъри трепереше от яд и възмущение от проявеното неуважение към жената родила и отгледала ги.

Всички отново замълчаха, но този път от изненада, мъжът, който мислеха за предал се, застана пред тях в цялата си величествена осанка на човек само със собствени сили и воля, създал бизнес за милиони.

Следобед пристигнаха родителите на Ема. С радост се запознаха с Джейсън, приятелят на дъщеря им. Когато бяха представени и на родителите му, баща ѝ попита.

— Да не сте се сгодили?

— Не, г-н Джоунс — каза Джейсън сериозно — когато това се случи, можете да бъдете сигурен, че вие двамата с г-жа Джоунс първи ще научите... нали ще трябва да ви искам ръката на Ема?

— Чак до там ли смяташ да стигнеш, момче? — попита баща ѝ през смях.

— Амиии, да, предполагам — каза Джейсън и се изчерви.

Кристин отвори уста да каже нещо язвително, но Брандън я ритна в глезена, а Ема за пръв път видя Джейсън да се изчервява.

— Ема, сладкишче, знаеш ли, че и аз си строя вила в момента? — попита Брандън и погледна към брат си. Срещна поглед предвещаващ само нещастия...

Нова година посрещнаха с приятелите на Джейсън, Крис и Андреа, Доминик и Елизабет и Дерек и Маги. Разбира се, Брандън също бе там, без него купонът нямаше да струва нищо... Няколко дни след започването на новата година, двамата имаха запазена маса за вечеря в Азиатския ресторант на „Мандарин Ориентал“. От известно време Джейсън бе някак замислен и дистанциран. Вероятно имаше проблеми в компанията...

Рано сутринта цивилен полицаи бе дошъл в компанията и го чакаше. Следовател Донован от Даласката полиция се настани на стола пред бюрото и Джейсън го погледна изучаващо.

— Г-н Монтгомъри, познавате ли човек на име Роджър Форд?

— Не, или поне името не ми говори нищо. Защо? — попита Джейсън учудено.

— Това е мъжът отговорен за проблемите Ви с ЕРА и замърсяването на почвата с радиоактивни отпадъци.

— И? — попита тихо Джейсън.

— Опасявам се, че има още от отпадъка, който е изсипвал около кладенеца Ви, г-не, — каза мъжът и намести вратовръзката си.

— Това е Ваша работа, следовател Донован, не разбирам какво трябва да направя аз, в случая — каза Джейсън и се облегна назад в стола си.

— Работата е там, — каза и замълча за секунда — че той иска да говори с Вас, г-не. Отказва да сътрудничи.

— Да говори с мен? За какво? Та аз не го познавам, какво има да говори с мен?

Мъжът извади снимка и я плъзна по бюрото. Джейсън я взе и впи поглед в нея.

— Роджър Форд? Да, познавам го. Той идва веднъж тук с едни луди обвинения... — натисна копче на бюрото си и Моника застана на вратата.

— Да, г-н Монтгомъри? — каза тя с усмивка. Той отиде до сейфа си, извади един лист и го подаде на момичето.

— Би ли го преснимала два пъти?

Само след минута сгъна копието и го прибра във вътрешния джоб на самото си.

— Да вървим, да видим какво иска да ми каже г-н Форд — каза и тръгна към вратата.

— Моника, обади се за спешен чартърен полет до Далас — каза той.

След половин час двамата напуснаха Ню Йорк.

— Никога не съм успявал да разбера как стават тези толкова бързи уреждания с полетите — каза мъжът, наблюдаващ през илюминатора.

— С пари — каза тихо Джейсън и огледа измачканият полиестерен костюм на мъжа срещу себе си.

В полицията бяха предупредени, че пристигат и не се наложи да чакат. Млад полицай отвори метална врата и им даде път. Донован мина пръв, а Джейсън го последва.

Роджър Форд бе седнал на метален стол пред метална маса. На едната стена имаше огромно огледало, зад което явно ги наблюдаваха.

— Я, великият г-н Джейсън Монтгомъри — каза мъжът. По лицето и ръцете му имаше огромни червени лезии, които на места бяха без кожа.

— Много неприятно място за срещи, Роджър. Защо е всичко това? — попита сухо Джейсън.

— Исках да ти кажа, че аз съм човекът, който ти създаде всички тези проблеми. И знаеш ли защо? Заради Бени. Няма да ти позволя просто така да го изхвърлиш като някакъв непотребен боклук — мъжът се бе запенил от яд.

— Казах ти, Родж — каза Джейсън иронично. — Бенджамин не е мое дете. Има ли още отпадъци при теб? — попита студено.

— Няма значение — каза мъжът, като гледаше злобно.

— Има значение, при това голямо — каза Донован.

— Има значение само Бени, копеле мръсно — каза Роджър бесен — Виж! — каза и дръпна кичур коса, който остана в ръката му. — Нищо друго няма значение, освен Бени. Мислиш ли, че ми пука какво ще стане с мен? — изкрещя мъжът на стола.

— Искаш ли и други хора заедно с малки деца като Бени, да получат това, което имаш ти? — попита Донован.

— Не, разбира се, — каза мъжът, след което разказа на полицаия къде се намират останалите варели.

— Та, както казах и по-рано, Бени е много сладко дете, но не е мой син, Роджър, — каза Джейсън като натъртваше на всяка дума.

— Лъжеш, копеле мръсно — изкрещя отново мъжът.

Джейсън извади листа и го подхвърли на масата.

— Погледни това.

Роджър разтвори листа и очите му пробягаха по изписаното на него.

— Това, Роджър, е кръвен тест за бащинство, аз не съм баща на племенника ти. Не знам защо сестра ти е излъгала, но аз нямам нищо общо с Бенджамин. Въпреки всичко, реших всеки месец да плащам по петстотин долара на детето и да поема разноските му, докато учи.

Роджър местеше поглед невярващо от мъжа пред него към листа и обратно.

— Приключихме ли, г-н следовател? — попита Джейсън.

— Мисля, че да, г-н Монтгомъри. Колегите ми ще Ви изпратят, а ние пак ще се видим, ще трябва да се подпишете под разпита като свидетел — каза Донован и подаде ръка на мъжа пред него.

— Благодаря, и без това май ще закъснея за вечеря — каза Джейсън и тръгна към вратата. На излизане се обърна и погледна към мъжа на стола. Заприлича му на малко момче, стоеше и гледаше в една точка, а по лицето му се стичаха сълзи. Джейсън извади телефона си и набра номера на Ема.

В това време група полицаи минаха покрай него говорейки.

Късно следобед той се обади.

— Бонбонче, имам неотложен ангажимент и ще закъснея, но моля те, не се съобразявай с мен, отивай там и се настанявай. Ще дойда направо при теб.

— Джес, мога да те изчакам, не се притеснявай за това.

— Не, мила, отивай, няма да се бавя — каза и се чуха гласове. Явно наистина бе много ангажиран.

— Добре, Джес, ще те чакам в лобито — каза и прекъсна линията.

Ема беше с тясна цикламена рокля до коляното на Армани, настани се на една от масите и поръча чаша вода. Извади таблета, на който си водеше записките и впери поглед в него, но минути по-късно, с периферното си зрение видя две сенки, които застанаха до масата ѝ. Вдигна поглед и се втренчи в Търнър и Стивънсън — корпоративните адвокати на „Дженерал Газ“

— Здравейте, г-це Джоунс. Налага се да поговорим. Отново — каза Стивънсън сериозно.

— За? — попита изненадана.

— Относно един договор, г-це Джоунс.

— Договор? Нов договор? — Погледна ги двамата един след друг. — Предполагам г-н Монтгомъри отново иска нещо извратено — направи знак на сервитьора и направо извика — Бърбън, ако обичате. Двоен.

— Той затова ли има ангажимент? За да му свършите вие мръсната работа? — усети как бавно я обзема ярост. Какво, по дяволите искаше от нея този мъж? И нямаше ли смелост сам да ѝ каже това, което иска, а ѝ праща адвокатите си? — Седнете — каза привидно спокойно.

— Няма да сядаме, г-це Джоунс, той ни каза, че сте тук, само да минем да ви оставим договора — каза Търнър.

След погледа отпавен към тях, мъжете се настаниха пред нея на масата и Стивънсън извади няколко листа.

— Ето, това е.

— Започва се отново — каза Ема. — Да видим сега... какво имаме тук.

Започна да разглежда въпросният договор. Много подробно бяха описани нейните задължения, както и неговите разбира се, но, никъде не видя нищо заплашително във въпросния „договор“. Липсваха заплахи, изнудване или нещо странно.

— Не разбирам — каза и изпи на един дъх почти цялото си питие — къде е уловката и за какво е цялата тази работа? Предният път ме изнудвахте, сега как се очаква да ме убедите да подпиша този откачен договор?

— Не те. Аз ще те убедя — чу гласът му зад себе си и се обърна на стола си. Беше с графитеносив костюм, розова риза и вратовръзка в

сиво и цикламено на ситно диагонално райе. Тя само го изгледа от глава до пети.

— И как мислиш, че ще стане това, Джейсън? — Предният път ме обвини в кражба, сега какво следва? Убийство? Няма да подписвам никакви договори повече, приключих с ненормалните ти изпълнения.

— Неее, бонбонче, — каза и направи жест с глава, при което адвокатите с покашляне станаха от масата. — Нямам намерения да те изнудвам, мила моя.

— Приятна вечер, г-це Джоунс — каза Търнър.

— И спокойна — добави Стивънсън.

— Едва ли ще е приятна, още по-малко пък спокойна — каза Ема.

Джейсън се настани усмихнат на мястото срещу нея, а всички погледи на присъстващите се насочиха към тях.

— Ще отиваме ли да вечеряме? — попита я той усмихнат.

— Ти луд ли си? Какво ти става отново? Какви са пак тези изпълнения с договора?

— Прочете ли го? — попита я.

— Разбира се.

— И какво мислиш? — попита като я оглеждаше похотливо.

— Че си луд. Няма повече да подписвам подобни неща.

— Не е лошо да го обмислиш по-добре. Там пише, че съм задължен да се грижа за теб, да те обичам, да дам всичко от себе си, за да си най-щастливата жена на земята и още подобни неща.

Тя наклони глава на една страна и го погледна с присвити очи.

— Не те изнудвам с нищо, всичко това е само в твой плюс. Та ти и сега го получаваш... Хайде, бонбонче, просто ще го има на хартия, ще имаш документ, че винаги ще получаваш най-доброто. Ще ти даде ли сърце да ми откажеш?

Момичето имаше чувството, че я разсъблича с поглед, там, наред лобито на хотела.

— Не, Джес, няма да подпиша нищо — каза сериозна и погледна последният лист. — И без това адвокатите ти са пропуснали да напишат имената ми най-отдолу.

— Не са, така им казах да го направят — каза и очите му се спряха на устните ѝ, нервно облизани с върха на езика ѝ.

— Престани да ме гледаш така Джейсън, похотливият ти поглед няма да ме накара да се съглася с тези глупости — каза сериозно, но жадно следеше всяко негово движение.

— Искаш ли да ти кажа какво ще направя с теб, Ема? — попита бавно.

— Не, Джейсън, знам много добре... — каза с пресипнал глас.

— Може да си забравила някоя подробност — погледът му бавно се спусна към гърдите ѝ.

— Джейсън престани. Хайде да вечеряме — каза тя и стана права.

— Забрави за договора, бонбонче — каза той, както си стоеше с кръстосани крака и поклати глава, докато си играеше с чашата ѝ.

— Защо го правиш? Какво се надяваш да получиш по този начин?

— Искам да се съгласиш с него и да го подпишеш — каза наблюдаващ я облегнат във фотьойла.

— Джейсън... — каза Ема измъчено.

— Да, бонбонче? — попита той неразбиращо.

— Добре, Джес, ще се съглася с поредната ти лудост, но го правя само защото те обичам, да знаеш — каза и зарови в чантата си. Извади химикалка и се наведе над листа.

— Не, Ема, няма нужда от подпис. Той бръкна в джоба си и извади малка кутийка. — Това е моят подпис, мила, — каза и я отвори. Извади от нея пръстен и клекна пред нея, до масата, напред лобито. Хвана ръката ѝ и бавно сложи пръстена на безименния ѝ пръст. С изправянето си нежно обгърна лицето ѝ с длани и я целуна нежно като перце.

Тя гледеше невярващо случващото се. Имаше чувството, че стои някъде отстрани и наблюдава други хора.

— Ема, има само една малка подробност, миличка. Този договор няма срок, той е безсрочен, бонбонче, за цял живот.

— Джес — каза момичето невярващо — Предложение ли ми правиш?

— Ти как мислиш? Хайде, искам да чуя отговора ти — каза усмихнат пред нея.

— Да — каза и очите ѝ се насълзиха.

Той я вдигна във въздуха и я целуна силно. Чуха ръкопляскане. След секунда всички наоколо станаха прави и започнаха да ги аплодират.

— Хайде, сигурно вече се притесняват за закъснението ни — каза той и с широка усмивка я хвана за ръка и я поведе към ресторанта. Запъти се директно към прозорците и пред погледа ѝ се появи маса за осем души, на която имаше само две свободни места. За тях двамата. А на тази маса бяха настанени семействата им.

— Джес, какво става? — попита тя.

— Ами трябва да им съобщим, бонбонче — каза той усмихнат.

— А ти откъде знаеше, че ще се съглася? — попита го.

— Оооо, аз мога да бъда много убедителен, сладкишче, мислех, че си го разбрала вече.

— Да, но едва ли би използвал този метод тук — каза тя и се засмя.

— Не се обзалагай на това. — Усмивката му ѝ спря дъха. — Едва ли нещо би ме спряло, за да получа желаният от мен отговор...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.